

МІТЛА. 1959

КАЛЕНДАР
МІТЛА
ЧЛЪМАННАХ
на **1959** рік

ANUARIO DE LA REVISTA UCRANIA
de Humor y Sátira
"LA ESCOVA"
para el año 1959.

ВИДАВНИЦТВО ЮЛІАНА СЕРЕДІЯКА
Буенос - Аїрес 1958

Обкладинка роботи Бориса Крюкова.

Передрук дозволений за поданням джерела.

EDITORIAL JULIAN SEREDIAK
Buenos Aires 1958

Talleres Gráficos "Champion". c. Mercedes 2165,

С Л О В О Д О Ч И Т А Ч І В

Слово «анекдота» — грецького походження й означає коротеньке оповідання про якусь цікаву або смішну подію, переважно видуману, з несподіваним закінченням. На тому саме слові й спочиває увесь гумор.

Хто і де почав уперше вживати цього слова, як і самої історії чи події із смішним закінченням, ніхто не знає. Фактом однак є те, що анекдоти були знамі в старинній Греції та Римі. Плутарх (І. в. по Хр.) у своїм творі «Життя славних людей Греції і Риму», як і Светоній (рівнож І. ст. по Хр.) в «Історії дванадцятьох цісарів» уживали анекдот, а Прокопій (V ст. по Хр.), грецький історик, уперше написав гумористичну розповідь про цісаря Юстиніяна. З того часу анекдота переходила різні фази свого розвитку, в залежності від життя та культурного рівня поодиноких народів.

В той час, коли наші спудеї дали початки української комедії про що докладно нижче проф. Михайло Возняк у своїм епохальнім творі п. н. «Початки української комедії» (рр. 1619-1819), то на Заході був уже написаний не один твір. Згадати б хоча еспанського гумориста тих часів Хуана Седенья та його твір п. н. «Септенції і цікаві речі про 224 славних цісарів, королів і канітанів» (1551), «Анекдоти Флорентійського Двору» (1685), першої французької збірки. Еразма з Роттердаму з його славним твором «Апофтеґмата», опертої на творах Плутарха і Лукіяна (1531). В Німеччині за справу опрацювання анекдот взялися Вольф і Карло Бекер, і написали десять томів п. н. «Історія універсальна для дітей і учителів» (1801-1809). В Італії Луї А. Мураторі написав свої твори по-латині п. н. «Анекдоти амбросіяпської бібліотеки» (1698) і «Анекдоти грецькі» (1709). Однак більш модерний італійський твір це — «III libro degl' aneddoti» (Флоренція, 1891-1898), а його перевищив Ф. Фаляшчі своїм три-

томовим твором, — єдиним цього рода у світі, — «Enciclopedia degli Aneddoti» (Мілян 1950).

Найдавнішою згадкою української записаної анекдоти, що лягла в основу української комедії, були дві інтермедії, гіставлені під час ярмарку на храмове свято св. Івана Христітеля в Камінці Струмиловій, в р. 1619, що їх автором був Яків Гаватович. З того часу ширилася круг зацікавлення до «веселої» творчости, що її сто років пізніше так прекрасно схопив у своїх творах Іван Котляревський.

Наша доба зо своєю технікою і щоденним занитанням: «що буде нового завтра?», не впливає корисно на літературну творчість узагалі, а на гумористичний жанр — зокрема. Недаром у пресі зустрічаємо голоси, що українці, хоч і славились колись добрим гумором, сьогодні не дотримують в цій ділянці кроку іншим народам.

—**—

Черговий раз завітає до Вас, Шановні Читачі, Календар-Альманах «Мітли», восьмий з-черги річний. Ми впевнені в тому, що читаючи його, неоднн раз з'явиться усмішка на вашому обличчі. Усмішка, дорога для всіх любителів українського гумору і сатири на чужині.

З НОВОЮ НАДІЄЮ!

Коли б здійснились побажання
Нових, тепер минулих, літ,
Уже не знали б ми страждання
І не тінали в білий світ.

Цвіла б, як квітка, Україна
Без старшобратнього ярма,
І сучого не мала б сина,
Що породив його Карл Маркс.

Та побажання сіли маком.
У безвість падають роки,
І шлях до щастя неборакам
Такий туманний і тяжкий.

Однак не смієм забувати,
Що вічного в житті нема,
І дуба вріже ворог клятий,
Хоч гордо голову трима.

В цій заспокійливій надії
Лишаймось друзі вілий час.
Нехай душею молодіє,
Хай буде впертим кожний з вас!

Зустрінем рік новим завзяттям,
Перемагаючим трудом.
Під свист, і лайку, і прокляття
До змагу станемо гуртом!

А щоби дома не журились
І гумор наш не пригасав,
Ось на столі — джерело сили —
Козацька чарка й ковбаса!

Іван ЄВЕНТУАЛЬНИЙ

Січень

В. Ст. Дні українські свята латинські свята

1|19|Ч| Мч. Бонифатія
2|20|П| Свщчч. Ігн. Богоносця
3|21|С| Вмч. Юліянини

4|22|Н| 31 по П. Св. вмчц. Ан.
5|23|П| 10 Муч. у Криті
6|24|В| Преп. Савенії. Св. Вечір
7|25|С| РІЗДВО ІСУСА ХР.
8|26|Ч| СОБОР ПР. БОГОР.
9|27|П| Св. первомуч. Стефана
10|28|С| Свв. 20.000 муч. у Нік.

11|29|Р| 32 по П. 14.000 дітей
12|30|П| Св. мц. Анісії
13|31|В| Преп. Меланії
14|1|С| Н. РІК, Св. ВАС. ВЕЛ.
15|2|Ч| Преп. Сильвестра
16|3|П| Св прор. Малахії
17|4|С| Собор 70 апостолів

18|5|Н| 33 по П. Нав. Богоявл.
19|6|П| БОГОЯВЛ. ГОС. ЙОР.
20|7|В| Собор св. Івана Христ.
21|8|С| Пр. Григорія, Домініки
22|9|Ч| Св. митр. Філіппа
23|10|П| Св. Григорія Ніського
24|11|С| Преп. Теодосія

25|12|Н| 34 по П. Св.мц. Татіяни
26|13|П| Преп. Якова, Максима
27|14|В| Препд. ОО. у Синаї
28|15|С| Преп. Павла, Гавриїла
29|16|Ч| Поклон. кайд. ап. Петра
30|17|П| Преп. Антонія Велик.
31|18|С| Свв. Афанасія й Кирила.

Circunc. de N. S. J.
s. Macario, abad
sta. Genovefa, v.

Dulce nombre de J.
s. Simeón Estilista
Ep'r. y ss. Reyes
s. Luciano, presb.
s. Severino, ob.
sta. Panerasia, v. m.
s. Pablo 1er. ermit.

La Sagrada Familia
s. Arcadio m.
s. Gumersindo, m.
s. Pilario, ob. y dr.
s. Mauro
s. Marcelo, papa
sta. Rosalinda, v. m.

Cat. S. Pedro R.
sta. Eufrasia, v. m.
s. Sebastián
sta. Inés, vg. y mr.
s. Anastasio, m.
Desp. de la Virgen
s. Timoteo, ob., mr.

Conv. de S. Pablo
sta. Paula
s. J. Crisóstomo, dt.
s. Flaviano, m.
s. Feo. de Sales, ob.
sta. Martina, vg.
s. Juan Bosco, fund.

— Я дуже щаслива, що ми нарешті випадково зустрінулись!

ТАКІ НИНІ ЧАСИ...

До крамниці зайшов якийсь бідний чоловік і просить милостиню.

— Будь ласка, — каже власник. — почекайте трохи.

Чоловічок сів у кутку й чекає: півгодини, годину... Врешті каже до власника:

— Слухайте, пане, як довго ще мені ждати?

— До часу, — відповів власник, — аж поки не закінчить бухгалтер білянсу, бо тоді знатиму, чи вам щось дам, чи, може, й сам піду з вами...

ЛЮТИЙ

№ СІ.
СІ. СІ.
ДНІ

українські свята

латинські свята

1|19|Н| 35 по П. Пр. Макарія
2|20|П| Пр. Евтимія, мчн. Анни
3|21|В| Прен. Маре. Існovidи.
4|22|С| Ан. Тимотея
5|23|Ч| Свцмч. Клементія
6|24|П| Прен. Ксені (Оксани)
7|25|С| Св. Григорія Богослова

8|26|Н| 36 по П., Прен. Ксен.
9|27|П| пер. монців Ів. Зол.
10|28|В| Прен. Ефрема Сир.
11|29|С| Св. мч. Романа
12|30|Ч| ТРЬОХ СВЯТИТЕЛІВ
13|31|П| Муч. Віктора
14|1|С| Св. мч. Трифона

15|2|Н| 37 по П. СТРИТ. ГОСП.
16|3|П| Св. Симеона і Анни
17|4|В| Прен. Ісидора
18|5|С| Св. мч. Агафії
19|6|Ч| Свци. Христини
20|7|П| Св. Партемія і Луки
21|8|С| Св. прор. Захарії

22|9|Н| МИТ. і ФАР., св.мч. Нік
23|10|П| Мч. Харлампія
24|11|В| Свци. Власія
25|12|С| Св. Мелетія
26|13|Ч| Прен. Мартиніяна
27|14|П| Рівноап. Кирила
28|15|С| Св. Овксима

s. Efrén, diác. dt.
Purif. de la Virgen
s. Blas, ob. y mr
s. Andrés, obispo
sta. Agueda, v. m.
s. Romualdo, abad
sta. Dorotea, v. m.

s. Félix de V. fd.
sta. Apolonia, v. m.
sta Escolástica, vg.
N. Sra. de Lourdes
sta. Eulalia, v. m.
s. Benigno. pbro.
s. Valentín. pbro.

ss. Faustino y J. m.
sta. Juliana, v. m.
s. Angilberto
s. Máximo. m.
s. Gabino, pbro.
s. Sereno, m.
s. Lucio, m.

sta. Marg. Cortona
s. Pedro Damiano
sta. Amalia
s. Matías, ap.
s. Néstor, ob.
s. Leandro, mr.
s. Proterio

— На своє бліде личко ти, дорогенька, повинна їсти багато вітамін, а їх у лушпинці з яблука — найбільше!

З ДОТЕПІВ ПРО СЕЛЕПКА

Селепко прийшов у відвідини до свого товариша Юська. Той, щоб похвалитись, показує йому порозвішувані в хаті містецькі образи:

— Бачиш. Лавочко, оцей образ — це Труша, той вище, Новаківського, ось тут знов картина Мороза, а побіч неї — Крюкова.

— Що ти кажеш?! — перебив Селепко, — а я думав, що це твої власні...

ПОХВАЛИВСЯ...

— Я знаю точно, що бажає моя дружина на ім'янини.

— Ов ти такий знавець жіночих забаганок?

— Ні, не те, але моя дружина вже восьмі ім'янини бажає дістати від мене каракулове футро...

березень

Р. СТ.	ІНД	СТ. СТ.	українські свята	латинські свята
1	16	Н	Б. СИНА, Свщмч. Памф.	s. Resendo. fd.
2	17	П	Преп. Теодора Тирона	s. Heraclio, mr.
3	18	В	Св. Льва пани	s. Máximo. sold.
4	19	С	Св. Архима і Теодота	s. Cas'miro. prínc.
5	20	Ч	Преп. Корнелія	s. Adriano, m.
6	21	П	Преп. Тимотея	s. Olegario, arz.
7	22	С	Св. мч. Маврикія. Пом.	s. Tomás de Aquino
8	23	Н	М'ЯСОП. Свщмч. Полів.	s. Juan de Dios
9	24	П	1 і 2 найд гол. I. Хр.	sta. Francisca R
10	25	В	Св. Тарасія	sta. Anastasia
11	26	С	Преп. Порфірія	sta. Agueda. vg.
12	27	Ч	Св. Проконія	s. Gregorio, papa
13	28	П	Преп. Марвин і Кірі	s. Rodrigo Salom
14	1	С	Примц. Свдєкїї	sta. Matilde, emp.
15	2	Н	СИРП.. Свщмч. Теод. 3.	s. Raimundo de F.
16	3	П	Св. Зенона. Пяч. В. По	s. Abraham, an.
17	4	В	Преп. Гарасима	s. Patricio, ob.
18	5	С	Св. мч. Конона	Arcaáng. S. Gabriel
19	6	Ч	Св. 42 мч. Аморейськх	s. José esp. Virgen
20	7	П	Свщмч. Євгенія	s. Joaquín p. Virg.
21	8	С	Преп. Теофілакта	s. Benito, ab. (OTOÑO)
22	9	Н	1 В. ПОСТУ, Свв. 40 м.	sta. Lta. vda.
23	10	П	Преп. Анастасїї	s. Toribio, arz.
24	11	В	Св. Софронія	ss. Marcos y T. m.
25	12	С	Преп. Теофана	La Anunc. Sª Vg.
26	13	Ч	Никифора патр.	s. Braulio. ob. Jueves S.
27	14	П	Венедикта препод.	Viernes Snto, s. J. Dam.
28	15	С	Св. мч. Аганія пм.	s. J. Capistrano
29	16	Н	2 В. ПОС. мч. Савіна	PASQUA. s. Jonas, m.
30	17	П	Преп. Олексія	s. Juan Clímaco, ab.
31	18	В	Св. Кирила	s. Benjamín, m.

НАСАМПЕРЕД — «БИЗНЕС»

— Пане докторе, скільки коштуватиме операція моєї дружини?

— Тисячу доларів, як для вас, містере!

— Що? Тисячу доларів?! Та за такі гроші можна справити першорядний похорон!

В ДОБУ ЧЕРГ...

— Що ви собі, пане, гадаєте, я був тут перший!

Квітень

В. СТ.
СТ. СТ.
ДНІ

українські свята

латинські свята

1|19|С| Свщмч. Хризанта, Дарії
2|20|Ч| Отців, уо в обор. Сави
3|21|П| Св. Якова Існovidника
4|22|С| Свщмч. Василя,

sta. Teodora. c. m.
s. Francisco de P.
sta. Agape. v. m.
s. Isidoro de S. , dt.

5|23|Н| 3 В. П., Пр. Нів., Лідії
6|24|П| Прен. Захарія
7|25|В| **БЛАГОВИЩ. ПР. БОГ.**
8|26|С| Собор Св. арх. Гавриїла
9|27|Ч| Св. Матрони
10|28|П| Прен. Іларіона
11|29|С| Прен. Марка. Поминл.

s Vicente Ferrer
s. Eut quio, m.
s. J. B de Salle m. fd.
s. Dionisio, ob.
sta. Casilda, v.
s. Ezequiel, pf.
s. León I. p.

12|30|Н| 4 В. П. Пр. Іoана Листв.
13|31|П| Прен. Інатія
14|1|В| Прен. Марії Євстятинки
15|2|С| Прен. Тита. Покл.
16|3|Ч| Прен. Никити, існoв.
17|4|П| Прен. Йосифа
18|5|С| Прен. Марка

s Zenón. ob.
s. Hermenegillo, m.
s. Pedro G. Telmo
s. Leonida, ob.
sta. Bernadita, v.
s. Aniceto, p.
s. Perfecto, m.

19|6|Н| 5 В. П. Пр. Методія
20|7|П| Георгія, існoв.
21|8|В| Прен. Ніфонта
22|9|С| мч. Евксенхія
23|10|Ч| Св. мч. Терентія
24|11|П| Свщц. Антими
25|12|С| Василя існovidи.

s. Teófilo de Corte
s. Sulpicio. m.
s. Anselmo, arz.
ss. Sotero y Cayo
s. Jorge, m.
s. Fidel de Sigm.
s. Mareos Evang.

26|13|Н| **КВІТНА.** Свщмч. Артим.
27|14|П| Св. Мартина
28|15|В| Ап. Аристарха
29|16|С| Свв. мц. Аганії, Ірвини
30|17|Ч| Стаспий, мч. Андр.

N. Sra. B. Consejo
s. Pedro Armengol
sta. Valeria
s. Hugo, ab.
sta. Sofía. v. m.

— Свій осуд про мужчин видаю щойно тоді, коли перейдуся з ним на закупи по кращих крамницях міста.

ФАХОВИЙ КРИТИК

— Як вам подобається нова зірка?

— Гм! Хисту до танку не має, школи співу не має, мистецького талану не має, зате має добрих сорок років!

В ДОБУ НОВИХ ТВОРІВ...

В американському музею приглядається якийсь чоловік студентам, які копіюють старинну картину.

— Вибачте, — заговорив чоловік, — що ви зробите зо старим образом, як скінчите нові?

травень

в ст. українські свята

латинські свята

1|18|П| ВЕЛ. П'ЯТН., Віктора
2|19|С| Преп. Івана

ss. Felipe y Sat.
s. Atanasio, dt. ob.

3|20|Н| ВЕЛИКДЕНЬ. св.мч. Г.
4|21|П| СВІТЛИЙ. свмч. Діон.
5|22|В| СВІТЛИЙ. Преп. Вітал.
6|23|С| Св. ВЛКМ. ЮРІЯ
7|24|Ч| мч. Сави Стратилата
8|25|П| Св. ап. Марка
9|26|С| Свци. Василя

Invenç. Sta. Cruz
sta. Mónica
s. Pío, v. y.
s. Juan Damasceno
Ascención, s. Est ob. m.
Aparic. S. Miguel
s. Gregorio N. ,

10|27|Н| ТОМИНА, Ап. Симеона
11|28|П| Св. Кирила
12|29|В| Св. 9 мч. в Кизики
13|30|С| Св. ап. Якова
14|1|Ч| Прор. Єремії
15|2|Н| Преп. Теодосія Переч.
16|3|С| Преп. Феодосія Печер.

s. Antonio, arz.
N. Sra. de Desamp
s. Domingo de C.
s. Roberto B., dt.
s. Parecomio, ab.
s. Isidro Labrador
s. Ubaldo, ob.

17|4|Н| МИРОНОС. Св. мц. Пел.
18|5|П| Св. вмчц. Ірини
19|6|В| Прень Іова многостр.
20|7|Ч| Явл. Ч. Хреста
21|8|Ч| Свч ап. і св. Іоана
22|9|П| Пер. мошей Св. Мик.
23|10|С| Св. ап. Симона Зилота

s. Pascual Baylón
s. Venancio. m
sta. Ivón o Ivés
s. Bernardino de S.
s. Valente. m.
sta. Rita de C. V.
s. Desiderio, ob.

24|11|Н| РОЗСЛАБЛ. свв. К. і М.
25|12|П| Св. Епіфанія
26|13|В| Св. мц. Галкерії
27|14|С| Св. мч. Ісидора
28|15|Ч| Преп. Пахомія Вел.
29|16|П| Преп. Теодора Освящ.
30|17|С| Св. ап. Андроника

N. S. Auxilio Crist.
s. Gregorio, p.
s. Felipe de Neri
sta. Beda
s. Emilio, m.
s. Restituto, m.
sta. Juana de Arco

31|18|Н| САМАРЯНКИ, мч. Теод.

sta. Petronila,

ЩИРА ВІДПОВІДЬ

— Скажіть мені, молодий чоловіче, — каже батько до студента, що його застав на зустрічі із своєю донькою, — чи є щось між вами і моєю донькою?

— Так. — ви!

НА ВСЕ Є ВИКРУТ

— Ти чому не женився?

— Бо я ще досі не стрінув дівчини, яка могла би бути моєю дружиною, ані хлопчика, який міг би бути моїм сином.

— Пане раднику, моя донька дістала голос від мене.

— То ви напевно задоволені, що нарешті позбулися його!

червень

В. Ст. Ст. Ст. ДНІ українські свята латинські свята

1|19|П| Свщц. Патрікiя
2|20|В| Мч. Талалея
3|21|С| Рівнопр Констант. і Олени
4|22|Ч| мч. Василіска
5|23|П| Преп. Михаїла
6|24|С| Преп. Симеона

7|25|Н| СЛІПОГО, 3 зн. гол. IX
8|26|П| Св. ап. Карпа
9|27|В| Свщц. Теранонта
10|28|С| Преп. Никити
11|29|Ч| ВОЗНЕС. ГОСПОДНЄ
12|30|П| Преп. Ісаакія
13|31|С| Св. ап. Ермія

14| 1|Н| СВВ. ОТЦІВ, мч. Юст.
15| 2|П| Влмч. Никифора
16| 3|В| Св.мч. Лукиліяна
17| 4|С| св. Митрофана
18| 5|Ч| Свщц. Доротея
19| 6|П| Преп. Вісаріона
20| 7|С| Свщц. Теодота.

21| 8|Н| ЗЕЛ. СВЯТА влч. Теод.
22| 9|П| Св. ДУХА, св. Кирила
23|10|В| Свщц. Тимотея
24|11|С| Ап. Вартоломея
25|12|Ч| Преп. Онуфрія Вел.
26|13|П| Св. мц. Акилини
27|14|С| Прор. Єлисея

28|15|Н| 1 по П. Св. прор. Ам. 3.
29|16|П| Св. Тихона. Поч. Петр.
30|17|В| Св. мч. Мануїла

s. Iñigo, ab.
s. Marcelino, m.
sta. Clotilde, r.
s. Quirino, m.
s. Bonifacio
s. Norberto, c. arz.

s. Pablo, ob.
s. Medardo, ob.
s. Columbia, m.
sta. Margarita, r.
s. Bernabé, ap.
s. Juan de Sahagún
s. Antonio de Padua

s. Basilio, ob. Alt.
s. Vito, m.
s. Orellano, ob.
s. Hervé
sta. Marina, v. m.
s. Gervasio, m.
Día de la Bandera. s. Sil.

s. Luis Gonzaga
s. Paulino, ob.
sta. Agripina, v. m.
Nat. S a J. Bautista
s. Guillermo m. c.
s. Pelayo, m.
s. Crecente, m.

s. Ireneo, ob.
ss. Perdo y Pablo
Com. S. Pablo, ap.

— Татку, якщо б так лев видістався з клітки та з'їв тебе, то котрим трамваєм я міг би вернутись додому?

З ДОТЕПІВ ПРО СЕЛЕПКА

Трапилось, що Селепкові треба було якнайскоріше поїхати до приміщення «національної бари», і не маючи свого авта, взяв таксі й їде. Коли шофер привіз Лавочку на вказану адресу, сказав, що належить за їзду 2 долари і 20 центів.

Лавочка поширив у кишені грошей і вкінці каже:

— Маю всього доляр і сімдесят центів; щоб я вам нічо не був винен, будь-ласка, за цих п'ятдесят центів відвезіть мене тією самою трасою трохи назад!

липень

В. СТ. СТ. СТ. ДНІ українські свята латинські свята

1|18|С| мч. Леонтія
2|19|Ч| Св. ап. Юди брата Госп.
3|20|П| Свци. Методія
4|21|С| Св. мч. Юліана

5|22|Н| 2 по П., Свц. Евсевія
6|23|П| Мч. Агрипіни
7|24|В| РІЗДВО Св. ІОАНА ХР.
8|25|С| Преп.мч. Февронії
9|26|Ч| Преп. Давида
10|27|П| Преп. Самсона
11|28|С| Пер. моців Кира і Ів.

12|29|Н| 3 по П. Св.ап. ПЕТ. і П.
13|30|П| Собор 12 св. апостолів
14|1|В| Св. Гостія і Даміана
15|2|С| Пол. ризи ПРСВ. Б-Г.
16|3|Ч| Мч. Яншта. Аватолія
17|4|П| Св. Андрія Критського
18|5|С| Кирила і Методія

19|6|Н| 4 по П. Атан. Атонськ.
20|7|П| Преп. Томи
21|8|В| Влкм. Проконія
22|9|С| Свцмч. Панкратія
23|10|Ч| Преп. Антонія Печер.
24|11|П| Блаж. кн. Ольги
25|12|С| Св. мч. Іларія

26|13|Н| 5 по П. С. св.арх. Гавр.
27|14|П| Ап. Акили
28|15|В| Св. Володимира Вел.
29|16|С| Свци. Агніогена
30|17|Ч| Влкмч. Марини
31|18|П| Св.мч. Еміліяна, Явн.

Pree. sangre Jesús
Visitae. de la Virg.
s. León II, p.
s. Teodoro, ob.

sta. Filomeno. v.
s. Goar, c.
ss. Cirillo y Metodio
sta. Isabel Portugal
IND. ARG. N. Sra. Itati
sta Felicidad
s. Pío I, p.

s. Juan Gualberto
s. Anacleto, p. m.
s. Buenaventura, d.
s. Enrique II, emp.
N. Sra. del Carmen
s. Alejo, c.
s. Camilo de L. c.

s. Vicente de Paúl
s. Jerónimo E., c.
s. Daniel, pf.
sta. Ma. Magdalena
s. Apolinar, ob.
sta. Cristina, v. m.
s. Santiago, ap.

sta. Ana. m. Virgen
s. Pantaleón
s. Inocenc' o I, p.
sta. Marta, v.
s. Abel m.
s. Ignacio L. c.

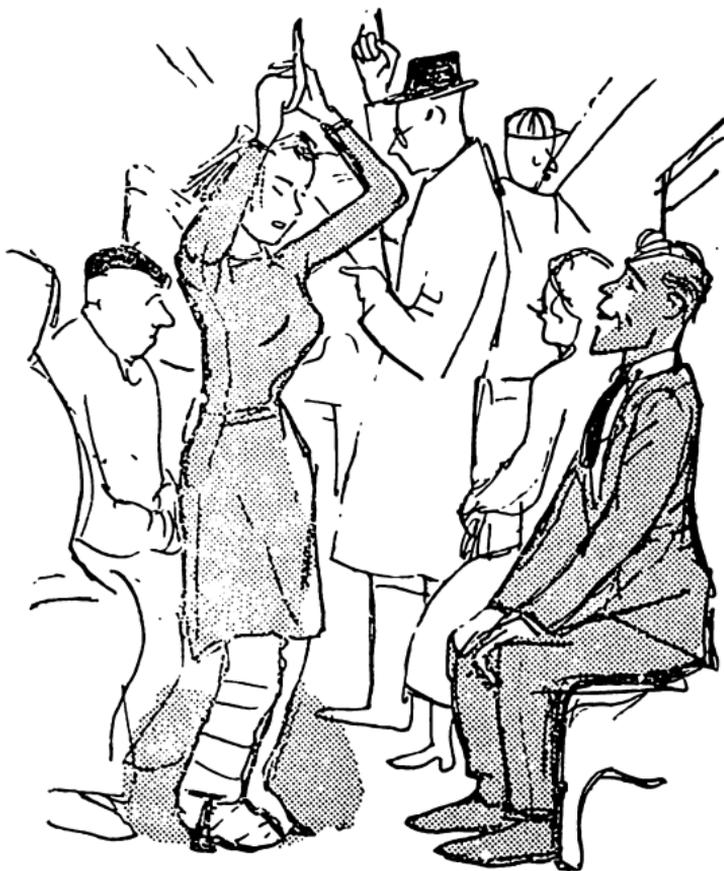
В БИЗНЕСОВУ ДОБУ

Славка зірвала зо своїм нареченим.

— Скажи мені хоч, — просить Іван, — як називається і де мешкає той твій новий амант?

— Ні, не можу, бо я готов його застрелити!

— Присягаю, що ні! Я хотів би йому відиродати заручнові обручки.

— І як там з видуванням вашої ноги, панно Славцю?

серпень

н. ст. ст. ст. дні українські свята латинські свята

1 19 С	Преп. Мокриш	S. Pedro ad Víncula
2 20 Н	6 по П. Св. прор. Іаїї	N. Sra. de Angeles
3 21 П	Преп. Симеона	sta. Lidia la Purp.
4 22 В	Св. Марії Магдалини	s. Domingo Guzm.
5 23 С	Св. мч. Трофіма	N. Sra. las Nieves
6 24 Ч	Св. мч. Бориса й Гліба	ss. Justo y Pastor
7 25 П	Успення Св. Анни	s. Cayetano Tiena
8 26 С	Свщмч. Єрмолай	s. Osvaldo, rey
9 27 Н	7 по П. Свщмч. Пантел	s. David, c.
10 28 П	Ап. Прохора	s. Lorenzo, de. m.
11 29 В	Мч. Калініка	s. Alejandro, ob.
12 30 С	Ап. Слан	sta. Clara, v.
13 31 Ч	Преп. Еудокіма	s. Hipólito, m.
14 1 П	ХР. УКРАЇНИ. ПР. Ч.Х	s. Tarcisio, m.
15 2 С	Свщмч. Стефана	La Asunc. de la Virgen
16 3 Н	8 по П.. Пр. Ізаакія	s. Roque, c.
17 4 П	7 молодців з Ефесі	M. de S. Martín. s. Jac.
18 5 В	Св. Ноні	sta. Elena, m.
19 6 С	ПРЕОБР. ГОСПОД.	s. Juan Eudes
20 7 Ч	Прмч. Деметія	s. Bernardo, ab.
21 8 П	Ісцв. Еміліяна	sta. Juana Fea. C.
22 9 С	Св. ап. Матвія	s. Sinforiano, m.
23 10 Н	9 по П. Св. мч. Лаврен.	s. Felipe B., fd.
24 11 П	Мч. Евіла	s. Bartolomé. ap.
25 12 В	Мч. Фотія	s. Luis, rey
26 13 С	Св. Тихона	s. Cesáreo, ob.
27 14 Ч	Преп. Максіма. Кін. С	s. José Calasanz, f.
28 15 П	УСПІННЯ ПР. БОГОР.	s. Agustín, dt.
29 16 С	Пер перук. Обр. СНИХ	Degoll. J. Bautista
30 17 Н	10 по П. Мч. Мірона	sta. Rosa de Lima
31 18 П	Св. мч. Флора	s. Ramón Nonato

СПОРТ В — МАСИ!

— Чи виявляє ваша донечка, пані Марусю, які спеціальні здібності у спорті?

— Ще й які! Як минулого тижня була випродажа сукопок у фірмі «Іцкович і Ко» на третьому поверсі, то вона прибігла перша під замкнені ще двері.

— Розкажіть мені дещо більше про себе, пане Блягерчук, — про свою працю, про свої можливості, про висоту свого забезпечення в УНСоюзі...

вересень

н. ст. ст. ст. дні українські свята латинські свята

1|19|В| Свмч. Андрея Стратилат.
2|20|С| Св. прор. Самуїла
3|21|Ч| Ап. Тадея
4|22|П| Мч. Агелоніка
5|23|С| Мч. Луни

6|24|Н| 11 по П. Свч. Евтиха
7|25|П| Возвр. мощей ап. Варт.
8|26|В| Мч. Наталії і Адріяна
9|27|С| Прен. Сави
10|28|Ч| Св. Августина
11|29|П| Усіка. голови Св. Івана
12|30|С| Св. Александра

13|31|Н| 12 по П. Пол. пояс. ПБ
14| 1|П| Прен. Симеона Стовпн.
15| 2|В| Мч. Маманта
16| 3|С| Свщц. Антима
17| 4|Ч| Свщц. Вавили
18| 5|П| Св. прав. Захарії і Єл.
19| 6|С| Чудо Арх. Михаїла

20| 7|Н| 13 по П. пр.мч. Мак. К.
21| 8|П| РІЗДВО ПР. БОГОР.
22| 9|В| Свв. Богов. Якима й Ан.
23|10|С| Св. мч. Мінодори. Нім.
24|11|Ч| Прен. Теодори
25|12|П| Свщмч. Автонома
26|13|С| Св. мч. Корнилія

27|14|Н| 14 по П. В. ЧЕСН. ХР.
28|15|П| Сввмч. Никити
29|16|В| Св. вміц. Євфимії
30|17|С| Св. Віри, Надії, Люб., С.

s. Gil, ab.
s. Elpidio, ob.
sta. Eufemia, v. m.
s. Moisés
sta. Obdulia, v.

s. Zacarías, p.
Los márt. Uganda
Nat. Sta Virgen
s. Pedro Claver
Márt. del Japón
ss. Proto y Jacinto
Dulce nombre María

s. Amado, ab.
Exalt. Sta. Cruz
Los 7 dol. Virgen
s. Cornelio
sta. Arinda, m.
s. José Cupertino, c.
s. Genaro, ob. m.

sta. Susana, m.
s. Mateo-ap. y ev.
s. Mauricio, m.
s. Lino, p.
N. S. de la Merced
s. Cleofás
sta. Eugenia O., ab.

ss. Cosme y Damián
s. Wenceslao
s. Miguel Arcángel
s. Jerónimo, dt.

— Можу, пані, сказати, що маю найкращого чоловіка, якого можна собі бажати, але водночас мушу додати, що такий тренінг коштував мені багато зусиль!

ЧИ ТРАПЛЯЛАСЬ ВАМ ТАКА ПРОПОЗИЦІЯ?

— Ви знаєте. — каже одна пані в Літературно-Мистецькому Клубі в Нью-Йорку до молодого поета. — я так люблю Шевченка, що вдень і вночі з ним перебуваю

— Пані. — зідхнув поет і подивився в вічі розмовниці. — я теж пишу поезії...

ПЕРЕДБАЧЛИВЕ ОГолоШЕННЯ

Продаю дешево збірку пластинок джасу мого сина. Коли в телефоні почуєте голос молодого чоловіка, відложіть слухавку й задзвоніть. будь-ласка, ще раз трохи пізніше.

ЖОВТЕНЬ

н. ст.	ст. ст.	дні	українські свята	латинські свята
1	18	П	мч. Аріадина, преп. Езм.	s. Remigio, ob.
2	19	П	Мч. Трофима і Сави	Los ss. Aug. Cust.
3	20	С	Всщ. Евстахія і Тат.	sta. Teres. N. Jesús
4	21	В	15 по П., Ап. Кондрата	s. Francisco de Asís
5	22	П	Свщц. Фоки	s. Froilán, ob.
6	23	В	Зачат. св. Івана Хрест.	s. Bruno, id.
7	24	С	Перв. Темі	Nñ Sra del Rosario
8	25	Ч	Преп. Евфросинї	sta. Tais la penit.
9	26	П	Св. ан. Івана Богородица	s. Luis Beltrán
10	27	С	Мч. Калістрата	s. Francisco de B.
11	28	В	13 по П., Преп. Харито.	s. Victor, m.
12	29	П	Преп. Каріана	S. de Peza, W. Sra. Pil.
13	30	В	Свщц. Григорія	s. Eduardo, rey
14	1	С	ПОКРОВ ПРСВ. БОГ.	s. Calixto, p.
15	2	Ч	Свщц. Кипріяна	sta. Teresa de Jesús
16	3	П	Преп. Деміція	s. Galo, ap. Suiza
17	4	С	Свщц. Еротея	sta. Eduvigis
18	5	В	17 по П., Преп. Дам.	s. Arcas, evang.
19	6	П	Ап. Томи	s. Pedro de Alcánt.
20	7	В	Мчч. Сергія і Парку	sta. Irene, v. m.
21	8	С	Прецд. Пелагїї	s. Hilarión, m.
22	9	Ч	Св. ан. Якова	sta. Ma. Salomé
23	10	П	Св. мч. Свямірія	s. Servando, m.
24	11	С	Ап. Филіпа	s. Rafael arcáng..
25	12	В	18 по П. ХР. ЦАРЯ	ss. Crisanto y Dario
26	13	П	Св. мч. Варна	s. Evaristo, p. m.
27	14	В	Преп. Парасковей	s. Frumencio
28	15	С	Преп. Евтіхія	ss. Simón J. Tadeo
29	16	Ч	Св. Логіна	sta. Ermelinda
30	17	П	Св. црор. Осії	s. Gerardo, ob.
31	18	С	Св. ан. Луки.	s. Quintín, m.

З ГАЗЕТНОЇ ХРОНІКИ

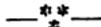
Атомова бомба має скорочення АБ, воднена — ВВ, Брігіта Бардот — ББ, Марилін Монро — ММ, Діана Дорс — ДД. З цього найкраще бачимо, що продукція фільмових секс-бомб перевищує продукцію атомових.

ФІЛОСОФІЯ ЖИТТЯ

— Ти знаси, яку поміч несе жінка для свого чоловіка? Вона стоїть при ньому в усіх його нещастях.

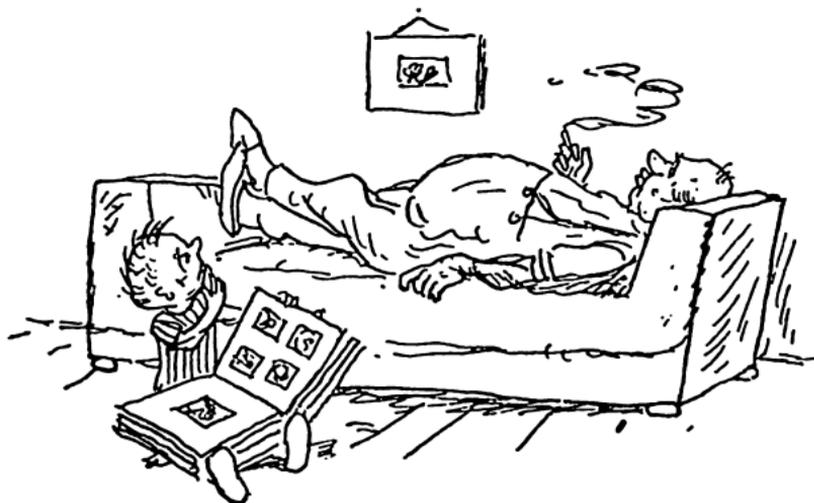
— ...Яких він не мав би, якщо б не був одружений!

ЖІНКИ ВСЕ ЗНАЮТЬ...

ОЛЯ: — Твій нудин сказав мені вчора щось таке, на що не відважився б ніхто з мужчин.

СЛАВКА: — Знаю! Казав, що хоче одружитися з тобою.

— А леж ти, татку, страшенно змінив свою форму!..

Мистопаз

Р. СТ. СТ. СТ. ДНІ українські свята латинські свята

1|19|Н| 19 по П, Прор. Йоїла
2|20|П| Вакмч. Артемія
3|21|В| Преп. Іларіона
4|22|С| Мч. Аверкія
5|23|Ч| Св. ап. Якова
6|24|П| Мч. Арети
7|25|С| Мч. Маркіана

8|26|Н| 20 по П. Вмч. Дмитрія
9|27|П| Преп. Нестора Літошч.
10|28|В| Мч. Параскевії
11|29|С| Мц. Анастасії Римл.
12|30|Ч| Мч. Зиновія, Посаф.
13|31|Ч| Ап. Стахія
14|1|С| Св. Косми і Даміана

15|2|Н| 21 по П. Свмч. Акинди.
16|3|П| Мч. Акенсила
17|4|В| Преп. Йоанікія
18|5|С| Мч. Галактіона
19|6|Ч| Ап. Павла
20|7|П| Преп. Лазаря
21|8|С| Собор Архстр. Михаїла

22|9|Н| 22 по П. Св. мц. Маври
23|10|П| Мч. Онисифора
24|11|В| Ап. Браста
25|12|С| Свци. Посафата
26|13|Ч| Св. Іоана Золотоуст.
27|14|П| Св. ап. Филипа
28|15|С| Св. мч. Гурія. Поч. Пи.

29|16|Н| 23 по П. св.ап. св.Мат.
30|17|П| Мч. Григорія, Максима

F. de Todos Santos
Comm. Fieles Dif.
sta. Ida, m.
s. Carlos B., arz.
s. Rómulo, ab.
s. Félix, m.
s. Wilibordo, ob.

s. Claudio, m.
s. Orestes, m.
s. Andrés Avelino
s. Martín de Tours, ob.
s. René, ob.
s. Diego de Alcalá
s. Laurencio, ob.

s. Alberto M. dt.
sta. Gertrudis, v.
s. Gregorio T.
sta. Alda, v.
sta. Isabel de П.
s. Dasio, ob.
Present. de la Virg.

sta. Cecilia, v. m.
sta. Lucrecia, v. m.
sta. Flora, m.
sta. Catalina, v. m.
sta. Delfina, v.
Manif. Med. Milag.
s. Beato, adv.

s. Saturnino
s. Andrés, ap.

— Дайте мені опісля докладну відповідь про те, чи дійсно лікарство помогло, бо я маю таку саму недугу що й ви.

ХТО ЩО ЗАПАМ'ЯТАВ...

— Чи може ви запам'ятали собі число авта, яке на вас наїхало? — питає поліцейск жертву вуличного руху.

— Ні, але докладно пригадую собі, що пані, яка керувала автом, була пофарбована блондинка, на ній мала довгий шнурок перел. на вухах — дармовиси, що нагадували слона, була в суконці синявого кольору і мала дуже гарні очі...

журнал

ДНІ
СТ. СТ.
В. СТ.

українські свята

латинські свята

1 18 В Св. мч. Романа
2 19 С Преп. Варвара
3 20 Ч Преп. Григорія
4 21 П ББЕД. в ХРАМ ПР. Б.
5 22 С Св. ап. Філімоща

s. Eloy, ob.
sta. Bibiana, v. m.
s. Franc. Javier
sta Bárbara, v. m.
s. Sanás ab.

6 23 Н 24 по П. Св. Мітрефана
7 24 П Св. влчн Катерини
8 25 В Свнн. Климента пани
9 26 С Преп. Алісія
10 27 Ч Влчн. Якова
11 28 П Св. препмч. Стефана А.
12 29 С Мч. Парасова

s. Nicolás ob.
s. Ambrosio, ob. dt.
Inmac Conc. Mar.
sta. Leocadia, v. m.
sta. Eulalia, v. m.
s. Dámaso, p.
sta. Adelaida, m.

13 30 Н 25 по П. Св. ап. Андр. П.
14 1 П Св. прор. Наума
15 2 В Прор. Авакума
16 3 С Св. прор. Софонії
17 4 Ч Св. влчн. Варвари
18 5 П Преп. Сави Османен.
19 6 С Св. МИКОЛАЯ ЧУД.

sta. Lucia, v. m.
s. Venancio F., ob.
sta. Cristina, v.
s. Eusebio, ob.
s. Lázaro, ob.
N. Sea, de la O.
s. Nemesio, m.

20 7 Н 26 по П. Св. Амеросія
21 8 П Преп. Натанія
22 9 В ЗАЧ. ПРСВ. ШЮГОР.
23 10 С Мчн. Мина
24 11 Ч Преп. Даниїла Стопц.
25 12 П Св. Спирідона
26 13 С Мчн. Евстратія

sto. Domingo Silos
sto. Tomás, ap.
s. Honorato, m.
sta. Victoria T, m.
s. Delfín, ob.
Nat. de N. S. Jesús
s. Esteban, procom.

27 14 В 27 по П. Мч. Тирса
28 15 П Св. мч. Елеутерія
29 16 В Прор. Аггея
30 17 С Св. прор. Даниїла
3 18 Ч Мчн. Севастіяна

s. Juan Evang.
Los ss. Inocentes
sta. Melania
s. Sabino, ob.
s. Silvestre

ОПТИМІСТИЧНЕ ОПРАВДАННЯ

— Чоловіки є першою слабші від жінок. Статистика каже, що в домах для божевільних є тризять разів більше чоловіків, ніж жінок.

— Можливо, але подумайте тільки, хто їх довів до такого стану!

ХТО ЩО ПОТРЕБУЄ...

Під час спиритистичного сеансу, один з присутніх викликає духа своєї першої померлої дружини.

— Що ж хочете нікавого занитати? — інтересується при викликуванні духа сусідка при столі.

— Хай дасть вереще моїй другій жінці, як найкраще квазити огірки!

— Панове, таке, здавалось, порядне товариство, а тарілка зо столу таки шезла!

Алекодотик про славних людей

Один з наших модерних поетів звернувся до проф. Державина під час розмови такими словами:

— Всі духові джерела до моїх творів завдячую своїй паречейі.

Професор Державин глянув на поета й сказав:

— Сором вам, молодий чоловіче! Як ви можете всю вину складати на безборонну жінку!

—**—

Письменник Полянич зайшов до редакції одної української газети в Філадельфії й поклав на столі неприємного редактора записку. Коли редактор вернув до бюро, прочитав Полянничеву записку й вибухнув сміхом.

— Що таке сталося? — запитали інші працівники.

— Що? Письменник Полянич дав оголошення до газети...

— Алеж у тому факті немає нічого смішного.

— Ні якраз є смішне, ось, читайте оголошення:

«Письменник Полянич пошукує скоро для співпраці урядовців кримінальної поліції, бо в своїй найновішій сенсаційній повісті загубив слід злочинця, і тепер не може собі сам дати ради!..»

—**—

Поет Барка одержав листа, в якому було чимало модерних поезій, що їм не було ні змісту, ні толку...

Молода панночка писала в листі:

«Прочитавши ваші потатки про поезію у «Свободі», висилаю вам свої твори для рецензії.»

Барка прів уперто цілий вечір, і, врешті скінчив читати модні ребуси. Потім зідхнув й написав:

«Повертаю вам, пані всі ваші поезії, бо після того, коли «Свобода» надрукувала мої потатки про поезію, я сам собі постановив що до часу, поки не матиму сімдесят років, не читатиму ніяких інших модерних поезій, хіба свої!».

З Д О Т Е П І В П Р О С Е Л Е П К А

Селепко поїхав на Аляску, мовляв, там можна добре заробити. Вийшов з літака, а надворі мороз — 35° Ц. Хоч і тепло був убраний, через студінь годі було й рухнутись.

Наступного дня пише листа до свого друга Юська, в Нью Йорку:

«Ти не гадай собі, закута палю, що тут так тепло, як на Давитавні. Щоб ти знав, яка тут температура, посилаю тобі в особіному пакетик у термометр».

Коли листочком приніс пакетик і Юсько подивився на термометр, уголос сказав сам до себе:

— То ти, брате, селеп! Аджеж на Алясці така сама температура що й у нас, у Нью-Йорку!..

На забаві танцює Лавочка з гарною блондинкою. Збоку сидить Оксана і люто споглядає вбік танцюючих. Завваживши це, партнерка питає Селепка:

— Чи ваша дружина ревнива?

— О навіть дуже! — похвально Лавочка.

— А за те що гуляєте з моєю, не буде сварити?

— Ще й як! Цілу ніч цокотитиме мов на фронті большевицькій «Максим»...

— І ви не боїтесь?

— Я маю спосіб на це: кажу їй, що через її цокотання не піду завтра до праці, бо піду ніч не спатиму, і чек буде на п'ятнадцять доларів менше. На згадку про гроші вона моментально перестасе...

— Ти вже оженився?
— Так.
— З Лідєю?
— Ні. Як я довідався, що вона витрачає річно двадцять тисяч на кравчицю, зараз з нею вірвав.
— Ну, і з ким ти урешті, оженився?
— З кравчицею!

— Думаю, що це тобі не зробить різниці, наколи сьогодні не запізнаєш моїх батьків; вони пішли до кіна, і я сама-самісінька вдома . .

Іван Евентуальний

НОВОРІЧНА МІСТЕРІЯ

(Скоч на одну дію).

Дієві особи: 1) Старий рік 2) Новий рік, 3) Пани Критика,
4) Пан Підлабузник, 5) Співак, 6) Співачка,
7) Хор.

Хор: Рік юний, прекрасний
Сьогодні настане,
Йому щиро, красно
Складемо вітання:
Від нас, і від вас,
Що на лавках сидять,
Від тих, що працюють,
І боком лежать.
Старому ж, дурному,
Земля хай кілком,
Нічого про нього
Не скажемо добром.
Він лишив надалі
Під гнітом наш Край,
Натомість озброїв
Ірак і Китай.
Пехай же до біса
Іде дідуган,
Новий народився
Господар і пан...

Старий рік (являється з дождевальною бородою, спиравшись на ломуку. Говорить, кречучи): — Не дуже, не дуже. Ач, як розспівались! Співати ви вмієте, а ось робити...

Пан Підлабузник: — Комо но? Ми всі робимо по фабриках і тажерах. Сі сеньор!

Старий рік: — Я не про ту працю кажу. Сварите мене, що Край у неволі. А чому ж ви не пішли боротися в запілля, а дременули до Аргентини? Розумні дуже. Хочете, щоб вам якийсь один Рік власними силами завоював свободу?

Пані Критика: — А чому ти мовчав на асамблеях Об'єднаних Націй? Чому не протестував? Га?

Старий рік (кашляє): — У мене горло боліло...

Пані Критика: — Щоб тебе подавило! Слухав Соболева, як нового пророка?

Старий рік: — Сіль йому в око! Що зробиш, коли він уміє дурити.

Пан Підлабузник: — Панове, з уваги на те, що старому вже недовго жити, є пропозиція дати йому спокій. Хто за? (Всі підносять руки). Одноголосно. Тож хай сидить у вуточку й слухав.

Старий рік сідає. Раптом вбігас Новий рік, не звертаючи уваги на присутніх, каже:

Ось і я, ось і я,
Добрий нам вечір, панове!
Воля віднині моя,
Будуть порядки чудові.
Ось і я, ось...

Пані Критика (махас руками, показує на Старий рік): — Т-ш-ш! Він ще не вмер і зараз злючий-презлючий. Тікай скоріше, бо дістанеш по спині. (Старий рік замахується ломакою, Новий тікає).

Співан:
Дивлюсь я на небо
Тай думку гадаю:
Якого я чорта
Приїхав до краю,
Де мушу всю душу
Вкладати в сапатижі —
В бронзові і чорні,
У сині і рижі...

Пан Підлабузник: — Буєно. А ми колись відходки чистили. Хіба не можна співати й пити сапатижі? Подумавш!

Старий рік: — Я теж так міркую. Тим більше, що шиєш не горлом, а руками. І руки даром не бовтаються, і горло

відпочиває. А душа тут не дуже потрібна, можна обійтися й без неї.

Пані Критика: — Ви досить цинічно дивитесь на мистецтво, пане Старий роче...

Старий рік: — А всі як дивляться? Я нічого, я так, як усі...

Співачка: Між падробків вітер свище,
Колива хрести.
Сумно жить на кладовищі,
В царстві самоти.
Ой, куди не звернеш око —
Спокій неживий,
Тільки писне пераком
Миша у траві...

Пан Підлабузник: — Сі! А ми колись жили під мостами. І в кукурудзі спали. Поживете й ви на кладовищі.

Пані Критика: — З точки зору практичності, це не зле. У випадку чого, не треба платити за транспорт.

Старий рік: — Мене Управа «Відродження» обіцяла поховати безплатно, а тепер мовчить.

Пан Підлабузник: — Кляро. Бо життя подорожчало.

Старий рік: — Життя, але не смерть.

Пані Критика: — Все дороге. Краще, панове, не вмирайте.

Хор: Ми не хочемо вмирати
Тут, у Аргентині.
Бо п'ять літ лише лежати
У землі повинні.
А тоді за хвіст із схову
Витягнуть, як мишу.
Десь у Києві, чи Львові
Вмерти вигідніше...

Пан Підлабузник: — Треба за всяку ціну дочекатися змоги вмерти на своїй землі.

Старий рік: — У мене чудова ідея. Хай якесь товариство купиць землю й закладе на ній цвинтар з правом лежати до Страшного Суду. От би заробили! І Національний Дім збудували б скоріше, і на добру пресу субвенцію дали б. А назвати цей цвинтар треба так: Похоронне бюро «Гостям раді».

Пані Критика: — Старе думає про смерть, а ми не хочемо. Потанцюймо, друзі!

(Музика. Танцюють парами. Новий рік, непомітно зайшовши, танцює окремо. Рантом усі сніняються, вражено кричать: — Ой, Новий рік настав! З Новим роком! З Новим щастям!)

Старий рік (дістає з кишені будильника, дивиться): — Бреше він, волоцюга. Ще ціла година лишилась. А-пу, геть, поки не одлунив.

Пан Підлабузник: (так само дивиться на годинник): — Кляро. Ще маємо мучо тьємно. Не снішіть, молодий господарю!
(Новий рік зникає).

Старий рік: — Панове, дозвольте мені на прощання прочитати одну річ...

Пан Підлабузник: — Комо но? Тільки не довго. Ми, південноамериканські українці, більш любимо говорити, аніж слухати.

Старий рік (читає): Ну її що ж? Отак собі потроху

Настав кінець Старому року,
Старим сподіванкам, надіям,
І добрим, і поганим діям,
Календарям, листівкам ріжним,
Коханням обонільним, ніжним,
Які хоч мають вічну суть,
Та більше року не живуть.
І знову все піде спочатку:
Хильнувши в честь Нового чарку,
Як слід полаявши старе,
Гукнуть, що правда не умре,
Що в цьому році (вірте слову!)
Вона буде обов'язково,
І наш оґрітій пеклом. Край
Дістане перенустку в рай...
Багато милих обіцянок
Несе для нас Новий, незпаний,
А потім закінчиться й він.
І знов піде веселий дзвін
Вином наповнених бокалів...
Полають цей, «такий невдалий»,
Чекатимуть на кращі зміни...
Така традиція людини!

Пан Підлабузник: — О-ля! Це що? Провокація? Розхолоджу-

вання? Наклен на майбутнє, яке всі з надією чекають? Панове, я пропоную віддати Старий рік до суду. Тут голова суду?

Голос із залі: — Тут!

Пані Критика: — Пан суддя доручас провести суд нам самим, бо ще не має практики як в давню обраний, і хоче повчитись.

Старий рік: — За що ж мене до суду?

Пан Підлабузник: — Мас-о-менос за все. За розбиття громади. За байдужість до людей. За цинічне глузування з людських почуттів. (Кричить) Панове, ви чули, як він сказав, що обонільні кохання хоч мають вічну суть, та більше року не живуть... Хіба це не наклеп? Що подумаютъ наші жінки? До суду, сеньйор Старий рік, до суду! (Всі сідають за стіл. Старий рік стає під охороною збоку).

Пан Підлабузник (витає револьвера, говорить беззаперечно): — Голова — я, секретар — пані Критика. Хто проти? Дякую. Одноголосно. Отже, що ви казали про мистецтво, підсудний?

Старий рік: — Казав, що роботі — час, мистецтву — година. Можеш собі пранювати на будові, а прийдеш додому — сідай, пиши оповідання. Так і наші культурні провідники думають...

Пані Критика: — А втрома?

Старий рік: — Но. В Америці не можна говорити про втому. Тут люди нажили собі мастку, бо не рахувалися з утомию.

Пані Критика: — А коли нема сили?

Старий рік: — Це складне питання. Я попрошу відповідати за себе хор.

Хор:

Пращой, доки очі
Не злізуть на лоба,
І колом не стане снина.
Наймепшої пани
Нема для нероба,
Брак сили — не папа вина.
Чому тої сили
Батьки не вділяли?
Чому сам себе не зберіг?
Тут зайві пауки,
Аби лиш мав руки
Та пару випосливих ніг.

Пан Підлабузник (до Старого року): — Це ваша відповідь?

Старий рік: — Кляро. Тут благодійних установ нема.

Пані Критина: — А що, на вашу думку, мусять робити режисер?

Старий рік: — Найкраще — мити посуд. Усі видатні режисери починають з цього. А років за десять трапляється щось ліпше.

Пан Підлабузник: — А співакові куди?

Старий рік: — Продавати газети. Дуже легко. І вправляешся в голосі. (Кричить): — Діаріо! «Критика!» «Расоп!» «Ля пренса!» Ді-а-р-і-о!

Пані Критина: — А маляреві?

Старий рік: — На дах. Тільки на дах. Головне — не втрачати ідейного зв'язку з фарбами.

Пан Підлабузник: — Значить, на ваш погляд, українська культура зайва?

Старий рік: — Кляро. При мені була зайвою...

Судді (разом): — Віп випен! Віп випен! Віп випен!

Хор:

Геть, старе барахло.

Що при тобі було.

Не повернеться більше піколи.

Ось прийде Молодий.

І зазнаєм тоді

Кращих успіхів, кращої долі.

Скрізь громадське життя

Доведем до пуття.

Щоб з цієї затишної залі

Для своїх і чужих

З срібних звуків самих

Українські пісні залунали..

(Б'є дванадцять годин. Всі урочисто слухають. Потім з галасом і криком починають виганяти Старий рік).

Новий рік (повільно заходить, по-господарському оглядається доверуги, промовляє):

Звільнилося місце для мене,

Я надто ще юний, проте,

Лиш гляне в вікно світло денне.

Мій досвід раптово зросте.

Та вже і тепер помічаю

Оте, що не бачив Старий.

Скажіть, чи не закуток Краю
У цьому спільному дворі?
Чи слух не чарує Окопний?
Чи опера — мрія сама?
Комуна ще з заздрощів лопне,
Побачивши наші дива...
Змінилось лице Товариства:
Де грапу раніше пили,
Тепер сюди з цілого міста
Співають і старий і малий.
Бо тут і розваги й новини,
І дружис для всіх прийпять.
Тож будем дітьми України,
Аж доки нам стане життя!

Хор (оточує Новий рік, співає):

Збережем Україну в серцях,
Наша єдність — для ворога страх.
Чим дружніше ми будемо тут,
Тим скоріше позбавиться пут
Наш. Москвою загарбаний. Край.
Тож співай, товариство, співай,
І безжурно собі веселись,
Як в Краю веселились колись...

Старий рік (висовує голову): — А як веселитись тому, хто не
має праці або житла?

Пан Підлабузник: — Про це Новий рік подумає. А ти (зама-
хується) щезни, пор фавор, бо я-ак стукну! Іди в вічність.
Буєна воче!

Співак: Скажи мені правду,
Чудовий мій роце,
Чи буде при тобі
Хоч трохи війни?
Відомо, ніхто з нас
Вже воєн не хоче,
Проте, що ж поробиш,
Як прийдуть вони...

Новий рік: Я нічого не знаю, нічого,
А що й знаю — волю тайть.
Будем жити в надії на Бога,
Менш сваритись і більше любить.

Будем спільно собі помагати,
А як прийде щаслива пора,
І до рідної вернемось хати —
Пережите згадаєм пераз:
І гостинну оцю Аргентину,
І Солер, і забави, і труд,
Поки ж що, в урочисту хвилину,
Заспіваймо всі зібрані тут.

Всі:

Гей, наливайте
Повнії чари,
Щоб через вішня лилося,
Щоб наша доля
Нас не цуралась,
Щоб краще в світі жилося!

— Прошу тебе, Богдане, бути більш серйозним. Тета Варвара ще не пішла!..

“ДІАЛЕКТИЧНА МЕТОДА”

Як творився міт звеличування особи в ССРСР ілюструє ця гумореска, що хоч відноситься до минулого «сталінського» періоду, однак не втратила своєї актуальності. — Редакція.

В кожній солідній совєтській установі повинен бути партійний прошарок. Без партійного прошарку найповажніша установа вважалась якимсь нанивлегальним зборищем неперевірених елементів і всі ставилась до неї дуже підозріло. В крайньому випадку як не прошарок, то хоч парторг повинен бути.

В кнївській спілці композиторів саме з цим питанням було дуже не гаразд. Не було серед композиторів ні одного члена партії. Такого стану не можна було далі терпіти, і для здійснення парткерівництва, а також проведення широкої масово-політичної роботи серед композиторів обком партії надіслав у спілку партійного організатора.

Прізвище його було — Бараненко. Хороший хлопець, «висуванець», і хоч у музиці він не дуже кумкав, — умів тропки на балалайці бринькати. — зате в питаннях діалектичного матеріалізму був так підкований, що міг любого професора в «галошу посадити».

З перших таки дій товариш Бараненко розгорнув широку масово-роз'яснювальну кампанію за оволодіння творчими методами діалектичного матеріалізму і підняв це питання на палежцу височінь. Особливо ретельно взявся новий парторг за перегляд членів спілки з метою очистити її від усякого випадкового балаясту.

З цього боку велике підозріння викликав у парторга старий композитор Шульженко. За останні десять років вищепазваний композитор не написав ні одного більш-менш значного твору, співзвучного собі, а вважали його видатним композитором і продукти в закритому розподільному магазині одержував у першій категорії.

Товариш Бараненко скликав поширене засідання спілки.

зробив широкий огляд всієї творчості композитора і виявив, що вона наскрізь просякнута націоналізмом та іншими ворожими тенденціями.

— Товариші! — говорив парторг. — Композитор, що не володіє зброєю марксизму-ленінізму, піколи не виорасться з тими завданнями, що їх ставить перед нами партія. Яскравий приклад цьому — творчий занепад композитора Пульженка. Не дивлячись на те, що товариш Сталін (гучні оплески), що товариш Сталін (ще гучніші оплески, які переходять в овації) кинув гасло: «Жити стало краще, жити стало веселіше» — композитор Пульженко не зробив з цього належних висновків. У той час, як навкруги розцвітає щасливе заможне життя, згаданий композитор завжди ходить з таким виглядом, ніби він нічим не задоволений. А про що це говорять, товариші? Це говорять про те, що даний композитор відірваний від конкретної дійсності, що він настропий не зовсім лояльно. Це ще раз підкреслює, що в нього психологія не наша, а дрібнобуржуазна. Може така людина створити мистецькі полотна, гідні епохи сталінських п'ятирічок? Відповідально заявляю: не може. Коли композитор у найближчий час не перебудує своєї творчої методи в світлі історичних постанов ЦК. — доведеться ставити питання про його перебування в спілці...

Після цих зборів прийшов старий композитор додому і просто — розплакався. Справді, що йому лишалось робити? Він сам з дорогою душею хотів би створити хоч якийсь твір, гідний епохи сталінських п'ятирічок, та скільки разів намагався це зробити — нічо не виходило. Мабуть старість вже не давала йому ніяк оволодіти творчою методою діалектичного матеріалізму, а без цієї методи доведеться, очевидно, ноги простягти.

Довго думав композитор і прийшов до висновку, що крути-не-крути, а доведеться засісти за вивчення клясиків марксизму-ленінізму і постанов ЦК партії. Та доки з цього вийде діло, треба зараз зробити якийсь рішучий крок. Так би мовити, хоч показати, що він уже почав перебудовуватись. Ну, виступити з якоюсь ідеологічно-витриманою промовою на зборах, або... або написати пісню про Сталіна! Справда, він уже давпо помітив, що навіть найнезначніші композитори, написавши пісню про Сталіна, зразу робились відомими на весь Союз і майже всі вже були нагороджені орденами. Одно, що

Його лягло — цих пісень уже написано рівно сорок штук, і просто незручно, непристойно писати ще й йому сорок першу. А втім, звичайно, по лобі не вдарять. Треба поспробувати!

Композитор вирішив зараз же приступити до діла і почав гарячково шукати підходящий текст пісні. Розгорнув перший-ліпший журнал, що був під руками, і на першій сторінці прочитав:

Сталін, сонце наше,
Твоє ім'я наймиліше.
Жити стало краще,
Жити стало веселіше.

Від перших таких рядків вірша творчій пастрії композитора наче корова язиком злизала. Спочатку він сім разів плюнув, потім вилявся, а потім вивав на канапу і почав реготати, мов божевільний.

Охоплений зовсім не творчими, можна сказати навіть не благородними почуттями, композитор вирішив таки написати музику до цих слів. Таку музику, щоб у мистецькому розумінні зовсім відповідала текстові пісні. Паппе і киле Бараненкові міждочі. Всі, що хоч трохи розуміються на музиці будуть гдузувати з такої пісні, але його становити буде врятоване. Тоді вже його не виключать з спілки. Хто наважиться підняти руку на творця пісні про Сталіна? Хай поспробує!

Ще раз згадавши нечистого, композитор сів до піяніно і за три хвилини пісня була готова.

Вже на другий день нову пісню про Сталіна співали в радіо, за тиждень вона була надрукована, а ще за тиждень вона облетіла весь Союз.

Звичайно, дійшла пісня і до Москви, і там її теж належно оцінили. Хоч про Сталіна й було вже написано сорок пісень і сорок композиторів одержали ордени, то сорок першому вже було просто незручно не дати.

Коли Шульженко прочитав у «Правді», що його «за видатні заслуги в справі розвитку пролетарської музики» нагороджено орденом Леніна, то просто не хотів очам своїм вірити.

Потім композитор стукнув себе по лобі — який то він дурень був, що так довго не міг збагнути найпростішої в світі методи діалектичного матеріалізму! І з цього дня він так оволодів цією методою, що міг за п'ять хвилин створити пісню

на якого хочете вояди, покласти на музику яке завгодно гасло. І за один лише рік натворив він цієї музики більше, ніж за попередні десять років, і дуже дякував товаришеві Бараненкові, що той наставив його на «нугь істини»...

М Е Т Е Л И К І К А П У С Т А

Легенький, як вітрець, Метелик над квітками
Літав, сівав то на хвасолу, то на мак.

Капушта, що колись своїми нелюстками

Його живила, каже так:

«Прилинь до мене, сядь, хоч на одну хвилину,
Мій сину...»

«Пху, не видав твого дурного качана,
Капушто навісна!» —

Сказало паненя летюче, —

«Ти бачиш убрання блискуче — —

Його я понесу в рясиній садок

До гарних, до пахучих квіточок».

Йому на гюю горду мову

Капушта каже знову:

«Згадай, мій сину, ти тоді не величавсь,

Як був ще гусинню та мною годувався.

Але таких, як ти, на світі є доволі.

Що в кращій долі

Забули рід і хати відреклись,

Що годувала їх колись!..»

Володимир Самійленко

С О В Е Т С Ь К І Ж Н И В А

На міжнародньому хліборобському конгресі запитали американські журналісти представника ССРС:

— Чи це правда, що в ССРС збирають великі урожаї?

— Так, найбільші в світі!

— А чи правда це, що збирають їх двічі на рік?

— Не два рази, а чотири. — попрагив запитання советчик, і додав: — один раз з України, один з Малярщини, один з Румунії і один з Болгарії...

— Мешканці горішнього поверху запитують, чи в нас народився хлопчин, чи дівчинка?..

БІЛЬША ВІДДАЛЬ

З Аргентини приїхав до ЗДА новий емігрант. На прийнятті, яке знайомі влаштували на його честь, розповідають йому різні чуда про Америку.

— У нас, у порту, є така вежа, з якої видно на сто кілометрів.

— Це ще нічо, — відказує новоприбулий, — але в моєму городі в Буенос-Айресі є така лавка, з якої видно на віддалі 384.700 кілометрів.

— Неможливо! — кликнули приятні. — Куди ж ви дивитеся так далеко?

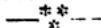
— На місяць! — відповів новоприбулий.

З АМЕРИКАНСЬКИХ БУДНІВ

— Чи це правда, що Волтер Міншоланка хоче розійтись із своєю дружиною? Аджеж вони три тижні тому побрались...

— Він уже був би виїс прохання про розлуку, але жде ще на весільні дарунки від деяких знайомих.

НА ПРАВНИЧОМУ ІСПИТІ

Професор: — Яка кара жде того, хто два рази незаконно одружується?

Студент: — Дві тещі, пане професоре!

ПРОБЛЕМА БАТЬКІВ

— Якщо тебе намовлятимуть недобрі хлопці на щось погане, — дає батько поради своїй п'надцятирічній донечці. — то ніколи того не слухай!

Дівчина задумалась хвилину й питає:

— А якщо намовлятимуть добрі хлопці?

ПЕРЕВИКОНАЛИ НОРМУ

В Будапешті після закінчення революції, люди все ще пошепки дискутували над темою, чи москалі добрі, чи злі люди.

— Я переконаний, що добрі, — почав впевняти один.

— По чому так судиш? — перебив інший.

— Ось учора в пресі появилась була вістка, що москалі привезли до Будапешту п'ятьсот пар черевиків...

— Ах, наївний ти, та й годі! — сказав той. — Привезти, то привезли, але для... направи!

К Л Ю Ч Д О Щ А С Т Я

Я стояв біля свого шевролета і розмовляв з грубим Педром про кризу на Близькому і Далекому Сходах, коли раптом з'явилася в о н а. Хай мене дідько вхопить, коли хтось із вас бачив чарівнішу жінку! Це була не жінка, а іскристий коктейль, що холодить біля серця і рівночасно запалює вогонь у крові. Я вже віддавна, при кожній зустрічі на вулиці, посилав їй очима бісників, і вона їх помічала, хоч, звичайно, вдавала, що не помічає нічого. Але мене важко обдурити, і я чекав лишень випадку, щоб нав'язати знайомство.

Отже, я стояв біля свого шевролета і розмовляв з грубим Педром про кризу на Близькому і Далекому Сходах, коли раптом повз нас, опутивши скромно очі вниз, пропливла вона. Як звичайно, вдала, що мене не помітила, а в мене, немовби під впливом коктейлю, захололо біля серця, а в крові спалахнув вогонь.

Гойдаючи гнучким станом, жінка попливла далі і стала в чергу біля автобусної зупинки. Я ж, забувши про грубого Педра, і про політику, пожирив її очима, намагаючись дати їй відчуття, як страшно тужу за нею.

— Знак! — благав я її внутрішнім голосом. — Дай мені лишень знак, що ти також тужиш за мною — і я обіцяю тобі щастя!..

І сталося чудо: моя незнайома знайома, раптом обернувшись до мене, заховаючо усміхнулася (це було досить далеко, але я виразно бачив, що вона усміхнулася), з видимою нарочистістю випустила з рук якийсь маленький білий предмет і пурхнула в двері автобуса.

Криза з усіх Сходів ментально перенеслася в мою душу, і я, покинувши конференцію з грубим Педром, полетів зо швидкістю американської джетової ескадрильї рятувати ситуацію. Я скочив до авта, дав газ і помчав навздогінці за автобусом. На секунду лишень пристав біля автобусної зупинки, підняв пакуночок і відчув, що в моїх руках знаходиться ключ до щастя. Це була невеличка ко-

коробочка, зеличини сір:икової, загорнена в блискучий білий папір і перев'язана шовковою блакитною стяжечкою. Я притиснув її побожно до уст і відчув токий запах найкращих парфумів.

Далі почалася шалена гонитва! Поліцаї, як на зло, на всіх перехрестках, пропустивши автобус, замикали проїзд перед моїм шевролетом. Кілька разів я мало не потерпів катастрофи, кілька разів мало не наскочив на перехожих, за мною кричали і свистіли, але я гнав далі.

На кінцевій зупинці автобусу я таки нарешті її піймав. З уклони та вже не біснями, а цілими люциперами торжества перемогли в очах, надав їй коробочку. А вона лишень високо підняла брови і вся занарілася від радості й поганого владав'яго зливання.

— Алеж, пане, — сказала з усмішкою, від якої в мене ще більше похолодало бітя серця і ще більше закипіло полум'я в крові. — Запевняю вас, що ви помилилися. Я нічого не губила, і ця коробочка не моя...

— О, пане!.. — всмів я лишень сказати, але тут під'їхав на мотоциклі поліцаї і припинив дальший обмін багатозначностями, забравши мене і мого шевролета для списання протоколу за порушення правил їзди...

По тому я переживав безумні тижні божевільних надій і чортівського розпачу. Я шукав своєї гезнайової знайомої і не знаходив. Я питав у всіх і не діставав ніякої відповіді. Я друкував оголошення у відділі знахідок по всіх часописах, і ніхто не відгукнувся. Я шатів, я страждав, я утратив сон і апетит. Але я ще надіявся. Я носив напарфумовану коробочку біля серця у внутрішній кишені й відчував виразно, як з неї громіноє ливний флюїд, що обтікає серце холодом і запалює у жилах кров. Під білим блискучим папером, перев'язаним шовковою блакитною стрічкою крилася загадка, крилася містерія, що раз робила мене шалено щасливим, а другий раз — шалено нещасним.

Моя дружина, яка, при всіх своїх позитивних рисах вдачі, ціле життя ображала мою гідність пілозріннями та втручанням у мої особисті справи, як звичайно, почала робити сцени, і цим самим ще більше мене пригноблювала.

І дійшло до того, що я одної ночі таки не витримав. Себе, мене осінила думка, що в коробочці мусить знахо-

дитися ключ до містерії. І від цієї думки серце моє стиснув подвійний холод, а з крові розгорілося подвійно сильне п'янюче полум'я.

Я навшипінках вийшов зо спальні і подався до свого кабінету, де в сейфі зберігався таємничий пакуночок. У мене тремтіли руки, коли я розв'язував блакитну стяжку і розгортав білий блискучий папір, що пахнув ніжними парфумами. Я поцілував їх, як реліквії, і поклав назад у сейф. І лишень по довгому ваганні, з хвилюванням, яке мене викидало з притомності, обережно підняв вічко коробочки.

І тут сталася несподівана річ: з коробочки вискочило дві продовгасті брунатно-чорні луски і, перше, ніж я догадався, що це були звичайні прусаки, вони впали на підлогу і шмигнули в шпару по-під замкнені двері кабінету.

Я стояв, ослупілий. Я заглядав у коробочку, але в ній нічого, крім густих чорних цяток, залишених прусаками, не було. Загадка лишилася загадкою, і серце далі не мало спокою.

Спській взагалі втік з нашої хати. За кілька днів у ній з'явилися прусаки — повільні прусаки, від яких не можна було обігнати. Ми посипали їх отруйними порошками, ми їх ползали реклямованими середниками, ми їх труїли і випалювали вогнем — не помагало нічого. Вони налазили в їду, вони тріщали під ногами, вони бігали по стінах і визирали з кожної шпарки.

Але одного разу моя дружина, вернувшись вечором із попудневої кави, яку вона що-четверга пила в своїй товаршці Інес, поділилася зо мною радісною новиною.

— Знаєш, дорогенький, — сказала, сяючи надією, — мені порадили один певний спосіб, як позбутися прусаків: треба лишень піймати самця і самичку, посалити їх у коробочку, коробочку загорнути так, щоб вона мала привабливий вигляд, і підкинути на вулиці. Хто цю коробочку підійме — до того перейдуть усі прусаки. Це мені оповіла з власного досвіду моя сусідка Інес.

— Уяви собі, — оповідала далі моя дружина, сміючись, — ця сама сусідка Інес не лишень позбулась прусаків, а ще й помстилася на одному старому ослі, на безличному нахабі, який постійно її переслідував на вулиці. Він знайшов

цю коробочку і гнався за нею через півміста, щоб відлати знахідку...

Подробиці цієї історії мене перестали цікавити. Яке мені, остаточно, діло до якогось старого нахаби (мені лишень 50 років), що був лисим, як колію (я свою лисину начісую волоссям, так що її зовсім не видно), мав жирне черево (я просто огрядний), і...

Але чи варта сповідати про цього осла, який переслідував сусілку пані Інес?

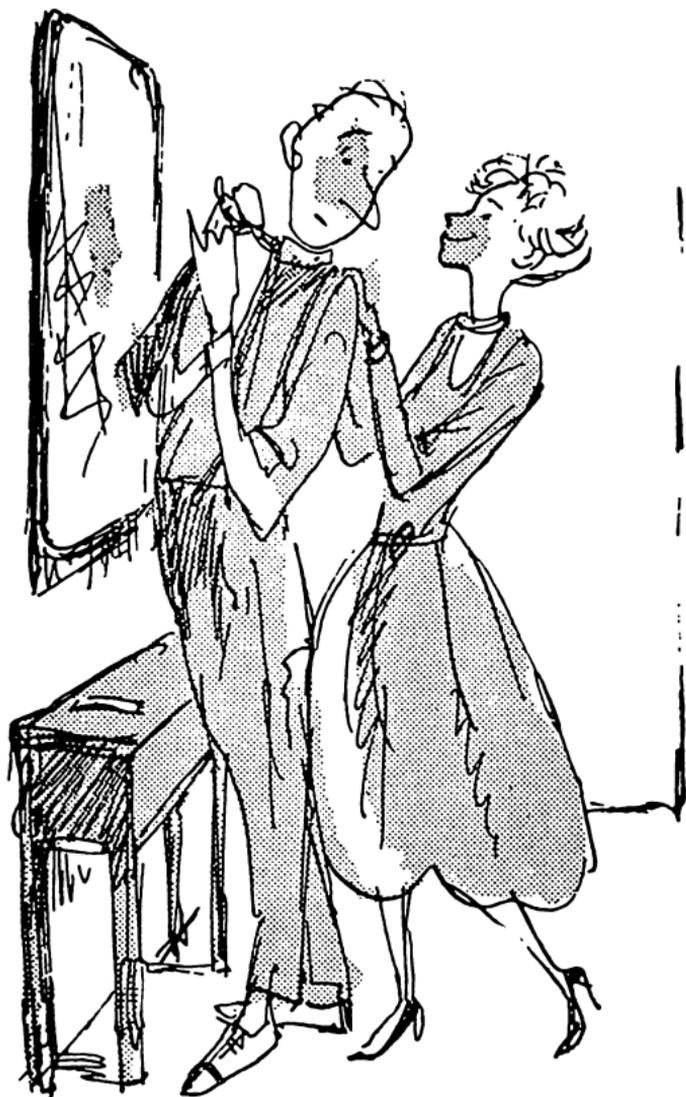
Два дні ми з дружиною рачкували по підлозі за прусаками й сперечалися запекло над статтю ввіймалих бранців. Врешті-решт, хоч моя дружина ціле життя ображала мою гідність усякими підозрілими і втручанням у мої особисті справи, але при тому має позитивні риси вдачі, погодилася зо мною на одній парі, узнавши їх за "його" і "її". Тоді я витягнув із сейфу маленьку коробочку, що пахла парфумами, загорнув її у білий блискучий папірчик, перев'язав блакитною стяжечкою і повіз на те саме місце біля автобусної зупинки (дружина про це не знала).

І, уявіть собі, що саме тоді я побачив у черзі ту саму знайому незнайому, яку марне ризнукував кілька тижнів. На цей раз вона вже не скривала, що пізнала мене, навіть кивнула головою, поставивши мені цілком недовзначну заохочуючу усмішку.

Але я не належу до тих старих ослів, що безлично переслідують молодих жіжок на вулиці, і тому вдав, що не помітив нічого. Викинув коробочку з авта просто під ноги жінці, й при тому вже не відчував ні холоду біля серця, ні вогню в крові.

Коктейль, перестоявши, вивітрів. Містерія скінчилася, скінчилися мої тривоги й безсонні ночі, але прусаки в хаті лишилися.

— Дороженький! Якщо на святмиколаївський подарок
купиш мені нового «Наделяна», то я тобі, як реванш, куплю
краватку!

ЯК НАПИСАТИ ГУМОРЕСКУ?

Найзручніше робити це тоді, коли на дворі переїщить дощ і стоїть мряка. Бо, по-перше, ви вільні від праці (на будові), а по-друге, жінка з жалощів до ваших подертих черевиків (не до вас!) скаже:

— Сьогодні ти вже на базар не підеш, якось обійдемося...

Можна також використати час хвороби. Особливо сприяє гумористичному настроєві зубний біль, мовляв: Зуби болять, а я тихо і довго сміюся...

Тут маєте нагоду загартувати своїй характер, поставивши веселе над сумним.

Отож, ви сідаєте, берете в руки олівця й починаєте думати. Минас година, друга, надходить пора обіду. Пообідавши, треба відпочити (під час дощу!). Відпочивши, знов думайте до вечері. Після вечері слід трохи полежати без жодних думок. Десь коло одинадцятої години вані домашні стелять ліжка й збираються спати. А ви думайте до дванадцятої. Нічого не придумавши, так само лягайте в ліжко, сподіваючись, що весела тема навістить вас під час сну. Ранком їдьте до праці й пильно стежте навкола себе: чи не транитьесь чогось смішного? Прануючи, думайте, але бережіть пальці, щоб їх не відрізало машиною. В цьому разі гумору бути не може. Повернувшись додому, добре поїжте, покурить, подрімайте в фотелі, потім пустить на повний голос радіо. Якщо у вас є діти, хай вони під радіо танцюють. Тоді беріть кланоть наперу і просто, без думок починайте:

Чортів батько вигадав гумористичні журнали, які платять за сміх. Я б уже радий не сміятися, але помацаш кишенью — порожньо. А до «получки» далеко, тітки в Америці нема, позичати не хочеться, та й не дасть ніхто. Виходячи з цих міркувань, мупу бути веселим...

Далі піде, як по маслу. Закінчивши гумореску, прочитайте її дружині й дітям. Вони повинні сміятися, так би мовити, з солідарности й співчуття до вас. А коли не сміятиметься читач, яке вам до цього діло?

Іван Евентуальний

П Е Р Ш А Н Е В Д А Ч А

(Галактіон Чіпка — один з найбільш популярних українських гумористів на ЗУЗ в часі до другої світової війни, проживає тепер в ЗДА. Для тих наших читачів, які не ознайомлені з творчістю письменника, передрукуюємо одну з його численних гуморесок).

Що не кажіть, а людина таки недобре створіння. Коли опиниться в незavidнім положенні, або зробить якесь свинство чи дурницю, — хоче, щоб її другі були в незavidнім положенні, або робили свинства чи дурниці.

Цей маленький вступ не належить властиво до нашого оповідання, але був konieczний з огляду на зрозуміння психіки Івана Мирука, титулярного директора одної з фінансових інституцій.

Іван Мирук — людина з характером. Був у Визвольній війні командантом куріня, сповняв сумлінно свої обов'язки і вернув у подертій блюзі додому. Як достався до фінансової інституції, про це нікому не відомо. Факт тільки, що достався за протекцією, бо не мав ніякого купецького чи рахункового хисту, чого доказом була подерта блюза, яку приніс з війни.

Доставшись на посаду, яка забезпечувала йому сякий-такій прожиток до півмісяця, він почув у собі покликання на батька родини. Вженився!

Жінка його не була ні гарна, ні молода, але зате була бідна і сварлива. Тому Мирук з завзяттям, гідним ліпшої справи, сватав кого попало і з ким певато. — Не можна сказати, щоб не мав щасливої руки. Навпаки. Кого раз у думці спарував, той уже не викрутився від присяги перед престолом, а в найгіршому разі перед магістрацьким урядником. Всі його бюрові товариші, які ще блукали одинцями по світу, получилися завдяки Мируковим заходам у щасливі подружі пари.

Одним словом, через Мирука пролилося більше сліз, як

через Нерола. і більше впало проклонів, як через Дзержинського.

Останніми часами справа з подружжям застрягла. Не тому щоб Мирук сгратив дар відповідного переконування, або щоб відсгратував кандидатів злий примір, а просто тому, що абсолютно не було кого жезити. Круг знайомих Мирука не побільшувався, а ті яких знав, всі вже були ущасливлені жінками.

Мирук аж гумор стратив через те.

— Як же ж так? — думав, понуривши голову. — Чи справді вже нема кандидатів до подружого стану?

Водив розсіяним зором по похилених спинах товаришів, по похнюплених лицах, і, на жаль, — мусів кожний раз констатувати прикру дійсність: Кожний вже був одружений.

Аж одного пополудня лише його розпогодилося.

— Василь Кожан!.. Якій з мене дурень, що досі про нього не подумав...

Підійшов до возьного й покленав його фаміліярно по рамені.

— Ну, шож там, Кожан!.. Як живете?

Возьний вистунчився по-військовому й відповів:

— Голошу слухіяно, пане сотнику, все в порядку.

Кожан був з Мигрукового куріня й досі не забував військової дисципліни. Під Чортколом граната обірвала йому руку, і він просто чудом спасся від смерти. Бувши українським інвалідом дістав посалу в нашій інституції і жив не достатньо, але й не голодно. Шістдесят золотих на місяць — все таки шось є. Мирук дивився генер на свого колишнього підстаршину й привітно всміхався.

— Тішуся, що вам яко-такто, але... скажіть, як ви собі радите з харчуванням?

— Кручу, пане сотнику. Що ж, нема мені кому зварити, то я ходжу на сусіди та й там харчуюся.

— А як часом довше забавите на службі?

— Правда, тоді вже біда. Часом їм зимне, а часом то й нічого не дістану.

— А бачите! — скрикнув радісно Мирук. — А бачите, що так воно далі ге може бути. Ви чоловік змарганий війською, поранений, вам належить сяка-така вигода.

Возьний Кожан цілий аж засяв. Певно підвишка платні, або бодай зменшення урядових годин.

— Свята правда, пане сотнику! Здалось би вже чоловікові ліпше жити!

— Буде на те рада — потішав його Мирук. — Вже я вам то якось зроблю. Тільки мусите мене слухати, бо інакше то нічого з цього не буде.

Возьний Кожан випевяв грудь, мов при звіті.

— Хіба ж я досі не слухав пана сотника?

— Ні, я того не кажу. Але в цьому саме випадку мусите бути дуже послушні.

А щоб ще скріпити попередне додав:

— Чуєте: л у ж е п о с л у ш н і, бо я вам тільки добра бажаю. Покищо вам нічого не скажу, але за два-три дні довідається.

— — — — —

Тієї днини виходило з львівських бюр двоє усміхнених людей: директор Мирук і возьний Кожан. Цей останній був такий щасливий, що купив собі два "египетські", і мало не впав під трамвай.

Директор Мирук ішов і думав: з ким його оженити? Хлопець добрий, роботящий і на посаді. Вибуде 35 років, то й смеритуру готов дістати.

Мариня?.. Добре пере, жінка тиха і не стара ще... Має трохи криве плече, але що це значить супроти вічності. Біда тільки з помешканням... Мариня мешкає кутом у сторожихи, і на день мусить винести ліжко до пивниці, бо обернутися нема де.

Розалія? — Дівчина гарна і здорова. Дівоцтво її, що правда, не першої якості, бо тому два роки мача дитину з комнарем, але хто інші на це звертає увагу? Тим більше, що діпина померла і була така маленька, що це майже не рахується. Але має одну хибу: любить випити... Воно ніби показує, що в людини добре серце, але як за часто, то й добре серце надоїсть.

Ні! Треба ще ліпшої, — думає директор Мирук і в думках перекидає усі знані "панни на видання". Нараз геніальна думка... Аж дух заперло йому в грудях, а очі заблимали радісними вогниками.

— Валентова! — сказав сам до себе так гучно, що аж три жінки обернулися і ждали, що він скаже.

Директор минув їх і далі говорив до себе:

— Знаменито! Мушу собі погратулювати. Ідея! Баба як грім і небідна. І як я не міг відразу впасти на неї? — дивувався сам собі. — Шукаю бозна кого, а тут тобі під самим носом сидить краля. що ліпшої нема.

Почав розбирати її прикмети:

— Роботяца, молода енергійна... Може трохи за енергійна, бо як спустить язик, то він мов скажена собака бігає по вулиці. діти спазми дістають, а поліціянти з третьої вулиці втікають. Але це буває рідко і хто зна, чи це тому, що вона самітня... Кожан — людина спокійна, лагідної влачі... Не буде приводити її до злості й баба успокоїться. Зате скільки зискає! Помешкання добре. жінка на посаді сторожики — жиє, як у Бога за пазухою. В кам'яниці багато старих парубків, кілька студенток, два-три веселих жонатих... Можна за брами заробити другу платню... А ще крім того всього і патріотичге діло. Покійний Валентин був латинник і жінку з собою до костела тягнув. Дома все по-польськи було. Тепер прийде Кожан і Валентова буде врятована для українського народу.

Радий з себе і з цілого світа, з'їв директор обід і зараз по обіді післав по Валентову. Прибігла Валентова, так як стояла, і була вже в кімнаті.

— Пан директор чогось мене кликали? — запитала та змовкла, хоч язик товкся далі, як Марко по пекті.

Мирук солодко всміхнувся.

— Так є, пані Валентова, — почав лагідно. — маю з вами дещо балакати.

Очі Валентової блимнули зеленим вогником.

— То прошу хутко, бо я не маю часу на говорення. Дітиська, болай їм ноги покрутило, свинять на кожнім кроці, а старші то не ліпші від мал...

— Перепрошую вас, я, власне, хочу коротко — перебив на своє щастя Мирук. — Вам, правда, тяжко живеться.

— Тяжко?, то мало тяжко. Гарую, як чорний в'їл від ранку до вечера і не маю з того ні тицьки. Ліпше, щоб мене вже раз шляк граф...

— Бачите, пані Валентова. Я вже сам собі то й думав. Скажіть: чому ви не йдете заміж?

Очі Валентинової відразу втратили войовничий блиск,

груди піднялися на один поверх вище, а кімнатою потрясло жалібне зідхання.

— Ех, прошу й не питати! — махнула безнадійно рукою. — Не з добром таке життя, як я маю, а те що ж... Який кавалер трапиться, то або п'яниця, або марнотратник. А я люблю спокій у хаті і не видам грейцара на дурно... Був один нещасно, нічого собі, молодий, статочний. І тихий виглядав і тверезий. Але хотів, щоб я з ним поїхала на Чехи, бо він там. — казав. — має ґрунт і хату. Я... таки боюся. Може то з тих, що то жілками торгують. В газетах за них щодня стоїть. Молодій кобіті легко впасти в біду.

Мирук глянув на Валентову і ніяк не міг уявити собі її в ролі нещасної гевіль'їтці в Південній Америці. Не уявляв собі й торгівців живим товаром при першій-ліпшій дискусії з Валентовою.

— А що ви на те скажете, що я маю для вас дуже добру "партію".

Пані Валентова перемінилась у стовп соли, відчинивши перед тим губу.

— Так, так, маю. — продовжав Мирук. — Хлопень молодий, чесний і на посалі...

...?

— Спокійний не п'є, не тратить грошей...

...?

— Роботящий, інтелігентний...

...?

— Тільки має, знаєте, одну хибу.

Валентова відзискала мову:

— Я то й собі вже думаю, — промовила, — що мусить мати. Нині ангелів нема між людьми.

— Не така то велика хіба, а те все таки...

--- Карти грає?

--- Ніколи.

--- За дівчатами вганяє?

--- Мови нема!

--- То я вже не знаю. Хай пан директор скажуть.

--- Бачите, пані Валентова, він є у нас возним. Робота його не тяжка, от там щось занести, щось принести, записати, пошту роздати... Але він інвалід, руки не має.

Пані Валентова з полегшею зідхнула.

— Ігі! Я думала, що Бо-зна яка хиба! Що там рука, дрібничка!

В свою чергу зідхнув з полегшею пан директор.

— В такому разі, пані Валентова, куймо поки тепло. Завтра прийдіть до мене, ніби за ділом, я його вам покажу.

— Добре, пане директоре. Дуже дякую. Цілую ручки. І вийшла.

— — — —

Другої днини мав директор децидуючу розмову з Кожаном.

— Слухайте, Кожан, я учора обіцяв вам щось сказати. Кожан виструнчився по-військовому.

— Так єсть, пане сотнику, голошу слухаяно, — сказав твердо, але всміхнувся м'яко.

— Отже, думаю, що гезле було б вам одружитися.

Кожан відразу стратив гумор.

— Мені? Нащо?! — сказав розчаровано, думаючи про аванс і підвишку.

— Самі кажете, що часто їсьте зимний обід, а нераз то й зовсім не їсьте.

Та правда...

— Бачите? А чому? Бо не маєте дружини. Я вже давно завважав, що вам треба одружитися. Власний кут, є з ким побалакати, все є на час... — і директор почав снувати перед очима вознього вимріяну подружю ролю.

— По полудні прийдіть до мене. - - кінчав директор свої подружі видумки. — Там уже решту локінчимо.

— — — —

— Ну, якже ж, подобалася вам? — питав директор Кожана, коли Валентова вийшла з кімнати.

— Та я... Але прошу пана сотника...

— Нема жадного "але", — перебив директор. — Не говоріть нічого наперел. Походіть, пізнайте її, тоді й скажете. Самі побачите: молода, роботяща і розумна. Має помешкання, меблі і не без того, щоб і гріш який там не ваявся.

— Я таки, пане сотнику, не тее... — опонував несміло Кожан.

— Нічого не теє... За тиждень самі скажете. А там і весілля зробимо.

Послушний своєму командиреві, ходив Кожан щодня до Валентової з візитом. Кожного дня директор допитувався:

— Ну, як же там? Думаю, добре? — і клепавав задоволено Кожана по плечі.

— Та... добре... але я...

— Як вже добре, то все гаразд! — радів директор і знову клепавав рамя вольного.

Минув тиждень, як батогом тріснув. В суботу по полудні чекав директор на рішення вольного. Покликав його до себе, примостився вигідно в кріслі, і змісця почав:

— А бачите! Виджу по вас, що вдоволені. Отже ви вже рішилися?

— Так єсть, пане сотнику!

— І вдоволені?

— Так єсть!

— Ну, якжеж думаєте зробити?

Кожан витягнувся як струна, встромив очі в свого директора й заранпортував:

— Пане сотнику! Як пак сотник скажуть нині йти до наступу — піду! Нехай ще одну руку страчу — піду! Але женитися не хочу.

(«Емігрантський Календар»).

З ЛІРИЧНИХ ПОЕЗІЙ СЕЛЕПКА

Я бачив, як вітер берізку зламав
(Я тоді вільний був від щоденних вправ),
Сидів я під лісом і думу думав:
Щоб червоне лихо чорт врешті побрав!

Та від недалених фронтів заграв,
І від канонади пробоевих лав,
В голові снувалось: Як би силу мав,
Берізку від вітру я б урятував!

Набридне в блуканнях вічно бути,
На відпочинок тяготу відчує,
На той останній, справедливий суд,
Моя душа самотня помандрує.
Попросить місця серед душ людських,
Мов на обід сирітка припізнілась.
Спитають: із країв вона яких,
Купцеві чи мірошнику служила.
До кого прилітала в пізній час
На опустілій цвинтар розмовляти.
Я пригадаю: промінь в хвилях гас,
Лягаючи на квіти наче святість.
Його згасила темрява умить,
Неначе серце у яким ти билась.
У відповідь відкажеш їм: простіть,
Я в Бога відпочинок заслужила.
Я стільки вистраждалась серед мли,
Не в рай прошу я, тільки хай дозволять
Мені в краї вернутись, де цвіли
Сади вишневі й соняшники в полі.

СПІЗНЕНЕ ЛІКУВАННЯ

Один мольдній чоловік, який незавно тому поїхав з Аргентини до ССРСР, дістав покликання в советську армію. На третій день перебування між бійцями, "аргентинець" зголосився до лікаря.

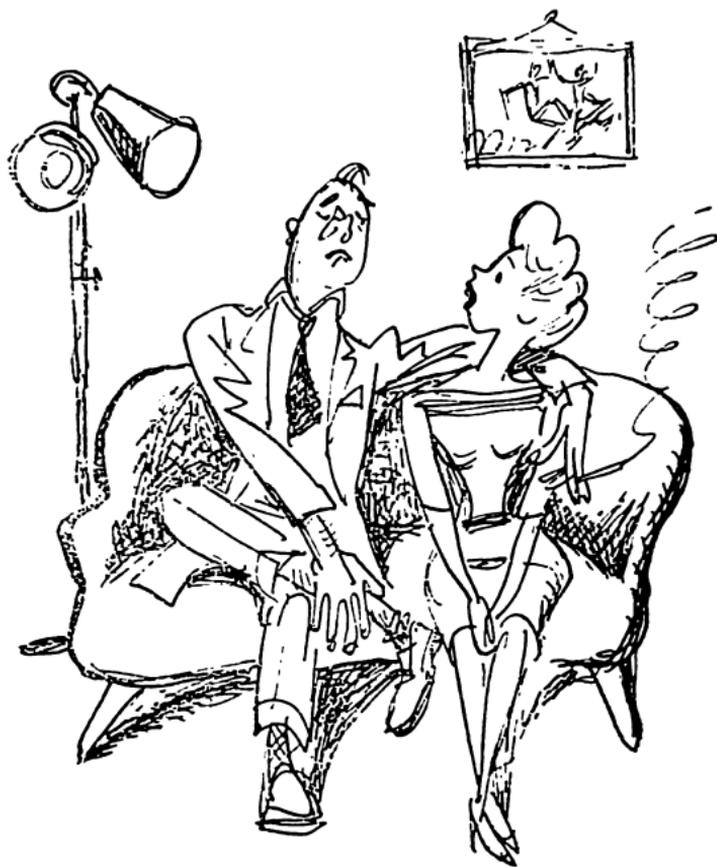
— Що ж вам, влади о, є? — питає військовий спец. —
Адже ви здорові, як віл!

— Я здурів! — каже той.

— Здурів? Щось такого? — із здивуванням говорить лікар, і перевіривши ще раз незвичайного пацієнта, каже:

— Ви, товаришу, цілком здоровий!

— Ні, такі здурів! — відповідає борець, — бо інакше як я міг би приїхати з Аргентини до ССРСР?

— І ще скажи своєму батькові, щоб купив тобі перед нашим весіллям футро, бо це заощадить нам після шлюбу багато зайвих дискусій...

ПАТЕНТОВАНИЙ СПОСІБ

— Бачу, що тебе вуха болять, бо маєш у них вату.

— Ні, не те, але я, сидючи при столі, постійно бубню по ньому пальцями, і це мене так дещервує, що більше того не може слухати!

ДОБРА ВІСТКА

— Маєш якусь вістку про тих п'ять тисяч пезо, які ти позичив своєму сусідові, М'якопапці?

— Так, маю, і то подія. Він купив собі за ті гроші радіо, і тепер грас так голосно, що кожного дня пригадує мені свій довг...

З АЛЬБОМУ ДАВНІХ БАЙОК...

Давно-давно у великому старовинному замку, дець па сході, де славна Шехерезада створила «Тисячу й одну ніч», жила собі прегарна принцеса. В сірих мурах почувала себе дуже самотно. Одного дня вийшла вона на малу прогулянку. Якось біля ставочка нахилилась за гарною квіткою і корона з її голови впала просто у воду. Ставок не був глибокий, але вона боялась ступити в воду й сіла собі на лавочку, і думав, що їй робити? Аж ось маленька зелена жабка прискакала до неї та питає:

— Що я дістану за те, якщо витягну з води твою корону?

— Що собі багатимеш. — відповіла принцеса.

Почувши таку відповідь жабка з радості скочила назад у ставок. За якийсь час виносить золоту корону, і поставивши на берег перед принцесою, каже:

— Чи тепер дасиш мені те, чого я собі забажаю?

— Авжеж, а чого б ти хотіла?

— Хочу спати в золотому ліжку, що є в замку, — відповіла маленька жабка.

Принцеса взяла жабку на руку, принесла в замок і поклала в велике золоте ліжко, а сама лягла коло неї. Скоро обоє заснули. Ранком принцеса пробудилась й побачила, що замість жабки, коло неї лежав гарний молодий принц. Вона дуже здивувалась і зраділа, коли пізніше довідалась, що його перекинув у жабку чарівник, і тільки сплячи в великому золотому ліжку, він міг знову перетворитись в людину.

І навіть ще й досьогодні мати принцеси не може повірити в цю байку, що її жаба розказала . . .

Поспіх на пошту

— Який я радий, що вас бачу. Я й справді радий, що вас бачу, — сказав маленький чоловік, що стояв біля поштової скринки.

— О, здорові були! Пан Сімпсон, чи так? — відповів я, пристанувши.

Сімпсон — були гаші нові сусіди, і я з моєю дружиною стрінули їх один або два рази.

Сімпсон був дуже щасливий, що я пізнав його, ба, навіть вдячний.

— Я хотів би просити вас позичити мені дві десятицентові монети. Моя дружина дала мені цього листа, щоб вкинути до скринки, і саме я завважив, що він немає марки.

І коли я шукав по кишенях монет, він горів, що лист мусить відійти сьогодні, і він певний, що він не знайде ні одного поштового уряду в цій порі, бо всі вже закриті.

— Я дістав би, очевидно, потрібні марки з осьтого поштового автомата, — пояснював з гордістю Сімпсон — але не маю в кишені потрібних якраз монет.

Мені було дуже прикро, але й я також не знайшов нічого в своїх кишенях.

— Ох, цього саме й бракувало. — протиснув крізь зуби маленький чоловік.

Ми роздивлялись тобкруги чи не надійде хтось із знайомих, але даремно. Врешті я запропонував Сімпсонові піти зо мною до моєї хати (не було дуже близько), і там пошукати за дрібняками для автомата. В той спосіб дав я Сімпсонові потрібні пенти, які він ділово записав у своєму нотесі, і відійшов. Я обсервував його з віддалі кількох кроків як він віддалювався на вулиці. Хвилинка, і я завважив, що він чомусь вагається, а олісля таки знов вернувся до мене.

— Мені дуже прикро, що вам докучаю, але я в цій околиці ще зовсім чужий, і правду кажучи, почувуюсь розгубленим. Чи не могли б ви мене спрямувати на пошту?

Я зробив що міг: добрих три хвилини пояснював йому

де є пошта. Вкінці я сам почувався такий розгублений, як Сімпсон. А він кліпав очима і, видно, нічого не розумів. Я рішив провести його на пошту, з чого він був дуже задоволений.

На пошті Сімпсон вкинув 10-центову монету в автоматичну скриньку. Монета перейшла з грюкотом, але... марок машинка не викинула. Сімпсон дивився на мене питаючим поглядом: що робити?

— Машинка є порожня, — пояснив я.

— Ох! — відхнув угорос Сімпсон.

Експеримент виявив, що й зараз 20-центових марок був також випроданий. І при цьому відкритті Сімпсон так понервувався, що лист випав йому з рук і впав на землю. Він підніс його з великою плямою мокрого болота на ньому.

— Тепер ще й з болотом! — сказав Сімпсон, і без серця тряс порожнім автоматом. А вкінці сказав: — Ну, і що тепер зробимо?

Я відчув тоді, що я став співчасником "поштової братії". І тоді спитав я Сімпсона, чи не справді такий важний лист, який ще такі сьогодні мусять відійти.

— Ох, друже, — сказав, — мої друзима ще спеціально наказувала мені. Вона дала, що я не смію, — ну, добре, я не знаю, чи це щось надзвичайно важке, але буде краще, якщо я надам його сьогодні. Гадаю, ви мене розумієте...

Я, очевидно, розумів, бо я не знав пані Сімпсон. Та нараз я пригадав собі, що маю в дома книжечку з поштовими марками.

— Це ви повинні були раніше пригадати, — майже з суворістю в голосі сказав Сімпсон.

— Нам треба більш поспішати, бо ще готові спізнити останню відсилку листів, — сказав я йому у відповідь.

Ми поспішали, як могли. Однак це забрало нам чимало часу, поки ми знайшли в дома мою книжечку з марками. Але не варту вона була тієї шуканини. Була без марок...

— Це страшне! — сказав Сімпсон.

— Це дивне, — сказав я. — Я міг би був присягнути, що в книжечці маю ще марки!

— Але що буде з моїм листом? — понаглявав Сімпсон.

— Хіба надайте його без значка, і кінець! — відповів

я, бо вже починав тратити терпеливість.

— О, а це можна? — сусід запитав.

— А що ж іншого лишається вам зробити? Цей тип, що одержить листа, заплатить поштареві подвійну оплату, і нічо іншого не зробіте.

Сімпсон вагався. — Я не хотів би цього, — сказав на-решті.

— Я також ні. Але, вкінці, не ж буде клопіт адресата. А тепер спішіться, бо й справді можете втратити останню відсилку листів...

Сімпсон чимдуж побіг.

— Гей, та не цею дорогою! — крикнув йому навздо-гін. Він обернувся і за хвилину, захеканий, сказав:

— Ах, я знову забув дорогу.

Я й не закінчував мого пояснення, а взяв його сильно за руку й повів на всишту, щоб встигнути на час. Я знав, що це тільки заощадить мені вільні хвилини.

Сімпсон вкинув лист. А я, щоб закінчити моє діло, від-прсвадив його аж до його хати.

— Я дійсно безмежно вам вдячний! — він запевняв ме-не вже з порога. — Без вас, не знаю, що я зробив би. Цей лист — це тільки запрошення на вечерю, — о, лихо!

-- Що знову сталось?

— Нічого... Я лише пригадав собі щось...

— Що саме? — запитав я.

Але він не відповів мені нічого. Він тільки дивився на мене витріщеними, мов гуска на заріз, очима, і скоро ска-зав "Добраніч" та зник за дверима.

Цілу дорогу я роздумував, що саме він міг собі прига-лати. Роздумував ще й влома. Але ранком перестав я роз-думувати, коли мусів заплатити поштареві подвійну оплату за синього листа з великою плямою від болота на конверті.

Колін Гавард (перекл. з англ.)

СВІТ ТАКИЙ МАЛИЙ...

Приятель (до лікаря): — Пробач, друже, що я тебе обтяжую, але моя дружина казала мені, що вчора, як ти провірив здоров'я мого сина, ствердив, що він має інфлюенцу.

Лікар: — Так, але немає чим турбуватись. Твій син ще молодий і міцний...

Приятель: — Я не турбуюсь якраз ним, але я довідався, що вчора він цілував нашу служницю.

Лікар: — Та це нічого, вона також молода і міцна...

Приятель: — Я напrawdę боюсь за себе... Зпаси, я також вчора ввечері цілував служницю...

Лікар: — Це небезпечно, ти міг заразитись!

Приятель: — Справа виглядає ще гірше, колего. Сьогодні рано я поцілував свою дружину.

Лікар: — Тааак? Це неможливо, чоловіче... Ми всі можемо заразитись!..

В ПОШУКАХ ЗА МАЙСТРОМ...

Багате подружжя з Америки, доробившись на кур'ячій фармі деякого мастку, поїхали відвідати «стару Європу». В одній місцевості забажали оглянути замок.

Коли прибули туди, службовик, опроваджуючи гостей, почав так інформувати:

— Бачите, шановні панство, цей замок побудований чотириста років тому, і так перетривав до сьогодні, без ніякої переріпки, чи, навіть, направи.

Американка зразу підійшла до справи по-діловому:

— А не знаєте назви цієї будівельної фірми? Ми якраз збираємось ставити для себе бонгало, і радо zatrudнимо прибудові таких солідних майстрів!

ТРАГІЧНО

Селепка Лавочку зустрічає на вулиці приятель з сумною новиною:

— Знаєш, Лавочко, учора несподівано помер Чорноп'ятенко. Як це сумно: минулого року помер Сміхун, минулого місяця Турукало, а оце — Чорноп'ятенко.

— Так, — важко зідхнув Лавочка. — Але найтрагічніше в тому всьому, що все вмирають люди, які раніше за ціле своє життя ще ні разу не вмерли...

— Дороженька, як дивлюсь на тебе, то мені здається,
що по моїх плечах лазять мурашки!

ПОЗИЧЕНА ДРУЖИНА

Моя власна, єдина і невідільна подруга мала сумнів щодо долялькості своїх легенів. Отже, боячись правого чи лівого ухилу в їх. порядком самокритики, звернулася вона до лікаря. Той просвітлив-подивився, почмихав носом і сказав:

— Так, пані. Ваше нерелчуття майже вас не обмануло. Оця плямка, правда, вже давнього походження, завапнена, але уважайте. Крім того, не кожний лікар має політичне зрозуміння і визнає вас цілком здоровою...

Халева! А тут уже все готове до від'їзду. Документи оформлені, браує лише узятою рентгенівської знимки.

І впала мені в голову та йшла ідея:

Який там черг розбереться в легенях, моєї вони жінки, чи не моєї. А знайомих жінк у мене досить. Пішов до одної, допити ще мисле бої й пашу:

— Не відмовте. Божа гавь, будьте мені на пару годин за жінку...

— Що?! Ви здурили? Я ж маю чоловіка, а ви дружину.

— Та ні, пані, не думайте того, про що ви, власне, подумали. Хіба б я насмілюся? За жінку в лікаря, в тому пакудному рентгенівському кабінеті, бо через ідеологічну невтримку легенів моєї дружини, не бачити мені Канади, як своєї потилиці без дзеркала.

Словом, умовив. Поїхали ми з тою позиченою дружиною до шпиталю, діждалися своєї черги, зайшли до кабінету.

— Ну, роздягайтесь! — каже лікар.

— Роздягатись? — почервоніла моя з айюма. — Зовсім?

— Ні, не зовсім, до потовини.

Бачу, що жінка червоніє ще більше, що вона ось-ось зіспе ситуацію і шепчу їй: — Голубонько, якого ви біса куксітесь? Та ж не можу я зав'язати очей, та й де ви бачили жінку, що соромиться власного чоловіка? Благою вас, роздягайтеся швидше!

Почала моя знайома стягувати бюзку й сорочку, а як дійшла до того останнього, що під сорочкою задржила від обурення її пальчики й зашипіла жіночка, наче гуска: — Та відверніться ж, безстиднику, най вас ясний шляк трафить!

Я героїчно не відвертався, бо ж, знаєте, боюсь підозри

збоку урядового лікаря. Бояки, що розгалає він нашу авантюру.

Та на цьому не кічилось.

— До другого завісту! — скомандував лікар і кудись пішов.

Моя позичена, одягнувши сорочку, затрималася з блюзкою в руках і гнівно зауважила: — Значить, мене оглядять не по справжньому, але не думайте заходити, бо це буде свинством світового масштабу.

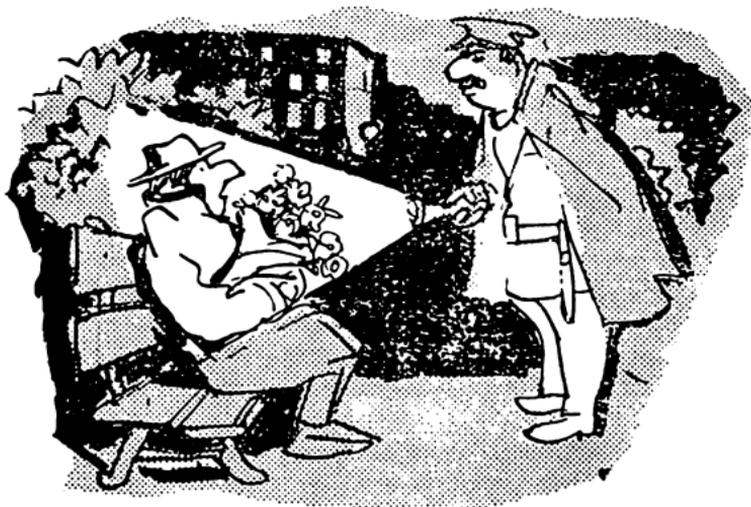
Я невпинно склав на живіт руки.

— А коли накаже лікар? Сьогодні, де ви бачили чоловіка, що жахається латуга його вигляду своєї рідної дружини? Зрозумійте мене!

На щастя, обійшлося без дальшого розляганя. А прощаючись моя чудесна знайома сказала мені:

— Якщо треба буде піти вдруге, можете на мене розраховувати. Однаково, ви вже бачили...

Юхим Латка

— Очікування не спричинює мені ніяких турбот, але питання, чи вона прийде...

ГАРПИЇ ПРИКЛАД

— Бери собі, синку, за приклад нашого вуйка Майка. Він розпочав свою кар'єру в одних подертих черевиках, а тепер має пів мільйона!

— Боже, і що ж він робить з такою кількістю подертих черевиків?!

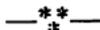

ВСЕ НА СВОЄМУ МІСЦІ...

— Гарзд. — каже гість до властительки невеличкого готелику в горах. — беру цю кімнатку, бо бачу, що ви серйозна й поважна пані.

Властителька перервала слова прибулого:

— Але тільки до цього часу, до якого матимете заплачений чинш!..

З ДОТЕПІВ МИНУЛОГО СТОРІЧЧЯ:

— Пане аптекарю, прошу якийсь порошок, бо не можу в ночі спати.

— Насонний, чи на інсекти?..

Юрій БУРЯКІВЕЦЬ

Б Е Р Е Г И

Чом береги ви мої посмутніли?
В свіжій траві спочиває заплавл.
Кириком вечір над лугом проквилить, —
В птиці-рибалки хтось діток забрав.
Шелчуть в задумі густі очерети:
Виведеш інших, де жовті піски. —
Мати на березі: «Сину мій, де ти?»
Хиляться лози на плеса ріки.
Син привезе на вечерю їй риби,
Кіт буде нявкати, пайки чекать.
Хвиля підводить запінені глиби,
Линуть пісні із покошу дівчат.
Луг стуманів в нерозгаданих чарах,
Мавка гукає когось із імлі.
Ген в баговинні зійшлися примари,
Дивну сопілку на лузі знайшли.

Гриць Мотина

ПРО ЖІНОК І МУЖЧИН

(Наукова розвідна)

НА ЖІНОЧІ ТЕМИ

ПРО БАЛАЧКУ

Може я й не писав би про жінок, але як не писати? Параска вже кілька разів перебігала мені дорогу:

— Ти, Грицю, мабуть, загнувся на нас, що пічого про жінок не пишеш.

— Розкажи що, Парасупю, а я зараз напишу.

— От, мудрий! — відповіла. — Підглянь сам.

Я став підглядати, Микола дещо доповів, багато довідався не виходячи з хати, і так зібралоя матеріялу, що на раз не впораснеш. Знаю, будуть хвалити і всі гумористи-жінки відповідять, бо коли яка жінка опустить нагоду сказати останнє слово...

Щоби писати про жінок треба знати, хто це є жінка. Помосму — жінка це людина, що лякається миші, хіба, що обіцяла її шанувати, любити і слухати. А за словами Миколи — жінка це людина, яка тяжко працює, щоб дібрати собі чоловіка, а опісля тяжко працює, щоб донекти йому до живого. Жіночий світ це щось посереднє між нашим світом і пічим. Головна прикмета жіночого світу — жіноча логіка, яка суперечить будь-якій логіці. Найцікавіша риса жінки — вміння говорити про одне, думати друге й робити третє. До того жінки говорять 25% швидше, ніж чоловіки, але скажуть 40% менше, вживаючи численних непотрібних прикметників і додатків. Про це можна легко перекопатися, треба піти на жіночі збори, або підслухати жіночого телефонування. Казав Микола, що на жіночих зборах почувався, як на кур'ячій фармі. Всі параз говорили й, замість сміятися, кудкудабали. А

на телефон вже пераз скаржився. Буває, піде Параска із Мотрою на «шопінг», втратять разом пів дня, кілька годин стоять на сходах і не можуть розпрощатися. А як тільки ввійдуть до хати, зараз сідають до телефону, і ще годинами ведуть розмову. Одного разу сів він із олівцем і записував зміст такої розмови. Із його статистики виявилось, що вирождж години такої розмови було: хихикань і кувіків — 385, запитань: «а вона?»», «вона ні?», «для неї?» і т. п. — 124, викриків: «о, горе!», «о, біда!», «а щоб її!», «направду!» — 187, довгих приказок і добавок без змісту — 28. Із самої розмови Микола не розумів нічого.

Кожна жінка почувасться погано, коли приходить ситуація, де при розмові не треба вживати рук. Коли руки відпочивають, вона не знає, що робити, і часто забуває, що говорити. Тому то, щоб дати працю рукам, вони так курять, як паровози, вмишвають, роблять на дротах, або пишуть. Отже, не дивуйтеся, що число письменниць зростає.

Чи чули ви, про що говорять жінки, коли зійдуться разом? Отож, про чоловіків і взагалі про мужичи. Микола підслухав таку розмову на одних жіночих зборах і розказав мені, що жінки говорили про своїх чоловіків, потім про сусідів, про своїх господарів і льокаторів, обмовили кавалерів усіх сусідських дівчат і закінчили фільмовими артистами. На ділові наради бракло їм часу, і тому збори відложили. Статистичні досліді виявляють, що на всіх жіночих зборах п'ятдесят відсотків усієї розмови стосується мужичи. В Чикаго на ту розмову посвячують 60%, у Філядельдії 70%, а в Нью-Йорку аж 80%. Чи на правду Нью-Йорк має таких цікавих мужичи?

У розмові з жінками важлива інтерпретація того, що жінки говорять, тобто вмінн здогадуватися, що жінка думас, коли щось говорить. Хто трохи в тому орієнтується, того жінки боляться і шапують, і не люблять! Наприклад, танцюєте ви з незнаною дамою і перенрошусте її, що ви вже давно не танцювали, і тому хай вибачить, що ви не танцюєте, як Авраменко. Коли вона відповість, що ви є одним з найкращих партнерів на паркеті, то зараз ведіть її туди, де сиділа, бо її слова означають, що ви танцюєте, як слон, і вона через втому вже ніг не чує.

Або сидите ви з дівчиною на лавці в парку й, дивуючися, чому вона така холодна на ваші любовні шепоти, запи-

тасте її: «Любиш мене хоч трохи?» Коли вона подивиться за кимсь іншим і вистогне: «Не знаю, може»... то не мусите зараз скакати із хмародера, бо вона сказала, що любить, інакше не терпіла би ваших підступів і зазіхань.

Скаржилає мені сусідова Мокрина, що чоловіки дуже тупоголові. Її кавалер запитав її поважно, чи вона ходить із ним із за любови, чи з-за дьогрошей. Її вона подумала і всіміхнулає: Із-за грошей! Не знає, чому той кавалер зірвав знайомство, аджеж вона сказала, що ходить із ним через любов, бо хе! він і скуний, то вона має більше грошей від нього.

І я маю спогад хибної інтерпретації. Ходив я з дівчиною досить довго, аж раз почав її підозрівати, що вона, крім мене, ходить ще з кимсь. Засів під її хатою і побачив її з моїм товаришем. У розмові з нею так ніби мимоволі запитав її про нього. — О, той, — махнула рукою, — він тупоголовий і дурний, хоч я його не знаю добре, бо тільки один раз із ним говорила. Говорім про кого іншого, — Включивши її словами почав я говорити про кого іншого і яким я здивувався, коли той «тупоголовий і дурний» попросив мене за дружбу коли жепився із моєю дівчиною.

Колі дівчина на прощання кликне вам: «До побачення!» — згадає що це є до побачення здалека. І ви побачите її, коли невадібно вийдете з-за рогу вулиці і вона не встигне заховатися в найближчу браму. Дивно, що деякі кавалери піколі того не навчаться!

А для всіх одружених конгата: коли жінка стане вам чекати на неї там і там в точно означеній час, то краще там будьте тоді, хоч ви і певні, що вона спізниться на дві або й три години. Бо будьте певні, що коли ви заскочите на чарцицу і спізнитесь, то вона прийде на час і опісля два тижні читатиме вам правила згідливого подружнього життя...

П Р О О Д І Ж

Безунивно ведеться дискусія над питанням, для кого жінки вибираються: чи щоб задовольнити себе, чи для примаювання мужчини, чи щоб розбудити заздрість в інших жінок. Не буду тлумачити чужих голосів: на мою думку, жінки стро-

ітеси, щоб задовольнити себе. Мудра жінка знає, що коли вдягнеться в гарну сукню, то напевно зверне на себе увагу чоловіки. А коли всю цікавистимуться чоловіки, то напевно інші жінки будуть заздрісні. Але напевно жінки не строятся, щоб задовольнити своїх чоловіків, бо тоді вдягали би одяг куплений минулого року.

Щоб жінка робила добре враження, її одяг мусить бути добре донасована (це на 90% важне). Француженки відкрили це давно, і тому вони найкраще зодягнені жінки світу. Їхня одяг є напrawdę дібрана із смаком та добре прилягає до фігури. Між нашими жінками теж знайдуться такі, що вмють із смаком зодягатися, але більшість ходить із таким виглядом, немов би хтось поспішно накинув на них їхню одяг.

Микола твердить що чоловіки вбираються від стіп до голови, а жінки від голови до стіп. Не буду перечити Миколі, бо могло би прийти до політичного роздору, скажу тільки, що кожна людина має свою власну систему, тому практичніше буде порівнювати, ніж узгалянювати. Вертаючись до жінок, мені завжди дивно, коли подумую, скільки жінка витрачає часу на зодягання. Бо ж сьогоднішні жінки вбирають дуже мало одягу, не так як давно, і тому важко зрозуміти, чому вони потребують на це стільки часу.

Пригляньмося жіночій одягу трохи ближче, починаючи згори. Найважливіша частина одягу це капелюх, який кожних п'ять хвилин змінює свій стиль. Я не бачив навіть одної мільйонної всіх стилів капелюхів, а ті стилі, які я бачив, починалися млинським колесом, переходили до гротесково-ботанічних, змінювалися із птахів, риб, звірів та комах на кухонну посуду і кінчилися воєнним озброєнням, як літаки й атомові гармати. Кажуть, що по вигляді капелюха можна відгадати якість жіночого розуму під ним, проте мусимо признати, що гарне обличчя під яким не було би капелюхом робить той капелюх гарним хочби він навіть відстрапував круків. Жіночий капелюх — здебільша вияв особистості жінки і прикрашає її так як напр. шоколадова маса прикрашає торт.

Жінки завжди люблять світлі і блискучі речі, тому індустрія на кульчики, нашіпники, коралі й всілякі припинки процвітає, жінки купують найчастіше без смаку і носять щонебудь. Важливий предмет — це суконка, бо вона прикриває більшу частину жінки. Суконка повинна бути тісна, щоб

кожний пізнав у пії жінку і вільна, щоб кожний бачив у тій жінці даму. Кажуть, що червона суконка, або помаранчева, притягає мужчин, а синя відпихає. Не буду сперечатися, на мене не впливає краса суконки, тільки її власниця.

Крім сукнонок до жіночого одягу належать ще всілякі комбінації, блузки, светери, сніднички і, для конкуренції з мужчипнами, штани. Нощення штанив стає щораз популярнішим, хоч штани обнижують жіночість на яких 75%. Забагато жінок втінає теж волосся на чоловічу моду, посить чоловічу одіж, або взагалі не носить одежі. Ці жінки забувають, що чоловік любить, щоб жінка мала жіночий вигляд.

Часто дивувався я, чому то жінки так завзято намагаються закрити свої коліна, особливо, коли суконка закоротка. Відповідь проста: косі ніколи не є гарні, а коліна і лікті в одпокими вистаючими кістями на жіночому тілі, і є погані з вигляду. Тому жінки повинні їх закривати. Ноги вдягають жінки в навушні панчохи і чатяк черевиків, або тільки підшви. Дуже в моді є високі закаблуки і лікарі твердять, що високі закаблуки впливають додатньо на жіноче здоров'я. Жінка на високих закаблуках держиться або мусить держатися просто, а додання собі висоти впливає на її самопевність. Одне не можу зрозуміти: чому жінки завжди купують затісні черевики.

Жінки одягаються завжди модно, тільки не відомо, чи жінки змінюють моду, чи мода змінює жінок. Цікаве явище при тому, що між жіночою модою і економічними стосунками існують деякі споріднення. Коли жінки носили тісні корсети, довгі суконки і довге волосся, ті часи втішались миром і добробутом, натомість коли жінки носили короткі суконки, коротке волосся і великі декольте, ті часи терпіли від неспокою, інфляції й інших труднощів. Так було в дикі часи Черлесто-на, коли то жіноча мода затратила була будь-який сепс, і те саме переживаємо сьогодні в мішкватій формі, яка є мабуть знаком нових непевних і неспокійних часів нової кризи. Сьогоднішні мішки -- благословенство для тих жінок, що не мають фігури і нещастя -- для тих жінок, що мають тільки фігуру і не можуть нею похвалитися. Та жінки люблять усе, що є нове і наввипередки купують для себе мішки, радіючи, коли суконка напrawdę дуже подібна до мішка. Казав мені Микола, що Параска добирала для себе таку мішковату су-

конку, але таку, якої ще ніхто не має. Довго шукала й не могла знайти, аж Микола понав на думку та зробив їй песподіванку великим правдивим мінком з картоплі. Пофарбував його на помаранчево і Параска парадус в ньому, напис «Ай-даго» носить на грудях, а на животі «потейго». Публічно ще не показується, бо ще не привикла до шореткої матерії — не лищє ж публічно чухатися по спині...

НА МУЖЕСЬКІ ТЕМИ

ПРО КАВАЛЕРІВ

Крім жінок, живуть ще на світі мужчини. Мужчина це людина, яка першу половину свого життя вчиться навиків і налогів, що скорочують його життя. Самі мужчини кажуть, що вони живуть на світі, щоб володіти й направляти ті дурниці, які роблять жінки, а за твердженням Миколи, мужчини є на те, щоб жінки мали за ким бігати, про кого говорити і на кім згаяти свої темпераменти. Жінки ділять мужчини на кілька родів, я поділяю їх на два: на кавалерів і на одружених.

Почнемо від кавалерів. Кавалер це такий мужчина, що або боїться, або ставить спротив своїй можливості. Прикметою кавалера є те, що він може йти, куди хоче, робити, що хоче, і їсти, що хоче отже, має повну свободу рухів, але не вмє їх використати. Від'ємним явищем кавалерського життя є те що кавалер не може безкарно сваритися з жінкою, він може тільки чемно сперечатися. Зрештою, сварка між мужчиною і жінкою цілком нормальне й природне явище, і немає чого цим турбуватися. Тому, хай всі кавалери зятямлять, що, коли дівчина мовчить і не свариться, це знак, що вона має їх досить. Правдиві коханці завжди сваряться для заправи в подружньому житті. День кавалера --- 19 травня, і всі напни повинні зятямити цю дату й обдаровувати кавалерів багатими дарами.

Всіляко живуть кавалери, одні тужать за коханням, інші говять за грішми, ще інші беруть усе злегка, не хочуть ані кохати, ані врацювати. Тими останніми є звичайно старші

кавалери, які органічно лякаються жінок і «босів». Вони помпестецьки навчилися оминати жінок, а коли часом і показуються з жінками, то обережно держать їх під руку, а не за руку. Прилюдно вони грають героїв, а дома вони на себе злі й з себе незадоволені. Про таких кавалерів жінки завжди багато говорять, в більшості нарікають, що вони довго перебирали й не добрали, а менше признають, що винні тут жінки, бо жодній не вдалося заманеврувати такого кавалера в таке становище, де на його пропозицію вона сказала би: «так». Можна частково признати, що більшість таких кавалерів довго думас, поки приступить до діла, так довго думас, що думаючи, передумас і ринить не приступати до діла. Тому вони на забавах підширають бари, на иляжах або сплять, або приходять додому із болем нині від постійного споглядання то в одну, то в другу сторону. Поки надумаються, вже буває запізно. Те думання є, може, одиноким думанням мужчин, бо поза тим вони відзвичайлися і перестали думати, що є великим і щораз більшим мішусом. Мало сьогодні таких одиниць, що творять власну оінію і їй вірять, патомість більшість слухас демагогів і послугується готовими старими та пустими фразами, за якими заховане все те саме порожнє «ніщо». І тому, слухаючи таких мужесььких розмов, ви завжди почуете повторювані думки безкритичних самозванчих редакторів, або чужих коментаторів із радіа, але мало коли власну оінію, і так всі поволі надають під чужий вплив. Кавалерам можна ще те простити, бо вони політиканством намагаються зановнити свою самітність, але жонатим чоловікам — ніколи.

Жонаті, звичайно, заздять кавалерам за їх безмежне й безжурне життя і всякими способами намагаються штовхнути або перемовити такого завязтого кавалера в біду. Зрозуміла річ, що одружені не мають на меті допомгти кавалерам, тільки хочуть помститися на них із-за заздрости вживаної свободи і моттом усього діла є егоїстичне: «чому їм має бути краще, ніж мені!» Але на виертих кавалерів немає способу, щоб піддурити їх до одруження; коли жінкам не щастить, то і закон нічого не вдіє. Бо хоч на жіночий внесок уряд наложив високі податки, то те все ще замало, і вони притиснені до кути, покликаються на конституцію.

Дуже неправильно, бо навіть образливо називати довголітнього кавалера «старим кавалером». Старість не рахується

ся скількістю літ, тільки особистим почуванням. Одні в старій по 30-ці життя, інший, маючи 50 років, все ще почувається молодим. Отже, старим ви є, якщо ви себе ним почуваєте, і можна легко пізнати, коли ви починаєте старітися, бо тоді болять вас ноги, поки ви виліжете з ліжка. Отже, замість старими, ми повинні називати таких кавалерів експертами й павовити їх давати відчити та доклади молодим і початківцям, як бути довголітнім кавалером.

Накінець постараюся порадити всім кавалерам, як бути популярним у жінок. Отже, ніколи не узагальнюйте жінок, що жінки є такі, або роблять так, бо кожна жінка це індивідуальність, і ви рідко побачите дві жінки, що мали би такі самі капелюхи. Але й між жінками є повні подібності, і по них ви можете довідатися, що жінки люблять, а відкинувши це, ви будете популярні між жінками. Отже, що жінки люблять? Жінки люблять, коли мужчина полунить пристрась із жартівливістю, переслідування з тактом і дипломатією. Для тих усіх, що привикли приймати готові думки, упрощу те все в трьох точках: щоб ви їх любили, щоб ви погоджувалися з їхніми нахилами і щоб ви віддавали їм усілякі можливі й неможливі причини для вивищення їх у їхніх власних очах, словом — роздмухувати їхню пустоту. Тому зятямте, кавалери, любіть жінок, любіть, що вони люблять, і дайте їм причину ще більше любити себе, а ручу вам, що напевно не будете довго кавалерувати!.

П Р О О Д І Ж

Коли поглянемо на природу, побачимо, що звірі чоловічого роду пишються пестрими крикливими красками, а звірі жіночого роду — спокійними й уміркованими. Найкращий приклад дають птаці, коли порівняємо самців із самичками. Тому від найдавніших часів чоловіки, дотримуючись природнього закону, вбиралися в яспокольорові одяги і, напр., середньовічний кавалер виглядав, як ходяча веселка. Зрозуміла річ, що такий мужчина притягав на себе всю увагу, і це влізло за шкіру жінкам, бо вони захотіли бути в центрі уваги. Почалася боротьба, яка закінчилася тим, що мужчина

залишився на тлі добрезодягнутої жінки. Візьмім, впр., вечірній стрій. Чорний одяг мужчини служить тільки для підкреслення яснокольорового одягу жінки і притягає на неї всю увагу. Треба буде пошукати в історії, яким способом жінки зуміли відштовхнути мужчини на другий плян. Може вдасться зробити навпаки...

Згідно з твердженням Миколи, що мужчини вбираються інакше, як жінки, від стіг до голови, почнемо опис чоловічої одягу з долини. На ногах носять мужчини черевики різних красок і форм, хоч ті форми не так відрізняються між собою, як жіпочі. Черевики, це дуже практичний винахід, бо вони закривають нагнітки, подерті скарнитки, довгі закривлені пігті, і т. п. Скарнитки є різних кольорів і вони одні ще з давнини затримали всі свої кольори. Та рідко можна ті кольори подивляти, бо їх, звичайно, закривають штани. Штани є чоловічого походження, але щораз більше стають популярними у жінок, а що жінкам подобається, то довго не вдержиться у мужчини. Штани є прикріплені до пояса. Головним завданням пояса є підтримувати живіт. Над поясом знаходиться сорочка і по вигляді та чистоті сорочки можна пізнати характер і походження мужчини. Не знаю, чому сорочка запинається на шні і ще зав'язується краваткою, що не належить до особливого комфорту, коли ж бо сорочка може так само добре запинатися на плечах, а замість краватки мати коралі, лапцюжок, або звичайну припинку. Краватки в'яжуться під коміром сорочки і вони також затримали ще свої краски із минулих віків. Замість краватки, можна носити мотилька, а деякі форми одягу навіть приносять мотилька. Дехто знову твердить, що мотильок надає мужчині відмелодженого вигляду. — посячи мотилька він серцем завжди молодий. І ще твердять, що мотильок виливає на жінок і розбуджує у них бажання заопікуватися мужчиною. Чи це правда, я не мав нагоди перекопатися бо, хоч довгі роки носив мотилька, ніяка жінка не прийшла заопікуватися мною, а ті, що відчували таке бажання, напевно вміли себе опанувати.

По сорочці вдягають мужчини жакет. Жакети є одно- і дворядкові — котрі з них є більше модні, ще не вирішено і кожний може носити такий, який йому до вподоби. Однак товсті мужчини не повинні носити дворядівок, бо в них вони виглядають, як розіпханий сальцесон. Коли не вірите, то глянь-

те на товстеньких жінок, які носять за тісні сукопки. Дивно, що ніхто із їхніх приятелів не зверне їм уваги. У верхній чоловічій одязі бувають також різпородні комбінації, коли жакет і штани із того самого матеріалу, тоді це убрання; коли ж штани інші й жакет інший, тоді це спортовий стрій. Віда тільки, що чоловічий стрій коштує дорого і не можна собі дозволити на стільки убрань, скільки жінка має сукопок.

Чи ви голитесь щодня? І пайкраще вбрання нічого не поможе, коли лице покрите колючками та щітинуою, і часто неголене лице стає причиною розводу. Те саме стосується волосся, яке повинно бути м'яке, стрижене й чесане. Добре зодягнений мужчина носить на голові капелюх, хоча, звичайно, вигідніше є без капелюха, особливо під церквою. Капелюх огріває голову, або закриває личину, або підкреслює становище його власника, або, як нпр. циліндри, служать для збереження традиції.

Із обсервації знаю, що мало є мужчин, які б вміли й хотіли зодягатись елегантно, хоч усі мужчины повинні присвятити більше часу на одіж і зодягання, бо одіж впливає на підкреслення індивідуальности. Адже кожний нам'ятас давню пімецьку приповідку, що одіж виявляє людину, і коли приглянемося дітям матимемо підтвердження цієї приповідки. Нпр., діти Миколи. Коли хлопець обдертий і брудний, то з ним не можна говорити, він мимохіть поводитьсь, наче вуличний гангстер. Те саме діється з Миколовою дівчиною, коли зодягнеться в висовгані й підкочені старі штани. Але Микола висварить їх і зведить переодягнутись, то в гарній одязі вони і милі, і приємні, і добре виховані діти.

Сьогоднішні чоловіки носять ще такий довгий одяг, який носили їхні батьки не відомо, що будуть носити їхні сини і внуки, коли мода буде так далі заплутуватися і коли жінки «позичатимуть» у чоловіків їхній одяг та стригти волосся. Через ту заплутану нору я був свідком одного непорозуміння. На подвір'ї Миколи бавилися діти, а батьки часто ставали при паркані та приглядалися. Випадково переходив побіч священик. Він хвилину приглядався і незадоволено хитав головою а ошієля звернувся до особи побіч себе:

— Гляньте по на одіж того хлопця, — куди все котиться!

— То це хлопець а дівчина — відновів свіздесідник. —

Це моя дочка.

Л Ю Б О В Н А П Р И Г О Д А

Коли весна приходить, не той стає усяк,
І сон вже не береться, і апетиту бранк...
Мов океан в негоду, хвилює в жилах кров,
І в серці щось скобоче, що зветься в нас — любов.

Кіно уже пустіє, людьми роїться парк,
Вона піде з тобою, ти тільки дай їй знак.
Бо в неї, як і в тебе, на думці те саме,
Як в тебе, так і в неї — хворіння весняне.

Пізнав я сеньйоріту, не брешу, словом: чар!
На щічках цвіли маки, і в оченятах жар.
Обняв її я палко, до серця пригорнув,
І чувсь такий щасливий, мов в сьомім небі був.

Так що ж, як і цим разом в коханні пеха мав,
Вона вже мала мужа, а я про це не знав...
Він нас зайшов нечайно, як ми удвох були,
Й не знаю, щоб там сталось, та — ноги допомгли!..

Ш И Л О

А ЩО ПОТІМ?

В одному нашому товаристві зустрілися дві колишні
приятельки. Одна з них вийшла заміж, друга ще діувала.

— Скажи мені, Галю, як це сталось, що ти вийшла
заміж? — запитала.

— Ах, це така проста історія! Я пізнала його на забаві.

— І що потім? — перебиває цікава приятелька.

— Потім, то ми ходили на проходи, знаєш, сьнтальщи-
на, Альпи, і взагалі — табор.

— А що потім? — цікавиться далі полруга.

— Потім — то ми дали на оповіди.

— Ах, як це мусіло бути гарно! А що потім?

— Потім, то ми влаштували весілля. Запросили до ба-
раку гостей і влаштували весільну забаву...

— А що потім? — не перериває запитів подруга.

— Алеж яка ти ще дурненька... Власне, те, що мало
бути потім, було вже передше!

НІЧЛІГ В КІМНАТІ І — ДЕІНДЕ

Наші воєнні ветерани - письменники люблять починати свої твори так:

"Тепер, коли на дворі сніг і хуртовина, а тут у кімнаті так тепло і затишно, я лечу думкою в ті далекі часи, коли ми серед лютої зими..."

Егеж. Це дуже настроєвий початок оповідання. Я сам ось лежу в цій хвилині в ліжку, окутався теплою ковдрою, на ноги — для всякої певности — накинув ще й подушку — і пишу воєнний спомин. На дворі сніг і дощ вкупі, вітер клапає віконницею, а в кімнаті так тепло і затишно! Така саміська ніч — егеж — пригадую собі — була тому 19 літ. Ми прийшли вечером до Магероза, а наша канцелярія заквартирувала в місцевім приходстві. На дворі була найгірша ніч, яку собі може уявити чорна уява самогубця. Темнота, болото, сніг, дощ, проймаючий наскрізь холод, вітер, слизько. Ви були колись у таку ніч на дворі? Ні? Га, то шкода. Дерева тоді якісь такі слизькі, чорні, обванілі, останні листочки попримлиловались, як грудки болота, повітря сире, холодне і хандрувате. Ох, не любить такого українська душа! Українська душа бажає чогось ясного, теплого, пухкого, кучерявого, округлого, гарячого, певного, вареникового, малинового, от що любить українська душа! І ось так — пригалую — лежимо собі з хор. Семковим в теплій приходській кімнаті, та й балакаємо собі на сон грядущий.

— Найгірше, що чоловіка може тепер постигнути, — каже хорунжий. — то махати в таку хандру нпр. з Магерова до Добрусина.

Годжуся з ним, але думаю хвильку й кажу:

— Властиво, то не є найгірше. З теоретичної точки погляду було би гірше, якби нпр. замість іти такою дорогою — лізти по таким болоті рачки. Га?

Хорунжий аж засміявся, так то я підхопив влучно. Але за хвилинку каже:

— Але й це не є найгірше. Бо найгірше було би, якби так лізти по такій мішанині болота й снігу — нпр. — тільки в сорочці і босому. Га? Тут уже мене не закасуєш!

— Закакую! А якби так в сорочці, босому, а до того раненому в ногу?

— А най тебе шляк трафить, але чекай — і хорунжий став напружувати свій розум, щоб винайти ще щось гірше. Але не міг.

— Ну, і що? — питаю.

— Та вже...

— А якби так — кажу — при тім усім ще й до того залісти полякам в зуби, га?

— Ти маєш чортівську фаптазію — сказав хорунжий і ми обидва розсміялися довго і сердешно.

— А знаєш, що ще може бути гірше? — почав я, але хорунжий вже спав. За його прикладом пішов собі і я.

Спимо.

Х-р-р-р... Х-р-р-р...

Що було далі, нехай пригадують собі ті, що тоді були в Магерові. Коли я збудився від несамовитого крику — хорунжий був уже в вікні. А потім повторилося докладно те, що ми виворожили вечером — болай нам язика покрутило.

А коли ми вже опинилися за містом, летви вирвавшись з ворожих рук, і коли ми на другий день сяк-так прикрили своє гірше голе тіло (бо ми текли у біллі) — хорунжий жалував одного: він залишив велику пачку тютюну на квартирі.

Ми — не зважаючи на таку денервацію, цілий день не курили... Це було гірше від всього.

Лежу ось так, як воячий ветеран — і сон клеїть мені повіки.

На дорі така ніч, як вогні.

Вже засипляю і в останній хвилині тютюн кладу під рукою. Похоплюю себе на тім — і сміюся.

І засипляю сном блаженних.

Раптом: д-р-р-р!!! Жах!!! Зіскакую!

Але це будильник!

Сміюся — і засипляю знову.

Х-р-р-р!

Фель Триндик ("Червона Калина")

— Пана оптик, без перебільшення: чи ви думаєте, що тепер мій чоловік з новими окулярами бачить краще?

ОТАМАН ЗАДРОТЯНЦІВ

(III-ому екс-командантові Табору полонених вояків І-шої Української Дивізії УНА в Ріміні, майору Савелію Яськевичу на вічну згадку.)

Було колись у Ріміні,
полот'ячі хати.
Було колись -- задротянці
вміли торгувати!..

Все мінjali, здобували
хліб, вино і ліри...
Минулося. Осталося
там лиш поле сіре.

Високіі тіі дрони,
Що нас окружали,
з бараками та шатрами
кудись позникали...

Лиш як колись, так і нині
Адрійське море
шумить собі, хвилюючи,
з вітрами говорить.

Свідок слави задротянців
з вітром розмовляє...
Сільборіна над бамбіном
пісеньку співає.

Було колись. У Ріміні
Лиш танцювало:
"вермахт", "віно", "смерть"
(селепка"
щоденно кружляли...

Було колись... Та минуло
й більше не вернеться.

З задротянців люта доля
плумиться, сміється.

— — —

Прішла вістка з-за Ля-Маншу
-- серце в дівчат ние...
"Що, щавайте, чорні очі!
Прідай, "карра мія!"

І все братство у вермуті
душі затопило...
"Ах-те, хлоп'ята!

На Альбїон! — Море грає —
ходіть, погуляти!.."

— — —

Ридуна и задротянці.
На пароплав всіли.
"Граїть же, море!" --

(заспівали,
аж снівились хвилі...
Залишили Венецію...
Скрізь небо і море,
лиш івколи десь далеко
майоріють гори.

Серце м'їє від радості
й неодні думає:
"Буду щільний, мов ця мева,
що ось тут літає..."

А отаман -- славний Ясьо

веде та не знає
куди й пощо...

Він всіх запевняє:

"Вже не будем за дротами,
лиш в Англії станем.
Зразу ж таки статус Ді-Пі
всі ми там дістанем!

І змогтимо поїхати
де лиш хто бажає!"

— — — —

Не на волю, як думали,
Панове-молодці,
а у Шефїлд, знов за дроти,
сунуть наші хлопці...

Розхороване братство
кругом заревіло:

"Ось, завів де отаман нас!
Погане це діло!"

Замість усіх обіцянок
і тієї волі, —
розбрилися задротянці
по фармерським полі
із сапами, мотиками...

А отаман — ані чичирк, —
його вже не чути;
Не сміється, як бувало,
лиш зашившись в кутік.
у Шербурні та зілхає:

"І чорт його знає,
коли врешті вже нас звіль-
нять?.."

І згадуючи "добрі часи" —
волі виглядає...

— — — —

Б'ють пороги, місяць сходить,
як і перше сходить.
Нема волі... Замовк і той,
Хто всім верховодив...

— — — —

Нема волі... Задротянці
Панчука питають:

"Де ж та воля обіцяна?..
Чом нас не звільняють?..

Чому ж "Томки" із звіль-
(ненням
: ашим так спізнілись?

Дивіться ж, — такі як ми, —
давже поженились,
ще з Рїміні повтікали,
або й там не були!..

Пригадайте ж ви нас "Том-
(кам",

бо, може, й забули...
Ми ж в'янемо у полоні
вже чотирі роки, —
пора врешті і нам мати
"щось" власне під боком!

— — — —

Гомоніло славне братство,
довго гомоніло
про ту волю...

І в полоні дні й ночі
(числило...

При буряках наш селєпко
у дугу гнув спину,
а дощ дрібний, і день, і ніч,
цяпотів безвпину...

Хоч невізьмак він убогий,
(уніформ у латах),
та за ним зорила часто
така, що в палатах...

Під табор ось, під'їжджає
вона автом власним —
і тєді у його серці
смуток увесь гасне...

— — — —

Задзвонили по таборах

в ідлім Альбіоні, —
Закричали задротянці:
"Фівіш!", "По полюсі!"..

Летється в барах віскі, пиво,
— братство бенкетує,
і шн.карка щастям сєє,
що добре вторгує.

І англійців не минає,
теж щедро вєщає, —
хай же знає Джек і Джоні,
як наш брат гуляє;
як сетепко-задротянєць
во.ю зустрічає...

Минають дні, зими та літа
роз'їхались ми в різну путь;
Вже в багатьох своя кобіта
і діти, мєв гриби — ростуть.

Сні в Америку забрали,
їні - - в Канаду запливли,
у Парагвай, Венесуєлю,
їні! — притулок тут
(знайшли.

А де ж отаман —
славний Ясьо?
Чом не відгук-ється?
Чому ж знов так, як в Ріміні
було — не сміється?

Нема його... В Австралію
закинула доля...
З кривками він дикими,
шелєтя серед поля,
с аленій, огорілій,
вєдє бій кривавий,
статуючи: "часи давні"
задогєянів слави...

— Ви вдійсності відповідаєте моїм побажанням, але на-
ша фірма потребує дещо іншої секретарки.

НАДЗВИЧАЙНІ ЗБОРИ

Пізно повернувся Яша Походенко з сельбуду.

Відчинив він хвіртку, увійшов у двір і став здивований.

Двері в хлівах поодчиняно, худоби немає, а з кошари чути спокійний і наче знайомим голос:

— Товариші Кукурікало та Крутороженко, прошу зайняти свої місця.

Тихо, тихо навпнишньки підійшов до кошари Яша, глянув і завмер — волосся на голові заворушилося й наїжилось. Протер очі — ні, так не вижасться. Дивну картину побачив Яша.

Серед кошари, навколо ясел, стояла, сиділа й лежала вся його худоба.

Недалечко на поламапій драбині сиділо все птацтво, трохи збоку стояли стрижені вівці, похиливши голови, і тремтіли від холоду, біля ясел лежала свиня з малими замурзаними поросятками — поросята жадібно кувікали. Оддалік тулилася худа корова Манька з миршавим телятком, а поруч неї кобила, а за кобилою кінь — білокопитий.

Поміж худобою походжав пес Сірко і бубонів щось, помахуючи хвостом.

На розсіпку вгорі примостився кіт Васька й пакручував лапою свого вуса.

А серед кошари за яслами сиділи віл круторогий та півень.

Раптом віл підвів свою голову, позирнув на всіх і, стукнувши ратицею, поважно промовив:

— Товариші, надзвичайні загальні збори всього колективу худоби і птацтва двору Яші Проходенка вважаю відкритими.

Порядок денний:

1) Доновідь тов. Білокопитенка на тему: «Зима і наше становище».

2) Поточні справи.

В кого є які додатки?

— Немає! — хрюкнула свиня.

— Немає! — муркнув кіт.

— Так-так! — закахкали качки.

— При-ри-ри-нять! — гуркнув Сірко.

Від знову стукнув ратицею об дошку і промовив:

— Слово для доповіді має товариш Білокопитенко.

Наперед вийшов кінь.

— Шановні громадяни, худобо з двору Яші Походенка. Надзвичайно тяжке становище примусило нас зібрати загальні об'єднані збори. Вже рік, як хазяйнує наш новий хазяїн, Яша Походенко, вже рік, як немає нашого старого хазяїна. Ми раділи тоді, товариші, гадали, що починається нове життя, гадали, що новий хазяїн почне господарювати так, як це він на словах старому своєму батькові казав і про культурність у господарстві, і про чотиришлілля, і про «фордзона». Казав він тоді, що годувати нас треба в хлівах сухих та чистих і що панувати не слід нас узимку водою льодовою. Ех, дорогі товариші, не справдилися наші надії. — даремно ми раділи. Ось чим годув нас Яша, хазяїн новий паш.

І кінь показав зборам пучечок торішньої соломн та прилої осоки.

Яша почервонів і подумав: «От сучий син — з фактами виступає...»

— Та тільки те й знає, що по селібудах ходить та серед почі додому повертається.

Яші стало ніяково, і він подумав:

«Чудаки, може в мене нагрузка...»

А кінь все казав та факти наводив.

Палко промовляв кінь Білокопитенко, краяв словами серця слухачів. Сильно казав, — деякі навіть плакали.

— А в чому нас держить Яша, господар паш. У хлівах, товариші, немазаних, вітер свище, холод пестерпний, а ми стоїмо, терпимо — в кізяках по коліна. Гляньте на корову Маньку. Її братця, соромно й по вулиці пройтися, сусідські корови на сміх здіймають. А каму зміну погляньте. Ех, товариші, гірко-тяжко говорити. Зміна наша хпра, помічна й замурзана, негодяща папа зміна. Та хіба в таких умовах, в такому оточенні що путис й виїде?

Яша побачив, як корова Манька, зідхнувши, втерла сльозу й лизнула своє телятко; хлинула й свиня, а далі хрюкнула:

— Ох-хо-хо! горенько наше.

— Зима йде, товариші, — палко мовив кінь. — холод і

метелиця. Треба рішуче поставити питання про наше становище.

— Хай живе теплий хлів! — Хай живе добра мітанка!
— Хай живе поліпшення нашого життя!

Кінь схвилювано відійшов убік.

Надзвичайні збори тривали далі.

Виступив від Крутороженко, парікав на Япу, докоряв його, нехазяїном узивав.

Яша стояв, мов на жаринках, і червопів, як півонія.

Виступила корова Матька і промовила:

— Дорогі мої товариші, дайте й мені від жіноцтва слово мовити. Вірно сказав товариш Білокоштенко, все вірно, так не можна далі. Ось я, наприклад, вагітна ходжу, телятка чекаю, чистоти мені треба, мішанки з борошном, хлівця тепленького, то й приведу я телятко гарненьке, то й буде зміна путяца. А який у мене, товариші, хлів? Ех, братця, і соромно говорити. І правду каже товариш Білокоштенко, вчора таки дійсно корови сусідські насміхалися: «Чого це ти, Матько, все в кізяках ходиш? Чи може це культура потребує, бо в тебе хазяїн усе про культуру балакає?» Дорогі мої товариші мало з сорому я не згоріла. А як молочка, то дай! Та щодня дай. Що я йому, ферма молочна? Пагодуї мене, тоді й молоко требуй!

Після Матьки Сірко, крутнувши хвостом, слово взяв.

— Товариші, це дурниця. Нащо нам до господаря звертатися? Живи як хочеш, їж, що хочеш. — незалежність перш за все! Кидай роботу, на чорта вона нам!

— Подумасли, самостійник знайшовся, — хрюкнув із свого місця кнур.

Від суворо стукнув ратицею і гукнув:

— Товаришу Хрюкало, прошу з місця не хрюкати і взагалі реплік не подавати!

Коли вже всі висловилися, взяв прикінцеве слово кінь і сказав:

— Товариші, багато говорити не доволитьсья. Думка всіх ясна й одпостайна. Правда, тут виступав товариш Сірко, закликаючи до незалежності, так би мовити, до анархізму. Та цей виступ ми повинні рішуче засудити, бо хто такий товариш Сірко? Це, товариші, здеkläсований тип, люмпенпролетаріят, який фактично ніякої роботи не виконує, одірвався

од маси, бігас по чужих дворах, пиппорить та з сусідськими сучками шури-мури розводить.

— Прошу мене, як особу, не чіпати і не обр-р-а-жати! — гаркнув Сірко.

— Тут, товаришу, нічого ображатися! Все одно ми й а-нархізм суворо відкинемо, — мовив кінь. — Моя пропозиція така: піти гуртом до господаря і заявити, що надалі так жити не можна.

— Правильно!!!

— Так-так-так!!!

— Угу!!!

Замукали, заревіли, закахкали всі присутні. Худоба рушила з кошари. Похолонуло все у Яші

— Хазяїн! — заіржав кінь, уздрівши Яшу.

— Ех, хазяїне! — мукнула корова.

— Тягни з нього чоботи! — ні з цього ні з того хрюкнула свиня і схопила Яшу за ногу.

«Пронав» — подумав Яша, здригнув, скрикнув і... прокинувся.

Біля нього стояла його мати й казала, хитаючи докірливо головою:

— Ех хазяїне хазяїне, чоботи хоч скинь.

Яша радісно зідхнув і пригадав, що прийшов пізно з сельбуду і заснув, не роздягаючись.

Потому потягся солодко, позіхнув і подумав:

«Находнився, набалабачився про всяку всячину, то воно й спить».

Далі встав, виїшов з хати і хотів був іти до сельбуду та, глянувши на коня й на корову, що стояли в кізяках, почервонів і промовив:

Треба таки вичистити, а то воно дійсно...

В КАБІНЕТІ КРИВИХ ДЗЕРКАЛ

— Ласкава пані, кінчайте, ми вже замикаємо!..

СОН ЦАРЯ НІКІТИ

Греміли стіни Кремля від бенкету. Після якоїсь там ...надцятій склянки «русской сдпой» Нікіті замакітрилось у голові та почали добре «гудіти джмелі». Вона, тобто голова, схожа на череспілий гарбуз, безпорадно схилилась раз-у-раз то в один, то в другий бік. Несамовито тягнуло її щось додолу. В ушах з «гудінням джмелів» мішався гамір, крик і сміхи гостей. Це все створювало таку перозбериху, якої не вєслі був охопити заатакований алькоголем розум Нікіти. В його животі наче пролетарська революція; щось клетотіло, бунтувалось і несамовито перло вгору, до горлянки. Здавалось, що ось-ось «революція» вийде лявіною на верх, а тоді прощайте сервети, килими...

— Г-г-г-гук! Брррр! Ой!.. — глухо понеслось із широкого слинявого рога.

— Товарищі! Нікіта Сергіївич в опасності! — злякано крикнула «малоросійська ковбаска» — «товарищ» Кприченко.

Хто ще мав силу зірвався, поспішаючи на поміч. Врешті-решт «гепіальний» під дбайливою онікою деякого з напівтверезих «соратників», а передусім своєї дружини та товаришки Вери Фурцевої опинився у вигідному ліжку і, давши здорового хронака, поринув у світ блаженних снів.

Народня приказка каже: «Не лягай голодним спати, бо присняться цигани, а п'яним також ні, бо цілу ніч будеш мати діло з чортякою». От і Нікіті Сергіївичу приснилось точно так, як передбачає народня мудрість. Сниться йому, що він, бідака, помер і два кремезні чорти з червоними п'ятикутними зірками під крутими рогами кудись нуплять його «праведну» душу.

— Товарищі! Куди ж це ви так мене тягнете? — запитав Нікіта стривожено.

— Та до твого зверхника.

— До якого? Немає ж більшого зверхника від мене.

— Роздайся морє!.. — зареготався один з його «душохранітелей». — А хіба ти не знаєш, кому ти всеп'єке своє грішне життя служив?

— «Родіє» і партії.

— Ось бачиш! Тим самим ти служив нашому провідникові й повелителєві, товаришеві Сатані.

— Так, значить, те омину казана зо смолою? — турботно запитав Нікіта Сергійович.

— Та куди там! Не журись, товаришу. За наказом товариша Сатани тебе прийняли у список пекельних працівників. Будеш мати функцію.

— Харапо, спасіба, — відхнув легше.

Врешті прилетіли до некла. Нікіта Сергійович і не зчувся, як опинився перед найтемнішим лицем товариша Сатани.

— Нарешті діждався тебе, товаришу Нікіто Сергійовичу. Добре, що ти на цій остогидлій землі взяв та й врізав дуба. Будеш у мене мати добру роботу. Один з моїх головних наставників, що пильнував сталіністів, зрадив мене й чмихнув до капіталістів, так що ти є призначений на його місце. Маю надію, що вив'яженєся з того завдання не гірше, піж на землі. Пильнуй цю неспокійну голоту. Ти хитрий. Недаром й ім'я носии «Нікіта»... А тепер один із вартових поведе тебе по пелу, щоб ти на місці ознайомився з роботою.

Пішли. Під казанами горів вічний вогонь. В казанах кипіла смола. Чорти паввипередки послали дрова. Цей підкидав поліна під казан, той мішав смолу, інші присмирювали неслухняних грішників. Хвостата варта, узброєна у вили, ходила сюди й туди. Із смоли виглядали висмажені тілеса грішників. Обличчя кривились від надмірного болю. Видко було відразу, що, крім пекельних мук, вони отримують харчевий придія не більший, як у Советському Союзі.

В одному з казанів корчилося обличчя кретина. Нікіта пізнав у ньому Леніна. З ним разом мучилась «козяча борідка» — Лейба Троцький.

— Привст, товариц Нікіта Сергєєвіч!

— Привст, товариши! — відгукнув.

— Ти як понав сюди?

— От, помер і тепер наставником буду у пеклі.

— Харапо, замсчательно! — раділи обидва.

Мишали казани за казанами, зустрічались із Кіровим, Кам'єнєвим, П'ятаковим, Зінов'євим, Постипєєвим, Ягодою, Ждановим, Випинським та іншими. Появу Нікіти та його високопризначення всі вітали одноголосно із советським ентузіазмом.

Опинились врешті біля одного казана. Нікіта зирк! — і...

цогн задеревіли йому зо страху. В казані побачив він їжакувату й вусату голову Сталіна. Той дивився на нього своїми маленькими чорними очима.

— Мітя! І ти вривав також дуба? Тепер не мнеш моїх рук! Я тобі покажу, сволоч, як мене розвінчовувати!..

— Бий свинячу морду! — почувся крик збоку. Це кричав Берія.

Нікіта Сергійович зо страху сховався за вартового, цупко держачись його волохатого хвоста.

Раптом у печлі зчинилась велика напика. Чорти бігали сюди й туди. Грішники пошіднімались із казанів та здивовано розглядались довкруги.

— Що сталось? — запитав «дупехранитель» Нікіти одного чорта, що кудись швидко біг.

— Біда. Вибухла війна, а велід за нею революція в Советському Союзі. Б'ють комуністів, аж пір'я летить.

Недалеко від них зчинилась бійка.

— «Что такос»? — перелякано запитав Нікіта.

— Те, що й на землі. Комуну б'ють!..

Сталін і Берія, а за ними Поскребишев й інші, вискочили з казанів та з криком кинулись до Нікіти.

— Бий гарбузяку! Віп розложив партію, сволоч!

— Рятуйте! — крикнув переляканий Нікіта, гепнув з ліжка на підлогу й... пробудився.

— Охорона, сюди!

У дверях з'явились двоє дебелих емведистів.

В кімнаті тяжіла зінсута атмосфера, викликана переляканням на смерть вождем.

Хтось на швидкоруч відкривав вікна.

— Я оголосила в газеті, що хочу вийти заміж, але вислід з того був — зеро...

— Якто, аджеж маєш чоловіка!

— Власне, це він оте зеро!

Н Е Щ А С Т Я

Залізничник Яким Вітер в'їхав машиною на сліпий тор, лokoмотива вдарила об загороду і в висліді Вітер добре потовкся. Лежить у шпиталі. Одного дня відвідав його начальник залізничної лінії:

— Но, і як вам поводитьься, Вітер?

— О, дякувати Богу, зовсім добре.

— Як здоров'я?

— Кращас з кожним днем.

— Як довго вже працюєте на залізниці?

— О, вже двадцять років.

— Ви одружені?

— Так, з Явдохою, з дому Квач.

— А тепер розкажіть мені як вас зустріло оте нещастя?

— Та як. Явдоха вродила дитину і я мусів з нею женитися.

З АМЕРИКАНСЬКИХ ПРИПОВІДОК

Бувають і такі люди, які не мали б зовсім нічого, коли б не мали довгів...

Б Е З Р І З Н И Ц І

До одного кіна прийшов вечером якийсь чоловік і зустрінувши власника з люттю накинувся на нього:

— В дома, до ста чортів, вечеря не зварена, діти неміті й голодні, ліжка не застелені, в кімнатах балаган, а моя дружина сидить собі у ванному проклятому кіні. Йдіть і зараз же скажіть їй, хай іде сейчас додому, а ні -- то переверну оцю вашу буду догори ногами!

Переляканий власник кіна вбіг у середину, станув коло екрану й почав:

— Шановні пані! Муху вам сказати одну немилу річ. Прийшов чоловік по жінку, злий, як сто чортів. Каже, ще вечеря не зварена, діти неміті й голодні, ліжка не застелені, в хаті безпорядки, а його жінка висиджує в мосму кіні. Грозив, що якщо вона не піде зараз додому, то він переверне мені мою буду. Отож я раджу, щоб ця пані, що її торкається ця справа, вийшла бічними дверима та й пішла собі для святого спокою додому.

Коли по закінченні програми засвітили на залі світло, в кріслах не помічалоя ні однієї жінки...

ПРО КУЛЬТУРНІ ТАНЦІ

(Уривок з гумористичного оповідання).

Вася Прищ, як свіжа партійна одиниця, зразу ж звернув увагу начальства своїми здібностями.

І непересіченими.

Він міг вам, не задумавшись і не зам'явшись, про все розповідати: чи то про трактора, чи про породистих свиней, чи про шляхи до комунізму. Розказував барвисто, соковито, інколи підєвистуючи чи клацаючи пальцями для більшої правдоподібности.

Для прикладу:

«Трактор. — казав він людям, — це механізована кобила, якій, замість звичайного хвоста, руля причеплено».

«Свиня ж — матеріальний фундамент для комунізму. Це, так би мовити, радянська зірка, що світить салом у майбутнє».

«Кукурудзяна пампушка й бур'якова каша — хай живе партія наша!»

І так далі...

І Васю, після малого випколу на курсах, зробили лектором.

Для молоді... У клубі...

Сьогодні він — не лиш зодягнений, обутий, як ні один в селі... Він гладко виголений, припудрований (правда, Вася пудри не дістає і поспав бороду дитячою присипкою)... А, основне, сьогодні він з об'ємним портфелем... А в руках папери...

Він вже не дріб'язок пузатий (як люди його прозивали), що пширить по чужих кишеях. Ні!

Вася — інтелігенція!

І не проста! З білетиком партійним.

Отож...

Зібралися негусто в клубі на першу Прищеву лекцію... Прослухати про танці з культурними манерами. Вася почав читати з папірця — та враз спіткнувся на якомусь слові...

Як він не силкувався його здолати — намарно. Тоді спересердя відсунув напірця і став по-усоному, по-своєму оповідати...

Мовляв, танцюють усі. Але чи знають ті, що гарцюють по підлозі, як з танцями пристойніше обходиться?! Які закони треба зберігати? Яку культуру виявляти?

— Культура в танцях виявляється, вірніше, починається із мила, товариші! Із звичайнісінького, простого мила! — виголосив Вася, підсилюючи своє твердження ляскотом долоні по столику.

Серед зібраних пронісся здавлений смішок. Презирають-ся... Видко, не розуміють, що снільного між танцями, культурою і бруском мила...

— Навіщо мило для польки, гопака чи там коробочки?

Та лектор їм не відповів, а навпаки — їх попросив на таке дивне запитання відгадати.

— Ану, попробуйте подуматись самі, навіщо? — і Вася вдоволено розреготався.

— Милом підшви патирати, щоб легше по долівці крокувати. — відгадує один.

— Не те! — відчеканив і заперечливо махнув рукою Вася

— Подарувати мило дівчині, щоб ліпше з нею танцювати.

— Ба ні!

— Бруском гарненько намитися! Помитися! Не так?

Тут лектор заплодував, бо його думку хтось збоку правильно схопив. Мило для мислення. А особливо тим, що йдуть до клубу ногами танцювати. Тим ексземілярам, твердив Вася, треба обов'язково, озброївшись бруском мила, помятися, щоб свіжішими та присміянішими нахоцями наділитися.

— А як шматочка мила вдома із свічкою не знайде? Чим же освіжитися, опахочитися?

Вася пасторожився, посуворішав. Поміркував хвилину...

— То вже твоя вина. — врешті звернувся він до юнака, що кинув запитання. — твоя вина! Як маси мило в хаті — то мисся без пам'яті... І руки, й ноги, і інші, менше бачені, частини людського організму. А тоді — дивись — на танці йти, на мітингі, чи ще кудись — і нахоція пема. Навчися, хлопче, не розтринькуватись, а зберігати на всякі свята подібні дезінфекційні ціпцюці. Чи так кажу, товариші?

Всі мабуть годилися з відповіддю, бо не перечили. Мов-

чали... Вася від задоволення потер долонями і став оповіда-ти далі:

Припустімо, у вашій хаті знайшлося мило і ви ним трішки покористувалися. І йдете...

Ось вам і клуб... Збираються перед порогом, таких як ви, з десятком... Вітаються... А хто кого не знає — знайомляться... Як це з культурою зробити? Як відрекомендує себе особа з хорошими манерами? Що вона робить? Як стоїть? Як дивиться?

Отже, стояти треба перпендикулярно до підлоги й дивитися людині не в обличчя, а дещо нижче — на ніс і підборіддя. І треба проголошувати ім'я та декілька присмешливих слівцець до нього. Наприклад:

«Знайомтесь, моя Олена... Вона, як бачите, в нових панчохах і пофарбованій спідниці».

«Дуже присмію. Мій Коля, у черевниках з коров'ячого хрому».

Або:

«Це моя Мама, стахановка колгоспної ріллі та іншої природи».

«Це моя Кпліна, недавно з родільні прибула і хоче тавнювати».

І так далі, і тому подібне...

— А чи можна відрекомендуватися: «Моя домашня поезія Варвара?» — із залі запитали.

— Пристойно, хоч трохи скучно. Можна називати.

- - А «Моя лапочка?» Чи це культурно?

— Наполовину. Додайте ще ім'я. Наприклад: «Моя лапочка Марина чи Кіличка» — і можете майже культурно когось взивати.

- - А мій товариш свою дружину завжди рекомендує «Закопний мій багаж». — хтось буркнув зсередини.

— Нечемно А особливо той «багаж». Ліпше вже «Моя закопна половинна». «Моя павічно закріплене майно», чи щось у ньому вигляді. Такі ось привітання для хорошої манери пригодяться.

Із залі -- хі-хі! Кахи! Апчхи! Хто сміхом давиться, хто перегнувся до іншого стільця і щось цікаве переповідає... А ззаді за спинами передніх, карти розкидають...

А Вася далі манери розбирає... Таврує таку погану звич-

ку як усім знайоме позіхання. Ця звичка, Вася доказує, псує культурний танець. Зівати в клубі, та ще на всю широчину, ніяк не рекомендується. Коли ж уже уста самі розходяться, то треба непомітно прикрити вільний простір долопею чи відповідним рукавом. І руку чи рукав до того часу там тримати, доки уста не склеюються, тобто, не приберуть свого нормального положення.

Те саме з чуханням. Воно, як твердить Вася, іде також врозріз гарним манерам. Треба старатися з усієї сили цих рухів оминати. Коли ж уже комусь так припече, що годі вдержатись — хай тої відходить у безлюддя і хай вже там, пасамоті, шкіру турбус.

— Бо часте чухання, та ще публічне, безчестить і наші танці, і наше радісне життя та соняшне майбутнє. — Вася сказав і обвів очима залю.

Чекас... Що слухачі йому тепер казатимуть? Які посиляться пояснення та запитання? Ані гу-гу. Увага всіх звернена на задній стіл, де карти доносять.

Вася грімко кашлянув (аж двічі!), щоб привернути слухачів до себе — і перейшов до головного пункту доповіді: до самого танцю. Мовляв, вечірньою годиною танцюється у клубі... Підходить кавалер до дами і запрошує... Як він це робить? Як запрошує? Він мусить, як того вимагають добрі правила, зігнути її поспіхнутися. Дама також не може сидіти з кшесем виглядом, не може скривитися, ніби узавтра збирається вмирати... Отож, взаємне привітання, посміхання, і танцювання. Коли ж дама заїжджалась, не хоче танцювати — кавалер відходить обличчям наперед, з тим самим усміхом... Не сердитесь на неї!

На залі невдоволення:

— Як же його втриматись. — каже один. — як не розсердитись! Подумася, цяця велика! Розсядеться якась тють-тють у клубі й шишається собою! І відмовляється!

— А справді. — додає вже інший. — сидить грибом зів'ялим і гарбуза тобі дає!

— Нехай вона й грибом сидить. — рішуче заперечив Вася. — а її подібних вигуків та знаків оклику в обличчя кидати не дозволяється. Відійдіть від неї — тоді вже лайтесь на повну губу. Поза очі кажіть, що хочете — й тють-тють, і гриб плюгавий чи зів'ялий... А прямо в очі — зась! Так

пас навчають правила пристойності.

Коротко Вася зупинився ще на такій ваді, як надмірне хеланія. — І воно, бачте, несе добрі манери. Танцюсш — не захекуйся. А коли вже захекався — вийди надвір, щоб угамуватися.

І не пітніти.

Не чихати при танцях. Та ще як деяким товаришам вдається — безперервно, по три рази підряд, аж портрети на стінах коливаються. Чихання — хоч і нормальне, та проти-моральне.

— А як кортить чхнути?

— Коли ти, недисциплінований, розчихався — то вибачайся. Скажи «пардон», чи там «мерсі», чи інше яке задовольняюче словечко.

Не сопіти, коли танцюється...

Не дунцяти носіями. Коли ж хто дунчить — дуншиня хай кидас не на землю, а собі в кишеню...

— А як кишеня подрана?

— Збирай у жменю. А як танець закінчиться — висипи надвір, поза порогом.

Не човгати погами...

Не поправляти чи підтягати одягу при танцях. Коли ж у кого непередбачено тріснув ремінець і одяг безнадійно опадає — хай гої біжиг між гурт знайомих, щоби прикрити від решти люду голу природу.

Або де голову і руки власти, коли парі закоханих з охотою танцюється?

Тут зала оживилася, а Вася змовницьки веміхпувся й підморгнув, мов би казав: «А зараз роповідатиму скоромпну».

— Коли танцюєте, товариші, тримайте голову сторчма... Тобто не схильйте дам і на влічі бо можете своїм лицем чи підборіддям замазати їм сдину бюзочку чи сукню. І тримайте даму за талію а не інакше. І не притискуйте партнерку щільно до себе... Бо самі знаєте жіноча одежина делікатна і дуже часто у таких випадках пеується... Вірніше — рветься.

— А що робити, товаришу, як партнерка пригорнеться до тебе, що не відірвати?

— Відштовхніть її злегенька.

— Добра порада: «відштовхніть». Виходить, що ви проти усяких почуттів і зоології?

Вася розлютився. Його обвинувачують у дїтька-зна-яких гріхах. Та ж не второпують, липові голови, що він завжди з увагою відносився до природних потягнень юного колгоспного суспільства. Та ж він знає напам'ять гасло: «Природний інстинкт, плюс стахановська праця — вперед до комунізму». Але на танцях надмірне пригортання не рекомендується з уваги на манери та дорогоцінний одяг.

Вкінці вже Васі так із залі посипалися запитання, що він ледве встигав з ними справлятися. Про щоб він не згадав лиш слово — йому назустріч десять...

Про їжу. До танців не треба наїдатися цибулі.

— А що ж з'їси, як іншого немає? — хором гукають.

— То той, з цибулею, по вашому не має права танцювати?

— Має право танцювати. — старається улагодити залю Вася. — Але запам'ятайте: той, що з цибулею, запрошує лише партнерку, що з'їла часнику. Погані манери проявляє той кавалер, що наситившись цибулею, просить до танцю даму, що повечеряла картоплю з огірками.

— А що робити, як дама сама підійде до тебе й запросить? Що їй казати? «Не можу, я патрамбований цибулею?»

— «Натрамбований цибулею» — недобре. Скажіть, проба́че я не у відповідній дусі. На другий тиждень попросіть — затанцюємо з приємністю.

Став Вася про ноги говорити: коли танцюєш, не пастунай дамі на ноги... Го як вступити — а цвяшок у твоїй підопві — можеш покалічити партнершині панчохи... А їх з тяжким трудом приходиться роздобувати...

І тут із залі грянуло:

— То що ж, без підопов гасати?

— В самих халявах?

— Чи може босими, щоб дерево з підлоги у п'ятки загаяти?

Вася втомився на все відповідати. . Мов не чув нічого, говорить далі...

Про горілку: коли танцюється, багато самогопу чи інших бензинових напоїв ніяк не п'ється.

— А хто не втернів і хильнув, що з ним?

— Нехай у клубі, десь у куточку, бісиголова, коливається, а не йде на вулицю кренделики ногами виробляти... І собі лякати.

— А ви, товаришу, — юнак прищурив хитрі очі й пропав пими Прища, — не п'єте?

— Майже відівчився. Відвик.

— Шкода. А в мене про запасик є, — і показав пляшчину спід ослопу.

— Яку маеш. фабричну? — взяла цікавість Васю.

— Із буряка. Первак. Сльоза. Два ковтки візьмеш — і очі від щастя соловіють. Може роздушимо пляшчину?

Васі нічого не лишалось робити, як закінчити доповідь.

Він приєднався до гурту, щоб роздушити первака... А потім, з посоловілими очима, співаючи

*«Вулиця ж ти, вулиця,
Вулиця широка!
Через що ти вулиця
Така кривобока!»*

повернутися до клубу... Щоби культурно, як вказують добрі мапери, нотапцювати...

— Я цілком згідний з вашим поглядом, що молоде подружжя не може жити з батьками під одним дахом. Отже, коли ви думаєте виправдитись?

ЧОМУ Я НЕ ОДРУЖИЛАСЬ?

Він мені дуже сподобався. Був на п'ятому семестрі філософії, а я на першому. Високий хлопець з голубими замріяними очима.

— Знаєш, що? — сказав одного разу, — є на плані авто. Гарний їз. Може ми могли б вибратись у Карпати? Гарна була б прогулька. Удвійку.

Я була захоплена. В тих часах, перед війною, мало було авт. Я довго просила батька. Врешті згодився. Я купила собі білий плащ-порохішник, — авта тоді були відкриті, — він — мапу і валізку. І так ждали літа. Врешті все вже було, не було тільки авта.

Минуло п'ять років. Я покінчила студії, він ні, бо почув господівано пригнітив мистецького викликання і почав учитись малярства у проф. Новаківського. Був щасливий, що мене зустрів.

— Сервус, мала! — привітав мене радісно. — Пригадуєш собі ще, як ми мали їхати разом у гори? Тепер ми це все направимо, все!

Він ще й далі був захоплюючий, любий, як і колись. Ми умовились поїхати зимою з "Карпатським Лепцетарським Клубом".

— Запросимо двоє моїх друзів і їхніх дічат. Ти вже була коли зимою у Славську? Ні? Дивуватимешся, яка краса!

Я почала закупити. Гранатові вузькі штани, спортивний білий светер, урешті лецета.

— Я постараюсь шампан! — засміявся. — хто зна, може й заручимось у Славську!

При цьому глянув мені глибоко у вічі.

— Поїду скоріше, це замовлю. Ми зустрінемося у Славську.

Ми не зустрілись у Славську. Він не приїхав. — Він незабаром поїде на студії закордон, — сказали мені його товариші.

Зате ми зустрілись по війні, закордоном. Він поста-

рився трохи, скроні легко посивіли. Але очі були далі так само замріяні, як і колись. Пізнав мене, і його лице за-
сало щастям.

— Слухай, мала! — гукнув, простягаючи до мене обидві руки. — Ходімо над озеро. Покажу тобі моторовий чо ен, я ні хочу купити.

— Ах! — сплеснула в долоні, а хто поїде тим човном?

— Якто хто? — зливувався, — ти, мала, і я!

Я те є цілком мала, але він, мабуть, називав так мене з призначення.

— Гм! — сказала я, — ця моторівка, це тільки мрія?

— Ось вона! — вказав широко рукою. — Очевидно, я її трохи перебудую. Ти ще й далі незаміжня? Хочеш, мала, поїхати зо мною, як моя дружина? Поїдемо довкола світу! Шкода, що ти тоді не приїхала до Славська...

Я не стала його дружиною, ні не поїхала з ним моторівкою. Просто, її продали раніше... Опісля прийшла війна. Минуло так здесять років.

Кілька днів тому я стрінула його в Буенос-Айресі. Він мав біде волосся і вказав мені рукою мое місце в кілі. Пізнав мене зразу й радісно стиснув мою руку.

— Таке то життя! — сказав опісля, і вказав на е-ран. — А мені туг подобається. Я тепер щодня бачу далекі краї, кораблі й літаки! Не маю потреби робити старання, щоб कुзинебудь їздити!

Коли я виходила з кіна, він підійшов до мене.

— Якщо ти літеш ще будеш у Буенос-Айресі, поїдемо на море. Покажу тобі готель, який хочу купити. На сплати, очевидно. Прийдеш, мала? Не так, як тоді...

З ЯПОНСЬКИХ РЕКЛЯМ

Одна японська фабрика оцту так рекламує свій продукт:

Наш оцет терпкий від язика найбільш злобної теці, кислий від найбільш нелюбої жінки та міцніший за любов, яка колисьбудь існувала на світі.

— Власне, лікар дозволив йому одно-однісіньке
цигаро щодня.

З НЕДРУКОВАНОГО ЩОДЕННИКА

(Віймки з II-гої частини).

Вістун сумно зпівснв голову:

— Що буде зо мною, як вийду з Ріміні? Вже не буду суддею, буду мусіти працювати...

Колись я читав, що Італія гарна країна. Тут, в Ріміні, я цього не бачу.

Дніпро — велична наша рідна ріка, яка має по обидвох боках береги.

Як у давних часах людина ще не була людиною, то напевно була москвоським комуністом.

Дивізійники мають такі добрі ноги, що бачуть кожну діру в таборових дратах.

А всеж, хоч як це давно було, відомо е з історії, що наш король Данило жив ще коротко перед своєю смертю.

Я сидів спокійно і приглядався, як він із своєю італійкою готували цитринову лімоназу. Вона тримала в руках цитрину, а він її тиснув.

Ми існуємо на світі на те, щоб робити іншим приємність. Не знаю тільки, пощо існують ті інші.

Я (до таборового кухаря):

-- Чо-у даеш мені мокру тарілку?

А він (до мене):

— Мокру тарілку? Це — суп!

Він був спеціаліст у старих дотехах. Тепер розповів про те, як молодий чоловік сидів з дівчиною на канапі. Враз загасло світло. Минає п'ять, десять хвилин. І враз дівчина каже:

— Тату, вкрути знову столку, він заснув.

Пололудні я прав мою убогу білизну. Повісив її на дровах. За пів години вітер висушив мої підштанці і її сльози, бо йшла з Василем під руку.

До італійки я почав писати листа. Відомо, що я селепко несмілий, тож написав:

Сіньйоріна! Я маю...

Що я маю, ніяк не міг написати.

Коли прийшлося йому відповідати на іспиті, він відзначався впертою мовчанкою.

Пригадалося мені, як ще у Львові пішов я на виставку нашого мистецтва. Там я довше затримався біля погруддя Шевченка з витягнуеною перед себе рукою. Погруддя робив Архипенко. Згодом я уступився вбік, бо ніби чому Шевченко має показувати пальцем на мене?

Він звірювався мені довго з свого нудного життя. Я мовчав, бо люди мусять часом говорити.

Я глядів на кам'яний пам'ятник поета Данте. Він сидів і думав. Кольосальне враження: здавалося, що зараз щось видумає!

Мами вірять завжди, що їхні доні дістануть кращих чоловіків, як вони, мами, дістали. І є переконані, що їхні сини ніколи не дістануть таких добрих жінок, як їхні батьки.

Помимо того, що я на цьому не розумівся, слова я не забрав.

— Мизулося! — зідхнув уголос старий полковник.

А я подумав, що. Богу дякувати мені ще не минулося, тим більше, що за табором чекала на мене друга половина моєї молодости.

Сказав мені один старий селепко, що жонатий чоловік ніколи не дивиться як одягнена його власна жінка. — Коли знаю, що є в пакунку, — казав, — не цікаво, як він опакований.

Моя дівчина має ондульовану голову.

Я запитав скромно: — А гоги теж?

Любов стала сьогодні питанням транспорту; дівчата хочуть авто, або щонайменше мотоцикля.

Залю для театру ми дістали. Місце, отже, є, культуру має принести публіка.

Він не одружувався, бо хотів бути далі закоханим.

Двадцять сторіччя винесло на поверхню життя трьох славних людей: Чорчича, Пікасса і мене. Селепка Лавочку.

І три чуда світа:

Жіночі штани, римське злото і таборову моральність. Селепка Лавочки.

Могти, як кому можесться, — це не штука. Але могти, як не можесться, — це мистецтво!

Він власник хреста 3-ої кляси, ресторану 2-ої кляси і є свинею 1-ої кляси.

Коли ка сиені герой був аманта в лице, за сценою гатили дошкою по столі, щоб розвеселити дорогу публіку.

Коти прийшов до нас до дівізії, представився:
— Ім'я рек. Колись письменник, тепер людина.

Ми жили як одна сім'я: один одному заважав.

Я сів на "джіпа" і поїхав до дівчини. Залишився так довго, доки не вичерпалося пальне.

Відношення алькоголю до відваги досі ще науково не досліджене.

Кажуть, що морк а добра на очі. Це мусить бути правда, бо моркву їдять крілики, а я ще не бачив крілика в окулярах.

Як я був на квартирі в Баварії, побачив, що моя господиня дме люльку, як старий швець.

— Ви курите люльку?

— Ні. Я тільки так, щоб хоч запах хлопа був у хаті!

Я пішов до лікаря:

— Що вам бракує? — спитав.

— Сумно мені, — відповів я могильним голосом.
— То подивіться на Селепка Лавочку, усмієтеся й видужаєте.
— Не поможе, — відповів я. — Я сам Селепко Лавочка!
Пс! Тихо! Не так голосно! Пишу тихо-тихенько, щоб хто не почув: Я завтра втікаю!..

ШЕФ: — Я взагалі не потребую цих листів, а хотів лише
взнати, в якому порядку ви їх тримаєте.

ПРИГОДА В ТЕКСАСІ

Коли вже третій день ішов безупинну дощ і з нашої запланованої прогульки на підгіржжя Аконкагви вийшов пшик, Василь, щоб перервати мелянхолоію перебування під набряклим від дощу шатром, відозвався:

— Я вам розкажу цікаву історію, а ви вже самі дошукуйтесь її сенсу в закінченні.

Ми з чималим заінтересуванням глянули на нашого провідника, бо він бував у різних перипетіях і знав неодну цікаву історію.

— В невеличкому містечку в Техсасі, — розпочав Василь, — осторонь від крайніх забудувань містечка, стояв невеликий готель. Одного вечора постукано в двері. Власник отворив і перед ним стояло троє людей у військовій формі. Власне, вигляд військової уніформи був жалюгідний: вона була заболочена, місцями навіть рвана.

— Кімнати для відпочинку маєте? — запитав один з них власника, і додав: — Ми дуже змучені, відбилися від частини, яка бере участь у військових вправах, то ж хочемо, ради Бога, поспати.

Господар зробив рух рукою, мовляв, вільних кімнат немає, бо й не дуже хотів, щоб такі заболочені гості ввійшли в його госпоту, але жаль зробилось бідних хлопців:

— Є, — каже, — є якраз гарна кімната з трьома ліжками. Розмістіться та відпочивайте з Богом.

Воякам не треба було казати вдруге. Посунули в призначену їм кімнату й за хвилину готелик знов оповила тиша.

Але ще добре й не розсівся господар у своєму улюбленому фотелі, ще й не прослухав з радіо найновіших тексаських вістек, як у двері готелю хтось постукав.

— Що за маґа? — подумав господар, але пізвівся, від-

чинив двері й перед ним стояло троє військових. Вигляд їх не був кращий від тих, які вже хропли. Це, — як виявляв характеристичний однострій, — були гармаші. І вони теж, блукаючи, відбилися від своєї частини, і теж просились на нічліг.

— Ну, хай там буде, — сказав у відповідь господар. — Захочьте, маю ще вільну кімнату, правда, з двома лише ліжками, але радьте собі як можете, і спіть на здоров'я!

Хлопці посунули в двері й за кілька хвилин тільки хропіт зраджував сон здорових молодців.

Та господаревій праці все ще не було кінця. Він саме слухав свою улюблену пісеньку, "Джеймс, коні вперед!", як у двері постукало. І то не так, як звичайні гості, а сильніше.

— Хто це міг би бути? — сказав сам до себе господар готелю, і пішов отворити. І яке ж було його здивування, як перед ним знову стояло троє військових.

— Ми летуни-парашутисти, і нас тут скинено ще перед заходом сонця, але ми згубили зв'язок, і щойно тепер відшукали себе... — сказав один з них, а другий додав: — Не розговорюйтесь забагато, пустіть скоріш у кімнату, бо, заблукавши, стільки налазились по цій непривітній околиці, що далі вже годі!

І не чекаючи навіть на усмішку господаря та його запрошення, вояки ввійшли всередину. Один з них прихостився в фотелі, і говорючи щось, мов з пресоння, поволі починав засипати.

Рад-не-рад, господар підшукав і для цих гостей нічліг.

— Маю ще якраз одну кімнату вільну. — сказав. — але там тільки одна канапа. Якщо хочете зайти й перебути ніч — просимо, — і господар вправною рукою готельника зробив у повітрі відповідний знак.

Ніхто й не ждав на ще одні запитання. Летуни посунули в кімнату, лишаючи на долівці коридора сліди від своїх заболочених черевиків.

Господар подивився їм услід, похитав головою, мовляв, і де вони тут, у Тексасі, знайшли стільки болота, що занечистили всю долівку, — і знов заглибився в фотель.

Та ця ніч була надзвичайна. Не тому, що нахмарило й заносилось на зливу, і не тому, що перші далекі громи були

її предвісниками. Ні! Саме тоді, як господар примикав навіконниці, почув дзвінок. Легкий дзвінок від входових дверей, — знак, що хтось із непевністю натиснув кнопку.

— Хто знову, до черта? — подумав господар, але обернувшись у дверях ключ і отворив їх.

Та цим разом не були вояки... Перед ним стояла у подорожньому плащі струнка пані, і поки він успів запитати її хоч одним слівцем, сказала:

— Я відбилась, не завваживши цього, від головного шляху, і тепер, у ніч, важко мені без мапи далі подорожувати. До того ж заноситься на бурю, і я, будь-ласка, хочу у вас переночувати.

Господар глянув на молоду жінку, глянув на авто, що стояло кілька кроків перед ними, і сказав:

— Ну, що ж, заходьте. Хоч і не маю для вас першорядної кімнати, бо всі вже зайняті, та місце на нічліг знайдеться...

Сказав не посміхнувшись, і попросив її ввійти всередину. Пані сказала лише "сорі", та пішла до авта.

— Де ж я її приміщу? — думав за той час господар. — Усе вже зайнято! Гм, хіба відступлю їй свою кімнатку. Правда, вона побіч кімнати цих вояків-хрпунів, і пані важко буде здрімнутись, але що ж порадити?

Тимчасом пані принесла свою подорожню торбу та пішла за господарем у вказаному напрямку.

—**—

Ніч пройшла без дощу, а ранком летуни збудились найпершими. Невиспані, замурзані від учорашніх "мандрівок" по незнаному їм терені, зайшли в готелеву їдальню і сказали подати собі три пляшки кока-коли. Декілька хвилин пізніше ввійшли гармаши. І вони представляли собою жалюгідний образ. Їхні небрігі лиця і безладний одяг вказували, що й за ними ще сліди вчорашніх мандрів і нічного "відпочинку". І вони теж, сівши при столику, попросили три пляшки кока-коли. Врешті в їдальню ввійшли ті, що прийшли найперші на нічліг. Помучені, невиспані, й позіхаючи "навілі губу", кожний з них попросив пляшку кока-коли.

Коли так сиділи вони при трьох осібних столиках і пили кока-колу, в їдальню увійшла гарна пані. Не треба додавати, що всі вояки, забувши про своє неохайне вбрання і не-

НА БОГДАНІВЦІ

У читальні «Просвіти» при Церковній вулиці відбувалося традиційне Листопадове Свято. Звичайно щороку в нас, на Богданівці такі свята проходили у піднесеній атмосфері, до інтервенції поліції включно. — та цього року патріотичне підпесення зібраного членства її гостей досягло, можна сказати, свого апогею.

Народу наперло стільки, що й такі богданівські старожили, як пан возний Дорош, дивом-дивувались: «Агій, та звідки їх, тих русинів, стільки взялося?» Поприходили якісь такі тини, що ніколи не були членами в жадному товаристві, крім пияцького, та й самі добре не знали — хто вони. «напі» чи «вапі». Столярі, бляхарі, слюсарі, пекарі, різники, навіть залізничні емерити, маніфестаційно порозсідалися в перших рядах крісел, поруч просвітанського активу.

Весь той дрібномішанський люд не був занадто підкований ідеологічно і не вжахав, мабуть жадних «декалогів», проте їх, снів господарської раєи, резятрила до живого розбещеність поляків, хуліганське нищення нашого економічного доробку.

От і прийшли вони до «Просвіти» на Церковну вулицю показати що... «вони духом і серцем цілим з тими, які 1-го Листопада 1918-го року заткнули синьо-жовтий прапор на львівському Ратуші!»

Та це, перепрашаю, не мої слова, а позичені в пана професора Мурського. Так, голова читальні «Просвіти», пан професор Мурський тримав святкову промову.

Це правда що пан професор носив уже тоді лютучні чепели, ще й до того слабо припасовані, проте й з таким «умєблюванням» міг би бути блискучим промовцем для мас, в роді народнього трибуна як би не тая сумна обєтавина, що він частенько заганявся в мітологію античного світу. Але тим разом в обличчі назрівалих, вагітних подій, він так розпалився, що трохи не забув згадати Антея і Прометея!

Розправивши широко вірлині крила уяви, шугав Бояпом

віщим по трагічних сторінках нашої, власної історії.

Насамперед винив води з карафки і пригадав святочній громаді, що тут, на цьому узгір'ї, де стоїть тепер наша церква і читальня, року Божого 1648-го стояла вкопана артилерія Великого Гетьмана Богдана, з направленими на Льва-город гарматами. І цей факт ми, українці з Богдалівки, яка з того часу носить ім'я славного Богдана, мусимо глибоко закарбувати в наших серцях. в цей тривожний момент, коли темні ворожі сили там, у темряві ночі, зрадливо і по-злодійськи готуються знищити розгромити кривавий труд наших рук — наші національні установи!

В цьому місці, як належить, актив гукнув «Ганьба!» — а столярі різники та інші чесні ремісники зірвались на рівні ноги, вхопили крісельня, на яких сиділи, і гукнули: «Така й така їх мати була, хай пробують сюди прийти! Хіба з відерками на кров і з мішками на кости!»

Промовень знову винив води, заспокоїв залю владним піднесенням правниці, поправивши при ній нагоді спинку від маншета, і перенігннув із Козацької Доби нашої історії до Великого Зриву в 1918-ому році.

— Це якийсь символічний трагізм історії! — казав пан професор, — що ми оце зібralись захищати грудьми наше національне майно, наш доробок, саме в паветер'я Великого Листопада, якраз у той самий час, коли, двадцять років тому, Головна Бойова Управа давала в Народній Гостинниці останні розпорядження про докінчення того святого діла, яке почав був Гетьман Богдан: про здобуття влади в нашому прастарому городі Львові!

— Слава! — рикнув актив. Столярі й різники вже не зривались з місць, хоч і помітно було, що їх розсаджує тиха лють і досада. Може від самоусвідомлення того сумного факту, що так Великий Гетьман, як і Головна Бойова Управа, святого діла не звершили і прастарого города Львова, кінець-кінцем, не здобули.

Якраз і на цьому самому почав снувати блискучі історіософичні комбінації пан професор Мурський. Кинув крилату фразу, що пані зробили в 18-му році фатальну помилку, починаючи завоювати Львів від Ратуша, то значить від середмістя, а його, мовляв, слід було штурмувати з передмість. — «від суртерин, піддаш і сторожівок, з ремісничих верстатів і робітни-

чих кварталів, звідси, з нашої Богданівки!» — гримів промовець під гучні оплески й оклики «Слава!» — які теж перекликались з вигуками «Ганьба», бо задні ряди слухачів не завжди акуратно схищували про що йде «балак» напереді.

Мій неоцінений пан інструктор сидів собі скромно збоку, коло президії, але фактично всім потиху диригував. Глянув недискретно на годинник і тим дав знак панові професорові, що йому пора кінчати промову, бо тут кожної хвилини можна було сподіватися штурму з середмістя на передмістя.

Та пан професор був якраз «у своєму сосі» і далі палко розвивав різні оригінальні концепції, щоправда, досі ще не підтверджені нашою історичною наукою:

— Нашу землю українську. — казав. — топтали гуни, авари вандали, монголи та різні інші найзипики, і всі воли щезли з лиця землі. Чому? — запитав у залі пан професор і зараз сам собі відповів: — Бо паш український чорнозем криє в своїх надрах дивну, первісну міць: він родить такий хліб, що як ворог поїсть його з двісті-триста років, то або ним задавиться, або мусить прийняти нашого духа, нашу культуру, нашу плоть і кров! Бо наш народ, хоч поневолений і закутий, але вічний, невмирущий, мов той мітичний Антей, що тільки тоді діставав надлюдську силу коли торкався лона Матері-Землі, як той Прометей, прикований до скелі...

— Ов, біда! — шепнув пан Макс до пана Мельника, директора фабрики скринок, смоли шевської і шварцу «Зоря». — Чи я тобі не казав, що він таки вечорить у мітологію? А вже зала була так революційно настроєна, що тільки кинь гасло і веди народ на барикади. А тепер готов нам загасити в масах бойового духа!

— Треба професорця заткати. — зідхнув пан Мельник, злегка вже закромлений «Бачевським» з нагоди Великих Роківни. І щоб рятувати ситуацію — моргнув на актив. Хлопці схилились на рівні ноги, витяглись наструнко і затягнули «Не пора». Тоді вже й пан промовець, рад-не-рад, здивовано споглядаючи на залю, лишив у своєю прикованого до скелі Прометея і распівав з народом гимн ч. 2 хоч ця точка стояла в програмі вечора на дальшому пляні.

По цім першім «Не пора» вийшла на сцену, як чайка, панна Дарія з Черетневої вулиці, блідесенька, бо засильно припудрована, в школярській, гранатовій спідничці, у виши-

ваній блюзочці, з дугою косою через плече, непаче жовнір з карабіном.

Панна Дарія продеклямувала з «Великих Роковин» Івана Франка той фрагмент із монологу Козака-Певмираки, що його деклямують галичани на всіх Листопадових академіях:

«То великого моменту
Будь готовий кожний з нас!
Кожний може стать Богданом,
Як настане слухний час!»

Слухачам аж мурашки полізли поза шкуру, бо всім параздалося, що той слухний час якраз настане і всі богданівчани стають Богданами! Блідо-крейдиане личко панни Дарії, її великі, променисті очі (в глибіню яких так часто задивлявся мій вечірній пан інструктор), її подум'ячо-драматична деклямація наелектризувала залю мільйонами вольтів, вплила патріотичного духа навіть в таких опортуністів, як пан радник Табачинський (про що буде далі).

Після панни Дарії повинен був згідно з програмою, виступити хор студентів і виконати три пісні, які твердо стоять в репертуарі національних свят: «Колн ви вмирали, вам дзвони не грали», «У три пари несуть мари» і «Спіть, хлопці, спіть». Ця частина на жаль, відпала, бо диригент хору сидів на Яховича ще від часу маніфестації під мадярським консулятом, а наші славні баси й тенори були позначені на різні відновідальні пости в системі оборони нашого стану посідання.

Розуміється, щоб гідно закінчити свято, хлопці розкинули кілька оберемків летючок ОУН а потім відспівано «Ще не вмерла» і ще раз «Не пора». Співати можна було до рознуку, бо поліція непаче б то зовсім щезла з Богданівки — знак, що назрівало щось речевне.

Але народ був так революційно наснажений, що не хотів покидати домівки: кожний горів смолоскипом гніву і варився сам у собі, у своїх печінках кожний хотів говорити, кричати і піби з тим криком викинути з дна душі якийсь некушций, здавна-давня під серцем накинїлий, білий, жаль і тяжку образу.

Ось до президії протискався, тримаючи високо над головою капелюх і білі рукавички, пан радник Табачинський, в старомодному чорному «плюсроку», з півкером на носі.

— Шановні і дорогі папство! — звернувся до залі тріску-

чим голоском н. к. радника апеляційного суду. — А пропу мені сказати, як се може бути, щоб у конституційній системі громадяни тої, пропу я вас, самої держави нищили безкарно, в білий день, майно інших громадян, які так само платять податки і дають армії рекрута, а поліція, якої собачим обов'язком сеє берегти лад і порядок, — дивилася на це крізь пальці, а потім арештувала не винуватців, а пошкодованих?! Заля завмерла в тривожному очікуванні ще однієї промови.

— А пропу сказати мені, чи таке безправ'я сеє можливе в конституційній державі! — жолудкувався старичок, аж сива головка на точкій вишці з вистаючою гіґанською, теліпалась від надмірного хвилювання.

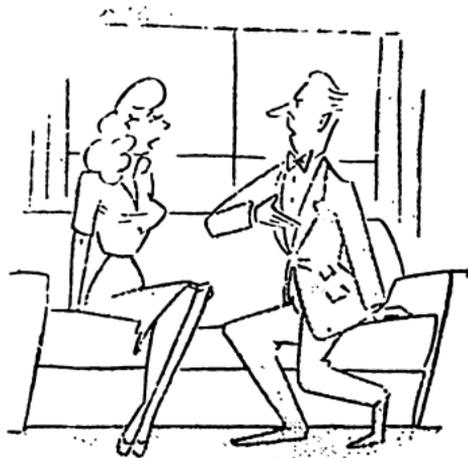
— Та скажіть котрий, що неможливе, бо старого пляк трафить. — звернувся пан Макс до активістів, які тут же гукнули:

— Ганьба такій державі! Фуї!

— Дякую вам панове, позаяк я тільки всього хотів від вас почути. — зрадів пан радник, шармантно вклонився в сторону порожнього вже президіяльного стола, щипнув у щічку панну Дарню і вже з чистим серцем помандрував на партію преференса.

(«Герой передмістя»)

ВІН: — Присягаю, що ти мій правдивий скарб, який я знайшов у своїй життєвій мандрівці!
ВОНА: — О, то з вас мусить бути добрий мандрівник...

ОПОВІДАННЯ ЦАПА БОРОДАТОГО

Коли чутка про конкурс на найкращого молодого господаря облетіла увесь двір, Цап Бородатий, жуючи пучечок сіна, промовив:

— Була, братці, мені з цим конкурсом рахуба!

Між худобою Цап Бородатий уславився, як доорній промовець і дотепний оповідач. На загальних зборах ніхто так не вмів будувати своєї доповіді, роземшити присутніх сміховинкою або книгу змістя дотепну репліку, як він.

Все жіноцтво в дворі було закохане в нього, а до того він був нежонатий, бо в селі не було жадної порядної кози.

Зачувши про пригоду, худоба почала прохати його розповісти її.

Цап Бородатий було почав відмовлятися, а потім згодився і, оточений колом своїх товаришів, зіг зручніше на солому й почав своє оповідання:

— Трапилаєь ця історія з моім колишнім господарем Яшею Трьохполюкою: було це так, щоб вам і не збрехати, років два тому.

Цап Бородатий не даремно уславився добрим красномовцем, він так барвисто й захопливо розповідав пригоду, що за увесь час його промови ніхто и слова не промовив, навіть киур Кирпатий, що оув надзвичайно товстий і мав п'ятнадцять нудів живої ваги и під час доповідів голосно хрюкав, за що одержував завжди сувору догану від голови зборів, те пер лежав, заплющивши очі, і лише час од часу легенько похрюкував.

Про овечок і говорити не доводиться, вони висолопили свої прозорі очі й боялися прогавити хоч одно слово любого Цапа Бородатого. На зло своїм баранам вони були всі, як одна, закохані в Цана.

— Господар мій був прекрасна людина, — мовив далі оповідач, — він мав неабиякий талант красномовця, навіть я, що чув чимало на своєму віку красномовців, ідучи з пасовиська мимо сельбуду, часто зупинявся й годинами слухав палкі промови Яші про шестипілля, про інтензивні культури,

про раціоналізацію сільського господарства, і про шляхи соціалізму. Господарство Яші було не дуже велике — кінь Сухоробрий, корова Мелашка, вінець Бирка та я. Яша мав дванадцять нагрузок і тому не міг якелід узятись за своє господарство, і нам частенько доводилось бути пенапованими й годлиними, але це не заважало бути мені з Яшею добрим друзям. Яша був палкий фізкультурник, а з мене, як вам усім добре відомо, теж непоганий спортсмен, і ми часто з ним влаштовували змагання: ставши рачки серед двору, намагалися звалити один одного додолу. Між іншим, ці тріпки те хвастаю, коли скажу, що я частенько з цих змагань виходив переможцем, бо муну зазначити, як не кріпка була голова в Яші, вона все ж таки була далеко слабша за мою. За ці змагання нам від матері Яші доводилось зазнавати багато неприємностей. Яшу мати взивала «дурноголовим барбосом», «наказанієм Господнім», а мені просто чухрала боки лозиною.

Цап Бородатий зробив невеличку павзочку, хлиснув води з відерця і знову мовив далі:

— І от, дорогі мої товариші, прокотилася в селі чутка, що десь якась там газета влаштовує конкурс молодих господарів. Я помітив як Яша засмутився і цілими днями чомусь ходив, похнюпивши голову. Потім засів за книжки й не виходив з хати: писав щось, зазираючи раз-у-раз у книжку. Минуло чимало часу — про конкурс уже й забули. Коли не одного чудового ранку я, вийшовши прогулятисть за ворота, побачив, як до нашого двору чимчикують три постаті: одна постать була, як коліно, лиса, і тримала в руках фотографічний апарат. Вони підійшли до воріт і запитали здивовану Яшину матір:

— «Де тут можна побачити досвідне господарство Яші Трьохполки?»

— Дорогі товариші, я сам не з полохливих удався, але, зачувши отаке — похолов од ляку. Мати, мабуть, не розчувши, в чому справа забожилася, що досвідок вони ніколи не держали а на господарство хай собі дивляться, скільки хочуть. Я стояв ні живий ні мертвий, та й господареві мосму було мабуть не лішне, я лише побачив, як він злякано шугнув у лози.

— «Ану, будь ласка, покажіть нам свої шльонські вівці», — звернули люди до матері.

Здивована мати вигнала з кошари свою сдину вівцю Бирку. Трос незнайомих людей зблідли, коли побачили її. І ви

зблідли б. коли б. замість шльонських овець, побачили за-
смоктану, всю у бубурішках Бирку, з якою навіть сусідські
вівці знатися не хотіли і здіймали на сміх. коли вона з'явля-
лася на вулиці. Я не знав, де мені з сорому подітися. А коли
мати ще показала Сухореброго та корову Мелашку, троє лю-
дей скрикнули:

— «Та невже це господарство Яші Трьохполки?! Та хі-
ба це не про нього писано? Хіба це не він так господарює,
хіба це не про нього вся округа балакає, вихваляє й пиша-
ється?»

— Я нічогоісінько не розумів і розгублено дивився на
пезнайомих гостей. що обурено маглали газетою. Мати Яші
тремтіла злякано, як лист дерева восени, вона не знала, що
сказати схвилюваним пезнайомим гостям, бо не розуміла,
защо вони так обурилися. Щоб вийти з такого неприемного
становища, я підійшов сміливо до гостей, чемно поклонився й
зазирнув у газету. В газеті посередині вміщений портрет Яші.
Я глянув ближче. Боже мій, що я там побачив: у газеті було
написано, що він, Яша поставив своє господарство на куль-
турні рейки, замість тринілля завів шестинілля, бучім то ко-
рови в нього всі сментальські, вівці шльонські, свині англій-
ські. В статті було повно прикладів та цифрових даних. Далі
я вже не міг дивитися, бо я чесний чоловік і не міг простити Яші
такої брехні, такої ганебної вигадки. Я глянув востаннє на
рідне подвір'я; серце мені переновилося жалем. Мені було
неймовірно болюче, що мій товариш друг, якого я так пова-
жав, з яким я проводив найкращі хвилини свого життя, по-
діляючи радість і горе, отак міг набрехати, отак міг осоро-
мити себе і своє подвір'я... Коли я покидав подвір'я, я довго
дивився, прощаючись з рідною оселею, де я зріс, де вперше
світ побачив. — серце моє розривалося од болю. Я переміг
себе — глянув востаннє й подумав:

«Вх, Яша, нещасний ти, не можу я жити в одному дворі
з таким, як ти, прощай, дорогий мій товаришу!»

І я пішов геть із двору, пішов назавжди.

Цап Вородатий замовк. Вражені слухачі теж мовчали.
Лише кнур Кирпатий повернувся на другий бік і промовив
обурено:

— Да бувають же на світі такі свині!

ПРОЩАВАЙТЕ!

Прощавайте, мої любі читачі!

Прощавайте, — але не плачте і не ридайте: я не вмираю, я тільки перестаю писати.

І ще не так: не цілком перестаю писати, тільки перестаю писати гуморески.

Так, перестаю, бо надоїло вже нарешті писати, паосто-чортіло, паостобісіло...

Бо скажіть самі: нишу й нишу оті гуморески, а слави — ніякої. Ніхто тебе не похвалить, ніхто не потішить. Тільки три листи одержав від жінок за гуморески на жіночі теми і то всі три добре мене вилаяли. Стільки всього моєї популярності й слави.

Воно й не диво: бо що ж це таке гуморески? Хіба ж це щось поважне? Хіба ж це література? Хіба ж це мистецтво? Хіба ж це муза?

Нещодавно зайшов я між людей, що пишуть.

Знайомлять мене.

— Пишете? — питають.

— Пишу. — кажу.

-- Що?

— Гуморески.

Тільки носом покрутили:

— Нісенітниця, — кажуть.

Цілком інакше оцінюють поезії!

Нанише людина пару віршів — і вже про нього люди говорять:

— Поет... поет...

Навіть коли люди про нього не говорять, то він сам про себе говорить:

— Вірші пишу... Музі служу... З музою одружився...

Віршамп всюди можна похвалитися: і між письменцями, і між письменцями, і навіть в кухні, між жінками...

Коли ти вірші пишеш то не скажуть тобі: — нісенітниця, а — мос поважання!..

Ще й руку подадуть, канцеляха здіймуть перед вами.

А дівчата — як люблять поетів!

— Боже, він вірші пише...

І всі так і липнуть до нього:

— Напишіть мені вірша, напе поете...

Поет напише щось таке-о:

Твої очі — зір зорішня,

Уста — нектару вульканія,

Брови — виголені змії,

Ціла ти — мої мрії...

І вже пішов на зустріч.

А гумористові, гадасте, скаже яка:

— Напишіть гумореску.

Чорта лисого скаже!

Ви ось, послухайте, що мені моя наречена вчора сказала. Принесла якогось вірша і — тиць мені його під ніс:

— Читав?

— Не читав, — кажу.

— То прочитай!

Беру й читаю:

Проміння гіркого страждання,

Святі думки поризання

Живий наш голос для нччання.

Ці думки щирі для коханья...

— Гарно, — кажу.

А вона:

— Бачиш, а ти що пишеш?.. Якісь там гуморески! Пиши й ти вірші. Тоді й слави заживеш, і я ще більше тебе кохатиму!..

— Гм... не погано було б — гадаю собі.

Думав-думав я над тим і порішив: відсьогодні перестаю писати гуморески, а починаю писати — вірші.

Вже й початок до одного маю:

Сонце гріє, вітер віє.

Вже на дворі весняніє,

В моїм серці, на всі герці,

Міць-кохання половіє...

Отож, прощайте мої любі читачі, — відсьогодні я вже не гуморист, а — поет.

Справжній поет.

Такий, що навіть вірші пише.

З М І С Т :

Слово до Читачів	3 стор.
Іван Євентуальний: З новою надією!	5 "
Календарна частина	6 — 30 "
Іван Євентуальний: Поворіччя містерія	33 "
В. Н «Діалектична метода»	41 "
Ольга Мак: Ключ до щастя	47 "
Іван Євентуальний: Як написати гумореску?	52 "
Галактіон Чинка: Перша невдача	53 "
Колін Гавард: Посніх на пошту	63 "
Юхим Латка: Позичена дружина	68 "
Юрій Вуряківець: Береги	70 "
Гриць Могника: Про жінок і мужчии.....	71 "
Федь Тридик: Нічліг в кімнаті	83 "
Микита Волокита: Отаман Задротянців	86 "
Юрій Вухваль: Надзвичайні збори	89 "
Панько Незабудько: Сон царя Нікіти	94 "
Микола Понеділок: Про культурні тавці	99 "
Галина М.: Чому я не одружилась?	106 "
Селепко Лавочка: З недрукованого щоденника	109 "
Акакій Ширлька: Пригода в Тексасі	113 "
Іван Кергівський: На Богданівці	117 "
Юрій Вухваль: Оповідання Цана Бородатого	122 "
Стенан Вусатий: Прощавайте!	125 "

ВИДАВНИЦТВО ЮЛІАНА СЕРЕДІАКА
БУЕНОС-АЙРЕС — АРГЕНТИНА

поруचाє такі власні видання:

«Щоденник національного героя Селепка Лавочки», гумористична історія з життя І-ої УД (вичерпане).

Юрій Тис: «Рейд у невідоме», історично-пригодницька повість з XVI в., стор. 264, ілюстр.

Микола Понеділок: «Вітаміни», гумористичні образки по цей і по той бік океану (вичерпане).

Микола Понеділок: «А ми туя Червснү Калину...», п'єса на 3 дії, стор. 48.

Оксана Керч: «Альбатроси», роман про мистецьке життя Львова перед II-ою світ. війною, стор. 312, ілюстр.

Стенан Вусатий: «Еміґрація в поході», збірка гуморесок із сучасного нашого життя, стор. 192.

«БАБАЙ» — вірші іронічні, сатиричні і комічні, стор. 112, ілюстр.

«Мітла» — журнал гумору і сатири, виходить щомісяця від 1949 р., кожне число багато ілюстроване.

Календар-Альманах «Мітла» — виходить щороку, почавши від 1952 р. Багато ілюстрований збірник гумору і сатири, кожний річник по 128 стор. друку.

П р и г о т о в л е н о д о д р у к у :

Федір Одрач: «Півстанок за селом», (оповідання),

Гриць Мотика: «Плямки на піднебінні», (гуморескп),

Іван Смолій: «Зрада», (сповідання),

Іван Евентуальний: «Проти шерсти», (гуморески).

НАШІ ВИДАННЯ МОЖЕТЕ ПАБУТИ В КОЖНІЙ
УКРАЇНСЬКІЙ КНИГАРНІ НА ЕМІГРАЦІЇ

або безпосередньо в Видавництві:

EDITORIAL JULIAN SEREDIK
Casilla de Correo 7. (Sucursal 7)
BUENOS AIRES — ARGENTINA

ВИДАВНИЦТВО

БУЕНОС - АЙРЕС